

Người Anh Yêu Chính Là Em

Contents

Người Anh Yêu Chính Là Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	37
8. Chương 8	42
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54

Người Anh Yêu Chính Là Em

Giới thiệu

Ông trời ơi, cô đang tìm phiền phức gì thế này? Tuổi thanh xuân tươi đẹp đang ở trước mắt, thế mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-anh-yeu-chinh-la-em>

1. Chương 1

“Diêm Minh” là tập đoàn đứng đầu thế giới, kinh doanh đủ mọi ngành nghề. Điều làm người ta biết đến nhiều nhất chính là trung tâm “Diêm Hoàng Điện” của họ. Tuy nhiên muốn trở thành thành viên ở đây thì phải vượt qua một cuộc khảo sát nghiêm ngặt. Không ai ngờ chỉ là bán hàng mà lại mang lại lợi nhuận nhiều như thế, đây chính là nguồn thu chính của Diêm Minh.

Trừ một số điều trên thì không ai còn biết gì về tập đoàn Diêm Minh này.

Thật ra thì Diêm Minh chia làm bốn chi nhánh, trải rộng trên khắp thế giới. Không những thế Diêm Minh còn có thể khống chế các thế lực ngầm của cả nước và có quan hệ vững mạnh với giới Hắc đạo.

Có nền tảng kinh doanh hậu thuẫn về kinh tế và có người đứng sau lưng cho nên mấy năm qua tài sản của Diêm Minh chỉ có tăng chứ không giảm. Điều này càng làm cho hai nhà Hắc Bạch nỗ lực.

Cây to thì đón gió lớn nên có rất nhiều mơ ước tài sản của Diêm Minh. Nhưng có một nửa chần chừ nói chứ không dám làm. Hơn nữa người lãnh đạo Diêm Minh rất thần bí, muốn ám sát người đó cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên đa số mọi người toàn đem thời gian tranh giành với những người ngang cơ với mình.

Nhưng cũng có mấy kẻ thiếu dây thần kinh não, tự lấy mình ra làm vật hy sinh, khiêu khích thế lực của Diêm Minh. Tự mình tìm tai họa còn chưa nói thế mà còn liên lụy đến người khác, thật là thảm hại mà.

Giống như hôm nay, vốn là tổng bộ Diêm Minh luôn vắng vẻ lại vì phải dọn dẹp vài kẻ chấp mạng mà xuất hiện một tốp người. Ở vị trí trung tâm có một người đàn ông, toàn thân tràn ngập hơi thở tà mị, khí thế vương giả, không khó đoán được anh chính là tổng giám đốc đời thứ hai của Diêm Minh – Diêm La.

Ngồi phía bên trái theo thứ tự là: người đàn ông còn đẹp hơn cả phụ nữ với mái tóc dài đen nhánh – Diêm Tuấn – em trai. Người tiêu sái phi phàm còn lại là Diêm Lệ – em gái út. Mặc dù cô để tóc dài nhưng người ta vẫn có cảm giác cô là đàn ông. Hai người có vẻ ngoài quý dị, khí chất làm cho người ta nhìn sơ qua sẽ nhận lầm giới tính nhưng họ lại không chấp nhất điều đó.

Đứng sau lưng Diêm La là một cô nhi không rõ lai lịch - Diêm Vệ. Anh đảm nhiệm công việc bảo vệ tính mạng của tổng giám đốc, khuôn mặt anh Tuấn không hề có một tia ấm áp, khí chất có mấy phần tương tự giống Diêm La.

Ngoài mấy người nói trên thì còn có ba đứa trẻ đứng trên mặt thảm. Mấy đứa trẻ này chỉ có thể mặc cho người ta chém giết mình, bởi vì bọn trẻ là cô nhi, ba mẹ đã chết trong vụ xử lý mấy kẻ không biết trời cao đất dày kia.

Hai trong số ba đứa trẻ ấy có gương mặt giống nhau như đúc, vẻ mặt tinh quái chính là cô chị Hường Dương Hi, người có nụ cười rạng rỡ là em trai Hường Dương Diễm. Ba mẹ của bọn trẻ là người của Diêm Minh, hôm qua vì bảo vệ Diêm Minh mà hai người đều mất mạng, để lại hai chị em song sinh gần bảy tuổi không người nào chăm sóc, trách nhiệm này dĩ nhiên là rơi trên đầu Diêm Minh.

“Mọi người, hôm nay triệu tập mọi người tới này, chính là muốn dàn xếp mấy đứa trẻ đây. Có ai muốn nhận nuôi chúng thì mời...” Người đàn ông có khuôn mặt và khí chất có thể xem là bình thường mở miệng nói, anh là cố vấn của Diêm Minh. Điều anh vừa nói làm cho phòng khách vốn yên tĩnh lại trở nên ồn ào.

Anh là Diêm Định Sinh, một trong tứ đường “đường” Đường chủ, cũng là em trai Diêm La. Anh là người nham hiểm không ai bằng, ngoài việc quản lý công việc của Diêm Minh ra thì chuyện anh thích nhất chính là hãm hại người ta đến không biết sống chết. Cái gọi là “không biết sống chết” có thể là cắt đứt lưỡi họ để họ không thể nói chuyện, cho dù là một đứa bé bảy tuổi thì anh cũng không bỏ qua.

“Hừ! Cha mẹ tôi vì Diêm Minh mà hy sinh mạng sống. Vậy mà bây giờ chị em tôi lại phải chờ người khác nhận nuôi, thật không công bằng!” Cô bé nhỏ xinh đẹp bảy tuổi - Hường Dương Hi, ngắt lời Diêm Định Sinh.

“A? Vậy cháu có ý kiến gì?” Mặc dù trong lòng, Diêm Định Sinh rửa nhóc con này gần chết nhưng ngoài mặt thì cười hi hi hỏi ngược lại.

“Chúng tôi muốn tự mình chọn!” Hường Dương Hi đắc ý tuyên bố.

“À... Không thành vấn đề, trừ chú ra, cháu có thể chọn hết!” Diêm Định Sinh cười thân thiện. So với trò chơi cắt lưỡi thì bây giờ anh càng muốn biết ai sẽ là người xui xẻo nhận mấy tên tiểu quỷ này đây.

“Có thật không? Vậy cháu muốn chọn chú ấy!” Ngón tay nhỏ bé của Hường Dương Hi chỉ vào một người, đó chính là người ngồi bên cạnh Diêm La – Diêm Tuấn.

“A?” Diêm Định Sinh nhìn về phía kẻ xui xẻo bị chỉ định. Gương mặt của anh ta vẫn không có biểu hiện gì...

“Không sao.” Khóe miệng của Diêm Tuấn hơi nhếch lên, coi như là đồng ý với sự chỉ điểm của cô bé.

“Vậy bé trai này thì sao?” Diêm Định Sinh quay đầu nhìn Hướng Dương Diễm, tò mò nhìn xem thằng bé sẽ chỉ ai. Nhưng mà thằng bé chưa kịp chọn ai thì chị của thằng bé đã chọn “giúp” nó rồi.

“Cháu chọn chú này, còn em cháu thì chọn cô kia!” Hướng Dương Hi chỉ cô gái đứng ở một bên.

“Tại sao?” Hướng Dương Diễm nghi hoặc.

“Bởi vì bọn họ cũng là sinh đôi, chị chọn người anh trai, em chọn người em gái, về sau chúng ta có thể sinh rất nhiều cặp sinh đôi!” Hướng Dương Hi ân cần dạy bảo em trai, câu trả lời này làm ọi người ở đây choáng váng mặt mày.

Tiểu quý này hóa ra là đang chọn “giống” sao? Còn nữa, bé gái này làm sao có thể nhìn ra Diêm Tuấn và Diêm Lệ là anh em song sinh chứ.

Mọi người khó hiểu nhìn cô gái nhỏ tràn đầy tự tin, còn bé trai bên cạnh thì khờ dại cười với Diêm Lệ. Có nghĩa là thằng bé đã hoàn toàn đồng ý với lời dạy bảo của chị mình.

Ai! Thôi đi! Nếu như lý do điên rồ này còn có người tin thì cần gì phải giải thích làm gì.

“Ồ... cậu thì sao...” Diêm Định Sinh rõ ràng là chờ xem kịch vui, anh cười hì hì hỏi Diêm Lệ.

“Sao cũng được!” Diêm Lệ nhún nhún vai, đồng ý nhận nuôi bé trai có nụ cười rạng rỡ này.

“Vậy thì có thể nói là song hỷ lâm môn nha! Ha ha!” Diêm Định Sinh cười vui vẻ, ánh mắt nham hiểm của anh xoay tròn nhìn khắp cả phòng, cuối cùng nhìn đứa trẻ còn lại: “Ồ kìa! Đây quả là rắc rối mà!”

Cô bé nhỏ khóc sùi sùi bị anh... Không, phải nói là bị mọi người nhìn chăm chăm. Nước mắt của cô bé trong veo không ngừng rơi trên gò má đỏ ửng. Điều này phải làm ọi người yêu thương chứ sao lại nói là một rắc rối?

“Tại sao chúng ta phải nuôi nấng con của kẻ phản bội? Để cho nó tự sinh tự diệt đi!” Đại sảnh lại bắt đầu ầm ĩ, tất cả đều vì thân phận của cô bé - con của một kẻ phản bội.

Tại ba cô bé phản bội nên mới làm Diêm Minh mất đi nhiều thủ hạ, và làm cho hai chị em Hướng Dương Hi mất ba mẹ.

Dù sao đi nữa thì Diêm Minh không cần phải xử lý việc này nhưng Diêm Định Sinh lại mang bé đến đây. Nguyên nhân không phải là vì tên này lại muốn quấy phá sao. Cô bé này có lẽ là một rắc rối, nhưng đối với người kia mà nói có lẽ không phải vậy...

“Tôi muốn bé này!” Giọng nói lạnh lùng trầm ổn từ trong miệng Diêm La truyền ra.

Không biết là do anh ít nói hay là bởi vì lời anh nói ra. Tóm lại là bây giờ đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả một chiếc kim rơi xuống cũng nghe thấy được.

“Tại sao? Như vậy quá nguy hiểm!” Rốt cuộc cũng có người nhấm nhát nói ra nghi vấn của mọi người.

Đúng vậy! Kẻ ngốc nào lại muốn nuôi dưỡng con gái của kẻ phản bội chứ? Tuy tổng giám đốc rất mạnh nhưng nuôi hổ thì không thể không đề phòng!

“Nếu như một bé gái sáu tuổi cũng có thể uy hiếp tôi, vậy thì các cậu cũng nên chuẩn bị đối thủ đi?” Diêm La lạnh lùng ném ra một câu chặn lại mọi chất vấn.

Mà quyết định của anh cũng làm cho Diêm Vệ không mở miệng không được: “Vậy thì tôi sẽ bảo vệ cô bé này.” Nói là bảo vệ nhưng thật ra là đề phòng tương lai nó sẽ gây bất lợi với Diêm La.

“Không cần, tự tôi có thể làm được.” Mặt của Diêm La không chút thay đổi, anh khoát khoát tay, sau đó lại hỏi: “Cậu không phải là cũng có một nhóc tì cần xử lý sao? Nghe nói là sinh viên năm hai?”

“Đúng vậy.” Nói đến cô gái mới vừa nhận nuôi, trong mắt Diêm Vệ từ trước đến nay luôn lạnh lùng lại xuất hiện một tia ánh sáng kỳ dị.

“Woa! Ngay cả sát thủ cũng nuôi trẻ con vậy thì thế giới này thật sự thay đổi rồi!” Diêm Định Sinh quang minh chính đại nghe lén được một chuyện lạ, thế là anh gào to lên.

Mà câu nói này cũng làm ọi người hiểu ra. Thì ra là các nhân vật tai to mặt lớn đang lưu hành một “Nuôi trẻ con” đây mà!

Người anh yêu chính là em

Anh biết anh thật sự yêu em

Nếu không thì sẽ không vừa nhìn thấy em

Thì tim anh anh đã loạn nhịp.

Tiếng bước chân vang lên khắp hành lang của Diêm Minh, từ nhỏ tới lớn, từ xa đến gần.

Mọi người đang uống trà trong vườn hoa thì thấy một người đàn ông tuấn mỹ dắt tay một bé trai đi ngang qua, người đó vô ý dừng bước chân lại.

Mọi người tập trung nhìn lại thì mới biết “người đàn ông tuấn mỹ” kia là em gái của ông chủ Diêm Minh – Diêm Lệ. Đứa bé trai cô đang nắm tay chính là Hướng Dương Diễm, bé trai cô vừa nhận nuôi.

Không ai muốn gọi họ lại nói chuyện, vì đa phần thành viên của Diêm Minh tính tình rất kỳ quái. Ngay cả anh trai của Diêm Lệ - Diêm Tuấn cũng không muốn nói chuyện phiếm với cô ta.

Nhưng mà, có một người thì lại không hề như vậy. Tiếng nói với mức độ deciben cao ngất vang lên làm mọi người sững sờ, chỉ có Diêm Tuấn là bình tĩnh nở nụ cười nhạt.

“Tiểu Diễm! Tiểu Diễm! Chị ở đây nè!” Cô gái nhỏ bên cạnh Diêm Tuấn hưng phấn hét lên và không hề quên động tác hươ tay múa chân. Gương mặt bụ bẫm của cô bé giống y với bé trai đứng cách đó không xa.

“Chị!” Cậu bé đẹp trai lúc đầu có chút sững sờ nhưng sau vài giây buồn ngủ thì nở nụ cười rục rịch, chạy như bay đến chỗ Diêm Tuấn. Diêm Lệ đứng bên cạnh cậu ấy cũng tự nhiên đi theo.

“Hi!” Diêm Lệ chào hỏi mọi người.

“Tiểu Lệ, anh nói em nghe này, con trai của em thật là đáng yêu đó... Hay nên nói là ông chồng trẻ con của em đây?” Từ trước đến giờ Diêm Định Sinh luôn tìm mọi cách để chế nhạo Diêm Lệ.

Diêm Lệ lập tức không vui nhú mày: “Chồng gì chứ? Nói bậy!”

“Anh có nói bậy sao? Vừa rồi mọi người ở đây đều nghe thấy, cặp chị em này chọn hai người không phải là vì chuyện nói dối tông đường sao?”

“Không sai! Vì để cho thế giới này có thật nhiều cặp sinh đôi đẹp trai đẹp gái nên đành phải làm phiền hai người rồi ha ha ha...” “Thiên” Đường chủ - Thượng Quan Duật, từ trước đến giờ luôn là bạn tri kỷ của Diêm Định Sinh. Hai người này chỉ sợ thế giới không đủ loạn thôi.

“Thượng Quan Duật! Cậu muốn ăn đòn phải không?” Diêm Lệ không khách khí gõ lên đầu Thượng Quan Duật một cái.

“Ai da! Anh ta cũng nói! Sao cậu chỉ đánh mình tở vậy?” Thượng Quan Duật ôm đầu chỉ vào đồng phạm.

“Anh... Anh ta lớn tuổi hơn tở!” Diêm Lệ tùy tiện tìm một lý do để chặn đứng sự oán trách của anh.

Đùa gì thế! Cô cũng không phải chán sống mà dám động trên đầu thái tử! Ai mà không biết lão hồ ly Diêm Định Sinh so với quỷ còn khó đối phó hơn, chọc phải anh ta thì chỉ có nước là đứng đó chờ chết.

“Đánh người mà còn phân biệt tuổi tác sao? Hơn nữa tở cũng ra đời sau cậu có một tháng... không! Là hai mươi chín ngày mới đúng!” Người bị hại còn muốn chống án.

“Nói nữa là tở cho cậu biết tay đó!” Diêm Lệ gơ nắm đấm lên đe dọa, hơn nữa chiêu này còn rất có hiệu quả.

“Được rồi được rồi! Không nói nữa... Bà đàn ông! Để tớ xem sau này có ai dám lấy cậu... ” Thượng Quan Duật không cam lòng đi về phía Diêm Tuấn oán trách: “Em thấy anh phải chuẩn bị một xe trâu chở đầy đồ cưới thì mới tiễn cô ấy đi được.”

“Chuyện này không cần làm phiền anh đâu.” Diêm Lệ nhìn Diêm Tuấn cười cười, gương mặt xinh đẹp làm người ta phải động lòng.

Nếu không phải mấy người ở đây đã quen biết Diêm Lệ nhiều năm thì thế nào cũng bị cô mê hoặc...

“Chị, em không muốn rời xa chị... ” Hướng Dương Diễm khóc toáng lên, chỉ một lát sau, đôi mắt to tròn của cậu bé đã ngập nước.

“Chúng ta vẫn ở chung một chỗ mà, em có thể thường xuyên qua đây chơi với chị.” Hướng Dương Hi cũng chiều sờ sờ đầu em trai.

Mặc dù trời sinh cô bé có tính kiêu căng nhưng cô bé lại rất yêu thương cậu em trai này. BBộ dạng của cô bé bây giờ với mấy phút trước đây cứ như là hai người khác nhau.

“Nhưng mà, nhưng mà... Không giống nhau mà.”

“Chỉ có chút không giống nhau! Mặc dù chúng ta không thể ngủ cùng nhau nhưng bây giờ em có vợ ngủ chung rồi, không cần chị nữa đâu.”

“Vợ là cái gì?”

“Ừ... Vợ chính là người không có liên hệ máu mủ nhưng là người con gái đối xử với em tốt nhất trên đời. Ví dụ như ba và mẹ của chúng ta. Chị Lệ xinh đẹp như vậy, làm vợ của em mà em không chịu sao?”

“Nhưng mà tại sao em không cảm thấy chị ấy sẽ đối xử tốt với em?” Hướng Dương Diễm nhìn Diêm Lệ đang cãi nhau với Thượng Quan Duật mà cảm thấy lo lắng.

Đúng là chị Lệ rất xinh đẹp nhưng chị ấy cũng sẽ đánh người. Có phải chị ấy cũng sẽ đánh cậu không?

“Ngốc! Không có liên hệ máu mủ thì đương nhiên sẽ không nhận ra được. Em hãy cho hai người một cơ hội. Nếu như chị ấy đối xử với em không tốt thì đến lúc đó tìm một người vợ khác là được.” Hướng Dương Hi vì khích lệ em trai mà không khống chế được giọng nói của mình. Giọng nói cao vút của cô bé thu hút ánh nhìn của mọi người.

“Nhưng mà... Em không muốn chị ấy... Ô ô... ” Hướng Dương Diễm không bận tâm đến ánh mắt của mọi người, cậu bé bắt đầu khóc rống lên.

Cậu bé vừa nghĩ tới chuyện từ nay về sau sẽ phải sống chung với một “người vợ xa lạ” thì cậu bé lại phiền não, không biết đây là chuyện tốt hay xấu.

“Không được khóc! Tiểu Diễm, em đã có người phụ nữ của mình rồi, tại sao lại yếu đuối như vậy?”

Sau đó, Hướng Dương Hi bắt đầu công cuộc giáo dục em trai. Lúc thì nói con trai phải mạnh mẽ, lúc thì dạy cậu bé cách ôm người đẹp vào lòng. Nói thế nào thì không thể tưởng tượng được những điều này được nói ra từ miệng một đứa bé gái bảy tuổi.

Về phần những người học dự thính, có người thì vẻ mặt lạnh nhạt, có người thì chờ xem kịch hay, còn có người trợn mắt há hốc mồm.

“A... Diêm Lệ, cậu cũng không phải do con bé sinh ra. Thế mà nó lại tự tiện quyết định hạnh phúc của cả đời cậu.” Thượng Quan Duật đồng tình nhìn Diêm Lệ.

“Lời nói của trẻ con thì nghe cho vui thôi, làm gì mà nghiêm túc thế.” Mặc dù Diêm Lệ cũng có chút sững sờ khi nghe thấy những điều đó nhưng cô lại quyết định không chấp nhất với lời nói của trẻ con.

Thằng bé thích khóc này chính là người cô cần chăm sóc, nó làm sao có thể thích một người phụ nữ thô lỗ như cô chứ, có quỷ mới thích cô.

Dưới sự vừa đầm vừa xoa của Ổ Hường Dương Hi cộng thêm bản tính trời sinh ngu ngốc của mình, cuối cùng Hường Dương Diễm cũng đồng ý rời khỏi vườn hoa với Diêm Lệ.

Hai người đi tới trước một bức tường đá, Diêm Lệ quét thẻ qua khe hở, cánh cửa nặng nề dày cộm nhanh chóng mở toang ra. Sau khi hai người đi vào thì lại đóng chặt lại.

Bên trong tường đá là phòng của Diêm Lệ, ấn tượng đầu tiên để lại cho người ta là một sự đơn giản gọn gang giống đàn ông, không hề có một điểm nào giống phòng của phụ nữ. Căn phòng rộng lớn chỉ có một cái giường lớn, một bộ ghế sa lon và một vài thiết bị giải trí như ti vi, máy đĩa.

Hường Dương Diễm vốn là buồn ngủ rồi, hơn nữa còn gắng gượng thêm một thời gian nên bây giờ đã tới giới hạn cuối cùng.

“Chị Lệ, em có thể ngủ ở đó không?” Hường Dương Diễm một tay xoa mắt, một tay chỉ vào cái giường màu xanh da trời, bộ dạng buồn ngủ rất là đáng yêu.

“Có thể!” Diêm Lệ ôm thằng bé lên giường: “Ngủ đi!”

Cô định rời đi thì vạt áo đã bị nắm chặt lấy: “Sao vậy?”

Không lẽ tên tiểu quỷ này còn muốn cô dỗ ngủ sao? Cô sẽ không hát ru đâu.

“Em không ngủ một mình được... Trước kia toàn là mẹ ngủ với em...” Hường Dương Diễm cúi đầu có chút ngượng ngùng, nhưng bàn tay nhỏ bé lại nắm rất chặt vạt áo của Diêm Lệ.

“Nhưng em phải học ngủ một mình. Nếu chị có việc phải ra ngoài mấy ngày thì em làm sao đây?”

Không thể cứng chiều con nít, cô muốn dạy thằng bé tính tự lập, nếu không người gặp phiền phức sau này chính là cô...

Ai da, tại sao thằng bé lại nhìn cô như vậy? Ánh mắt của thằng bé giống như những chú chó lang thang ven đường, ánh mắt này làm lòng cô...

Biến biến biến! Tại sao cô phải chột dạ chứ? Cô có lòng tốt nhận nuôi nó, lại không có ngược đãi nó. Nó lại còn dám bảo cô ngủ với nó à.

Hơn nữa cô sợ nhất là phiền phức, nếu bây giờ cứ mặc kệ cho nó muốn làm gì thì làm thì sau này cô sẽ trở thành mẹ của nó. Cô không muốn tạm biệt với những tháng ngày thanh xuân của mình. Cô...

“Chị Lệ...” Thằng bé dùng giọng nói mềm nhũn kèm theo động tác kéo kéo vạt áo của cô: “Chị sẽ không ở đây với em giống như mẹ sao?”

“Chị...” Bây giờ Diêm Lệ chỉ hận là không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình được.

Cô thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Biết rõ tiểu quỷ này vừa mới mất mẹ mà lại nói những lời đó ra, đúng là ngu ngốc mà. Nhìn lại thằng bé đáng yêu lại có bộ dạng lã chạ chực khóc...

“Được rồi, chị ngủ với em!” Cô đầu hàng.

Chỉ cần tiểu quỷ này không khóc, muốn cô làm gì cũng được!

Diêm Lệ bất đắc dĩ bò lên giường, nằm phía bên phải Hường Dương Diễm. Một mặt âm thầm tự nói với mình, tiểu quỷ này đáng yêu như thế lại còn rất đáng thương nữa. Nếu như ngay cả một yêu cầu nhỏ nhỏ này mà cô cũng không đáp ứng thì thế nào cũng bị trời đánh.

“Chị Lệ, ôm ôm!” Hường Dương Diễm giương mắt nhìn cô, phảng phất hình bóng của chú cún con đi lạc.

“A... Được rồi!” Diêm Lệ lại một lần nữa vô dụng đầu hàng, đưa hai cánh tay ra ôm tiểu quỷ vào lòng.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng thân thiết với ai như vậy, không ngờ tên tiểu quỷ này lại tự nhiên như không, còn ngủ một mạch trong ngực cô chứ, còn chảy nước miếng nữa...

Ai, sao cũng được? Cô cũng đã mười tám tuổi rồi, làm gì phải so đo với thằng bé bảy tuổi chứ.

Nhưng mà... ôm một thằng nhóc trong thời tiết lạnh thế này, đúng là dễ buồn ngủ mà.

Đến khi Diêm Lệ tỉnh lại thì bên ngoài đã tối đen như mực.

“A! Tám giờ rồi, hèn chi mình đói bụng như vậy!” Cô nhìn đồng hồ báo thức rồi lập tức xuống giường.

Tên tiểu quỷ này không đói bụng sao? Làm sao có thể ngủ ngon như vậy?

Cô nhìn thẳng bé bên cạnh, đem sự ngây thơ của nó thu hết vào trong mắt.

Bề ngoài của tên tiểu quỷ này đúng là không bình thường. Lúc bình thường mở to đôi mắt xinh đẹp còn không nói, ngay cả khi ngủ mà cũng làm người ta thấy yêu thích không thôi.

“Sau này nó lớn lên chắc cũng xinh đẹp như anh Diêm Tuấn, xinh đẹp còn hơn cả phụ nữ...” Diêm Lệ lẩm bẩm một mình, tay không tự chủ được sờ vào gương mặt phần nộn của thằng bé.

Không sờ thì thôi, vừa sờ đến là giật cả mình.

“Không xong rồi! Nóng quá! Làm sao bây giờ... Này, tỉnh lại đi!” Cô vỗ nhẹ vào gò má của Hướng Dương Diễm, cố gắng kêu thằng bé tỉnh lại, nhưng tất cả chỉ là uống công.

Chẳng lẽ tiểu quỷ này đã hôn mê?

Nghĩ như vậy càng làm cho cô hoảng loạn, cô vội vàng xuống giường gọi điện cho Diêm Định Sinh.

Đừng thấy bộ dạng lưu manh thường ngày của Diêm Định Sinh mà cho rằng anh là người ăn không ngồi rồi. Tay nghề chữa bệnh của anh rất cao, chưa có ai có thể vượt qua được anh, kể cả những nhà y học hàng đầu thế giới. Chẳng qua là anh khiêm tốn lại máu lạnh, tìm được người có thể làm cho anh tự nguyện cứu giúp quả thật còn khó hơn lên trời.

Điều duy nhất đáng mừng chính là anh là bác sĩ của Diêm Minh. Cô luôn trốn tránh anh còn không kịp nhưng vào giờ phút này thì lại cảm thấy may mắn vì anh đã qua đêm ở Diêm Minh.

“Thật khó được Diêm đại tiểu thư gọi điện cho anh... Chẳng lẽ là phát hiện anh có ích hơn so với tên tiểu quỷ đó?” Giọng nói lười biếng của Diêm Định Sinh truyền tới.

“Em không rảnh nói nhảm với anh. Anh mau tới đây đi!” Mặc dù lời nói của anh thiếu chút nữa làm cô cúp máy nhưng bây giờ cô lại không thể làm như vậy.

“Chẳng lẽ em không biết nửa đêm kêu đàn ông qua phòng là một loại ám hiệu à?”

“Cái gì mà nửa đêm? Bây giờ mới tám giờ! Anh tới đây nhanh lên, thằng bé nóng lắm.”

“Nóng? Lấy mấy viên thuốc hạ sốt cho nó uống là được rồi.”

“Nhưng là nó hôn mê bất tỉnh rồi!”

“Ai da da... Vừa mới gặp nhau mà em đã ép chết người ta rồi à?”

“Phi phi phi! Anh mau tới đây, thằng bé hôn mê rồi!” Diêm Lệ vừa đẩy đẩy Hướng Dương Diễm đang hôn mê vừa hét hoảng hét lên với Diêm Định Sinh.

“Được rồi! Anh lập tức qua đó.”

Diêm Lệ cúp điện thoại, cô luống cuống nhìn gương mặt đỏ bừng của Hướng Dương Diễm.

Nhìn mặt thằng bé đỏ vậy, chắc là bệnh nặng lắm. Thằng bé nhất định không được xảy ra chuyện, nếu không cô biết kiếm đâu ra một đứa em trai trả cho người ta?

“Anh tới rồi!” Gương mặt của Diêm Định Sinh xuất hiện trên màn hình chat webcam của cửa ra vào.

Diêm Lệ vội vàng mở cửa cho anh: “Anh mau nhìn nó thử xem.”

Lần đầu tiên anh thấy Diêm Lệ hoảng hốt như vậy, anh liền thu lại vẻ đùa giỡn của mình và nghiêm túc xem bệnh cho Hướng Dương Diễm.

“Thằng bé không sao, chỉ là cảm bình thường nên sốt lên. Bởi vì sức chịu đựng của con nít hơi yếu nên nó mới ngủ mê như thế.”

“Vậy chừng nào nó tỉnh lại?”

“Ai biết? Chờ nó ngủ đủ rồi nó tỉnh!”

“Vậy thì tốt... Làm em sợ muốn chết!”

“Không ngờ em lại quan tâm đến tên tiểu quỷ này như thế! Có tư chất làm mẹ lắm đó... không, phải nói là vợ mới đúng!” Diêm Định Sinh lại tiếp tục chế nhạo Diêm Lệ.

“Lại nói bậy nữa!” Diêm Lệ nhũn mày nhưng cô cũng không quên cảm ơn anh: “Em... cảm ơn anh chạy tới đây.”

“Đừng khách sáo! Dù sao anh cũng thích tiểu quỷ này.”

“Anh... Thích nó?” Diêm Lệ chợt nhớ tới lời đồn về giới tính của anh.

Đại khái là bởi vì anh không có chủ nhiều năm rồi nên tin đồn bắt đầu nổi lên. Có người nói anh thích đàn ông chứ không thích phụ nữ, còn có người thì nói anh nam nữ gì cũng ăn. Gần đây còn có người nói anh thích con nít, hơn nữa còn là bé trai.

Chẳng lẽ...

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Diêm Định Sinh nghi ngờ nhìn về mặt sợ hãi của Diêm Lệ.

“Không có... Không có!” Cô còn không muốn chết, nếu dám nói ra những gì nghĩ trong đầu thì cô chết chắc.

Người này giỏi nhất là mang thù, nếu như bị anh biết được là cô tin vào lời đồn thổi kia thì anh nhất định sẽ ở một góc nào đó mà đồn thổi một truyền thuyết khác cho cô.

“Phải không?” Diêm Định Sinh cười như không có việc gì nhưng mà nụ cười đó quá nham hiểm, làm người ta sờn cả tóc gáy...

Đột nhiên, anh đưa tay sờ sờ vào gương mặt Hướng Dương Diễm.

Anh nựng nựng nựng, sờ rồi sờ, động tác dịu dàng làm người bên cạnh toát cả mồ hôi lạnh.

“Này... Anh... Anh để cho nó ngủ đi! Làm gì sờ nó hoài vậy?” Diêm Lệ cười gượng muốn ngăn anh lại.

Ô... Lời đồn kia nhất định là thật rồi!

“Đừng lo lắng, thằng bé ngủ rất sâu, sẽ không giật mình tỉnh lại đâu.” Lúc này Diêm Định Sinh không hề có ý định buông tay, anh còn dán sát cả gò má tới.

“Em không cảm thấy thằng bé rất đáng yêu sao? Da trắng trắng mềm mềm, thân hình lại nhỏ nhỏ... Lần đầu tiên anh gặp một bé trai đáng yêu thế này! Thật là ngon miệng... à, anh nói là dễ thương.” Anh vừa nói xong thì khê hé miệng ra, làm động tác như muốn cắn một cái vào cái miệng nhỏ nhắn kia.

“Anh muốn làm gì? !” Diêm Lệ liền tranh thủ cơ hội ôm Hướng Dương Diễm vào trong ngực.

Tiểu quỷ này ngủ thật say! Ngay cả nụ hôn đầu tiên suýt bị cướp mất mà cũng không biết!

“Diêm Đại tiểu thư, em không biết những lời đồn có thể là sự thật sau?” Diêm Định Sinh bị phá hư chuyện tốt nên thẹn quá hóa giận, bình tĩnh nhìn chằm chằm Diêm Lệ.

“Cái, cái gì là thật?” Diêm Lệ nuốt nước miếng một cái.

Anh muốn nói là anh thích trẻ con sao? Lại còn là bé trai nữa?

“Hừ hừ, em cảm thấy thế nào?” Diêm Định Sinh cười hai tiếng rồi xoay người rời đi, bỏ lại một bé trai đang ngủ say và Diêm Lệ đang gào khóc trong lòng.

Ô... Bất kể là cô trả lời như thế nào thì cô đều chết chắc.

Hôm sau, Hương Dương Diễm ngủ đến gần mười hai thì cũng tỉnh lại, Diêm Lệ thì ngược lại, cô đang ngủ say sưa bên cạnh thằng bé.

Hương Dương Diễm tròn to mắt tò mò nhìn cô.

Chị Lệ thật sự rất xinh đẹp! Giống như mẹ vậy! Hương Dương Diễm không ngừng sùng bái ở trong lòng, cậu bé còn thuận tiện hôn lên đôi mắt đẹp của cô.

Nếu như chị gái xinh đẹp này chịu làm vợ của bé thì không phải là bé cũng sẽ hạnh phúc như ba sao?

Nhưng mà hôm qua bé mới thấy chị đánh người... Nếu như chị Lệ đánh bé thì hạnh phúc sẽ giảm đi rất nhiều rồi.

Nhưng mà chị Lệ rất xinh đẹp... Mặc dù không xinh đẹp bằng anh Diêm Tuấn nhưng cũng xinh đẹp như mẹ vậy.

“Đây là đôi mắt to... cái mũi... Còn có cái miệng...” Bàn tay trắng nõn chạy dọc theo gương mặt xinh đẹp của Diêm Lệ, động tác nhẹ nhàng chậm chạp nhưng vẫn làm Diêm Lệ tỉnh giấc.

“A...” Hương Dương Diễm vội vàng thu tay lại, thằng bé sợ hãi nhìn về phía cô gái xinh đẹp.

“Này... sao em sợ chị dữ vậy?” Diêm Lệ không hiểu nhìn vẻ mặt khiếp đảm của thằng bé, sau đó lại tự trả lời là do thằng bé sợ người lạ.

“Em có muốn ăn gì không? Chỉ ngủ thôi thì không no bụng được đâu...”

“Vâng!” Hương Dương Diễm chậm rãi gạt đầu, nỗi sợ trong lòng dần dần biến mất.

“Em chờ chị một chút.” Diêm Lệ nói xong thì ra khỏi phòng.

Qua thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi Hương Dương Diễm muốn ngủ thiếp đi thì cửa phòng lại một lần nữa được mở ra. Diêm Lệ xuất hiện sau cánh cửa, trên tay là một chén cháo nóng hổi.

“Trong phòng bếp không có ai, may mắn là còn có gạo và trứng nên chị nấu cháo trứng cho em ăn. Chị cũng không biết nấu nhiều thứ nên em chịu khó ăn một chút đi! Ăn xong rồi còn uống thuốc!”

“Cám ơn.” Hương Dương Diễm một mặt nói cám ơn, một mặt phiền não nhìn chén cháo trên đầu giường.

“Còn không ăn mau đi?” Diêm Lệ khó hiểu nhìn thằng bé.

“Chị Lệ, chị có thể dứt em ăn không?”

“Em cũng bảy tuổi rồi!”

“Nhưng mà nóng...”

“Ừ...” Diêm Lệ thở dài, cô đành chấp nhận cầm chén cháo lên ngồi xuống mép giường, chuẩn bị làm việc kinh thiên động địa lần đầu tiên trong cuộc đời mình – dứt ăn.

Cô đã xuống bếp nấu cháo cho nó ăn, bây giờ lại phải dứt nó ăn. Xem ra nuôi tiểu quỷ này thì cô còn một dài dài.

Mặc dù rất không muốn nhưng cô vẫn nhắm mắt học theo phim truyền hình, thổi uống cháo nguội rồi cẩn thận dứt cho thằng bé ăn.

Bộ dạng khi ăn của tiểu quỷ này đáng yêu hơn mấy thằng bé khác rất nhiều.

“Chị Lệ...”

“Sao vậy?” Cô tỉ mỉ lau khóe miệng cho thằng bé.

“Chị rất tốt với em! Em... em có thể thích chị không?” Hương Dương Diễm quanh co một lúc lâu rồi mới dám nói ra, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ao lên.

“Có thể có thể! Mau ăn thêm một muỗng nữa đi.” Diêm Lệ cười cười, hiển nhiên là không xem trọng lời tỏ tình của thằng bé.

Còn Hường Dương Diễm thì lại vui mừng vì cô đã nhận lời, thằng bé lại ăn thêm một muỗng cháo...

Hết chương 1

2. Chương 2

“Tiểu Diễm! Tiểu Diễm! Tỉnh dậy nào!”

“A? Chị?” Hường Dương Diễm vừa mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt giống y hệt mình đang lắc qua lắc lại. May là đối phương để tóc dài nên cậu bé còn có thể nhận ra, nếu không thì cậu bé đã cho rằng người trước mặt chính là mình.

“Chị nghe nói em bị cảm nên xin chị Lệ dẫn chị đến đây.” Hường Dương Hi đưa tay sờ sờ trán em trai, sau khi xác nhận là không có việc gì mới cười lên: “Thật may là em đã hạ sốt rồi.”

“Vâng! Chị, em nói cho chị nghe, hôm qua chị Lệ còn đút em ăn đó! Sau đó còn đút em uống thuốc nữa.”

“Có thật không? Vậy em có thích chị ấy không?”

“Thích! Chị Lệ rất xinh đẹp còn đối xử với em rất tốt, hơn nữa chị ấy còn nói em có thể thích chị ấy.”

“Để chị ấy làm vợ của em có được không?”

“Được!”

“Vậy em phải cố gắng lên! Chị cũng phải cố gắng, phải đuổi theo anh rể Diễm Tuấn của em.”

“Đuổi theo? Anh Diễm Tuấn chạy đi còn chị đuổi theo à?”

“À... Nó cũng tựa tựa giống vậy! Dù sao thì chị cũng phải đuổi theo anh ấy, nếu không anh ấy sẽ dễ dàng bị người khác cướp đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chị còn nhỏ! Nếu như bây giờ anh ấy muốn kết hôn thì sẽ không nghĩ tới chị. Huống chi anh Diễm Tuấn lại đẹp như thế nên người thích anh ấy sẽ không chỉ có một mình chị.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn nhíu lại, giống như đang lo lắng cho tình yêu của chị mình.

“Nếu không thể thay đổi sự chênh lệch về tuổi tác thì chị muốn anh ấy chờ chị lớn lên. Cho nên chị quyết định ngày nào cũng phải bám theo anh ấy, lỡ như có người con gái khác tiếp cận anh ấy thì chị còn có biện pháp đối phó.”

“Cũng đúng đó!” Hường Dương Diễm nhìn chị mình thao thao bất tuyệt mà sùng bái.

Không hổ là chị của cậu nha, ngay cả cách theo đuổi anh rể cũng hay nữa.”

Vậy còn cậu thì sao? Chị Lệ cũng rất xinh đẹp, nhất định cũng sẽ có rất nhiều người thích. Hơn nữa cậu cũng còn nhỏ, làm sao có thể lấy chị ấy làm vợ được chứ.

Hường Dương Diễm nghĩ tới đây thì khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn nhíu lại.

Hường Dương Hi có cùng tâm trạng với cậu nên phát hiện ra phiền não của cậu.

“Đừng lo lắng, em cứ làm theo cách của chị thì bảo đảm em sẽ tóm được chị Lệ dễ như trở bàn tay.”

“Dễ như trở bàn tay là gì?”

“Đó là thành ngữ chị mới học, dù sao thì nó có nghĩa là nhất định sẽ thành công.”

“Nghe hay đó!” Đôi mắt to tròn của Hường Dương Diễm tràn ngập sự mong đợi.

“Đúng vậy, đúng vậy! Lại đây, chị chỉ cho em cách theo đuổi chị Lệ...” Hướng Dương Hi ngoắc ngoắc tay với em trai mình. Mặc dù trong phòng không có người khác nhưng cô bé vẫn muốn nói nhỏ vào tai cậu.

Trải qua sự giáo dục của chị gái, cuối cùng Hướng Dương Diễm cũng tìm ra cách... theo đuổi vợ.

Về phần vợ của cậu bé, thì giờ phút này đang nhảy mũi liên tục...

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng Hướng Dương Diễm khờ khạo lại rất cố chấp. Một khi cậu bé đã quyết định thì rất khó thay đổi. Cậu bé quyết định làm kẹo cao su dính lấy Diễm Lệ, để cô không thể bỏ rơi cậu được.

“Chị nói không được là không được!” Diễm Lệ bực bội hét to giữa đại sảnh Diễm Minh.

Lần này người trêu chọc cô không phải là Diễm Định Sinh và Thượng Quan Duật, mà là người vừa bệnh dậy Hướng Dương Diễm.

Nghe qua một chút về đề nghị của thằng nhóc – nó lại muốn đến trường của cô để đọc sách sao? Cái này không phải là muốn cô cả ngày đều phải chăm sóc nó à? Đùa gì thế! Cô không muốn cuộc sống đại học của mình bị hủy trong tay tên tiểu quỷ này.

“Tại sao? Chị em nói là có thể mà!” Hướng Dương Diễm trợn to cặp mắt vô tội, bộ dạng rất đáng thương.

“Tiểu Hi, em lại dạy hư em trai mình cái gì đấy?” Diễm Lệ quay đầu nhìn về phía Hướng Dương Hi đang đứng bên cạnh Diễm Tuấn.

Cô sớm phải nghĩ ra, người ngốc như thằng bé này thì làm sao nghĩ ra được mưu ma chước quỷ gì chứ, nhất định là bị người khác giật dây.

“Em nói có sai đâu, trường đại học của chị vừa đúng lúc có thêm khu dạy tiểu học mà.” “Kể đứng sau bức màn” Hướng Dương Hi vẫn nở nụ cười tươi rói, không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

“Đó không phải là điểm quan trọng!” Diễm Lệ ần ần vào huyệt Thái Dương, bất lực nói: “Điểm quan trọng là chị làm sao mang em ấy đến trường được? Học sinh ở nơi khác không thể chuyển đến đó.”

“Anh Thượng Quan nói là có thể để cho Tiểu Diễm nhập hộ khẩu của anh như vậy thì Tiểu Diễm cũng có thể đi học!” Hướng Dương Hi không hề báo động trước mà khai ra đồng phạm

Diễm Lệ lập tức hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh xem kịch vui: “Thượng Quan Duật!” Tiếng rống giận của sư tử Hà Đông lại một lần nữa bật lên.

Người bị điểm tên vội vàng tìm cớ để lấp liếm tội lỗi của mình: “Đừng tức giận như vậy! Cậu suy nghĩ đi, người hiền lành như tớ thì làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của một đứa bé đáng yêu được chứ?”

“Cậu là ma quỷ chứ hiền lành gì! Rõ ràng là có mưu đồ khác!” Muốn hại cô biến thành một phụ nữ có chồng sao? Thật sự là không thể tha thứ!

“Tớ thì có mưu đồ gì chứ? Bất quá là thay Tiểu Diễm hoàn thành giấc mộng của thằng bé thôi.”

“Nó có giấc mộng gì mà phải đến khu tiểu học của trường tớ để hoàn thành?”

“Bồi dưỡng tình cảm với vợ của nó!”

“Vợ của nó là... Cậu muốn ăn đòn rồi.” Diễm Lệ phát hiện mình bị đùa giỡn thì càng muốn đánh người.

“Lệ, có con nít ở đây, đừng cãi nhau ầm ĩ nữa.” Diễm Tuấn kịp thời ngăn chặn hành vi bạo lực của em gái mình, thuận tiện bày tỏ ý kiến của mình: “Anh cảm thấy đó cũng không có gì là không tốt. Tiểu Diễm chuyển đến đó thì cũng thuận tiện cho em chăm sóc cho con.”

“Anh!” Cô chính là không muốn như vậy mà!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao mọi người đều đứng về phe tên tiểu quỷ kia? Tức chết mà! Nếu như bạn học biết cô mang con trai đi học thì không phải là cô mất hết mặt mũi sao?

“Chị Lệ, chị đừng tức giận, em không đi học là được... Chị đi học thì không thể chăm sóc em, em biết chứ...”
Hương Dương Diễm đột nhiên kéo lấy vạt áo của Diêm Lệ, lập tức ngăn chặn sự ầm ĩ của mọi người.

“Tiểu Diễm, em phải kiên trì chứ!” Hương Dương Hi nhú mày, ở trong ngực Diêm Tuấn hô to gọi nhỏ với em trai.

“Nhưng mà nếu em thật sự đến đó học thì chị Lệ sẽ ghét em, có phải không?” Hương Dương Diễm ngẩng đầu nhìn Diêm Lệ, đôi mắt to trong suốt tràn ngập sự đau thương

Một màn này đừng nói là Diêm Lệ đau lòng không thôi mà ngay cả mấy người bên cạnh cũng không nhìn được mà bất bình thay cho thằng bé.

Thượng Quan Duật cầm đầu gây khó dễ: “Diêm Lệ, mặc dù cậu lớn lên giống đàn ông nhưng dù sao thì cũng phải có bản năng làm mẹ chứ! Đừng làm tổn thương trẻ con.”

Sau đó là “Can đường” Đường chủ - Tư Đồ, người đã làm ba của hai đứa trẻ cũng không thể tha thứ được chuyện này.

“Vậy là sao! Bắt nạt con nít là hành động đáng xấu hổ nhất! Lúc đầu cũng là cô ấy gạt đầu đồng ý nuôi thằng bé, sao bây giờ lại không chịu trách nhiệm chứ?”

Lời của anh nhận được sự đồng tình của mọi người, chỉ có Diêm Lệ là trợn tròn mắt khó tin.

Cô đáng xấu hổ? Câu này có phải quá nghiêm trọng không!

“Khôn đường” Đường chủ - Tưởng Tế cũng tham gia vào đội ngũ công kích: “Nếu như cô không thích thì có thể giao thằng bé cho người khác nuôi. Như vậy đối với thằng bé sẽ tốt hơn.”

“Mấy người...” Diêm Lệ cắn răng.

Cô biết Hương Dương Diễm rất đáng yêu, lại hơi ngốc nghếch nên sẽ có rất nhiều người thích. Nhưng mà cô lại không ngờ tới, sức hút của thằng nhóc này lại lớn đến thế. Đến cả người có tính tình lạnh lùng nhất cũng nói đỡ thay cho nó.

Đúng là gặp quỷ mà!

Diêm Lệ còn chưa kịp bào chữa ình thì Diêm Định Sinh đã quăng ột trái bom kinh người: “Nếu em thấy phiền phức thì giao thằng nhóc cho anh đi.”

Anh ngoắc ngoắc tay với Hắc Hương Dương Diễm, kêu thằng bé lại cho chỗ anh. Sau đó anh ôm thằng bé lên, thủ thủ thì bên tay nó, bộ dạng rất thân mật, không hề để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Ai cũng biết Diêm Định Sinh không phải là người dễ gần gũi, lần đầu tiên mọi người nhìn thấy anh chủ động thân mật với một đứa trẻ. Chẳng lẽ... Lời đồn là thật?

Sống lưng của mọi người tự nhiên lạnh run lên, hơn nữa còn thương tiếc cho đứa trẻ bất hạnh này. Không ai ngờ nó mới thoát khỏi nanh vuốt của bà đàn ông lại rơi vào tay kẻ thích trẻ con...

Thương tiếc thì thương tiếc nhưng không ai dám can đảm đứng lên cãi lời Diêm Định Sinh. Dù sao chị của người bị hại cũng không có lên tiếng thì bọn họ quan tâm làm gì chứ...

Mặc dù Diêm Lệ cũng rất muốn khoanh tay đứng nhìn nhưng nội tâm lại đang giao chiến với nhau. Cô không muốn tự tay mình đưa đứa trẻ này vào vòng nguy hiểm.

“A... Đột nhiên em cảm thấy... Nếu ban đầu em đã đồng ý nuôi nó thì nên chịu trách nhiệm... cái đó... anh là đường chủ, phải xử lý rất nhiều chuyện nên không thể làm phiền anh...” Cô dùng hết khả năng nói khéo, để tránh mình gặp chuyện bất trắc.

Cô vốn là không có ý không chịu trách nhiệm chỉ là cô sợ phiền phức thôi! Ai mà biết tiểu quỷ này lại làm khó, còn kéo theo sự bất mãn của mọi người. Thậm chí còn làm kẻ thích đồng tính trẻ em phải thêm thuồng...

Không! Dù là phiền phức gì, cô cũng không thể bỏ mặc tên tiểu quỷ này.

“Thật ra thì cũng không có gì là phiền phức!” Diêm Định Sinh dùng ngón tay trỏ của mình vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn của Hương Dương Diễm, hành động này làm cho người khác phải thở dốc.

Diêm Lệ cả kinh, vội vàng đoạt lấy Hương Dương Diễm từ trong tay anh, còn phải giả bộ khách khí nói: “Thật sự không cần đâu! Tiểu quỷ này không nhọc đường đường chủ phải quan tâm!”

“Thật không? Thật đáng tiếc...” Diêm Định Sinh nhún nhún vai, len lén nháy mắt với Hương Dương Hi. Cô bé len nỏ nụ cười ranh mãnh.

Không chỉ có cô bé, mà ngay cả Hương Dương Diễm cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ, cậu bé hỏi: “Chị Lệ, em có thể đến trường tiểu học đó sao? Chị sẽ không tức giận chứ?”

“Ừ, để chị kêu người ta lo hồ sơ.” Diêm Lệ ném cho Thượng Quan Duật ánh mắt mang mười phần đe dọa, làm cho anh phải gật đầu liên tục, không dám trái ý.

“Hay quá!” Tiếng hoan hô của Hương Dương Diễm làm mọi người cười lên, ngay cả Diêm Lệ cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Cô đúng là hết cách với tên tiểu quỷ này. Nó quả thật là đáng yêu ngất trời mà.

“Hay quá! Tiểu Diễm thành công rồi!” Hương Dương Hi vui vẻ hươ tay múa chân, và không quên đòi hỏi một chút với người đàn ông bên cạnh: “Anh Diêm Tuấn, em cũng muốn học chung trường với anh.”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người cũng ngẩn cổ mong đợi câu trả lời của “Băng sơn mỹ nhân”, nhìn xem anh có đồng ý với yêu cầu đó không.

“Trường của anh không có khu tiểu học.” Diêm Tuấn cười cười, giọng nói cực kỳ bình thản làm nụ cười rạng rỡ của Hương Dương Hi nhanh chóng tắt ngấm.

Diêm Lệ từng lo lắng là bạn học sẽ thay đổi thái độ với cô khi cô mang theo tên nhỏ này. Nhưng bây giờ thì cô yên tâm rồi.

Tên tiểu quỷ này rất được hoan nghênh! Còn nhanh chóng trở thành hot boy của trường đấy.

Dưới “Chỉ thị” của anh trai, mỗi ngày cô phải mang theo thùng nhóc này đi học trong vòng bốn tiếng, nói là để bồi dưỡng tình cảm... Hừ! Bồi dưỡng tình cảm gì chứ?

Cô bủi môi, nhìn về phía các bạn học đang chơi đùa với Hương Dương Diễm.

Xem ra tên tiểu quỷ này ngoài cô ra cũng rất thích người khác... Hả? Tại sao cô lại cảm thấy hình ảnh đó rất chói mắt, lại còn có chút cảm giác chán ghét ở trong lòng?

Diêm Lệ đang khó chịu vì nghĩ không ra thì phòng học lại nổi lên một trận xôn xao. Thì ra là sinh viên mới của khoa thể dục Lý Tuấn Phi đã đến lớp học

Lý Tuấn Phi từ hồi học cấp hai đã bắt đầu quay quảng cáo, bây giờ thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy cậu ấy trên tivi. Không nói đến bề ngoài xuất chúng, chỉ cần hào quang của diễn viên cũng đủ làm các bạn gái trong lớp say mê như điên rồi

Ai, cậu ta là cậu ta, cô không muốn chen vào! Chỉ cần cậu ta không trêu chọc cô là được rồi nhưng cậu ta cố tình hết lần này tới lần khác...

“Diêm Lệ, em trai của cậu thật đáng yêu, tất cả mọi người đều thích nó đó.” Lý Tuấn Phi vừa tới phòng học là chạy lại nói chuyện với Diêm Lệ.

“Nó không phải là em trai tót.” Thái độ lười biếng của cô bày tỏ là bây giờ cô không muốn nói chuyện với người trước mặt.

Không phải là cô kiêu ngạo nhưng người trước mặt này khác quá xa so hình mẫu hoàn mỹ của cô. Nói về ngoại hình thì thua xa so với đàn ông trong nhà cô. Chỉ có mỗi cái tài là hay quần người... thật không hiểu con gái trong lớp này thích cậu ta ở điểm nào?

Mà cô cũng muốn biết... tại sao cậu ta lại cứ quần lấy cô không buông?

Cô tuyệt đối có thể “đẹp trai” sánh ngang với đàn ông. Với chiều cao 175 cm của cô thì tuyệt đối không thể làm chim nhỏ nép vào lòng người khác, võ công của cô thì càng làm cho người ta phải chạy thực mạng.

Tóm lại là cô nhìn ngang nhìn dọc cũng không thể nào thu hút được đàn ông, vậy thì tại sao cái con ruồi này cứ bu mãi không chịu bay?

Sở dĩ cô không hề so đo với cậu ta là vì cô xem cậu ta là bạn học. Nhưng người này không những mắt có vấn đề mà tai còn điếc nữa, cứ chạy đến tìm cô nói chuyện phiếm, thật là phiền phức mà!

“Nó không phải là em trai của cậu sao? Ngày nào cũng thấy cậu dẫn nó tới đây, thật là đáng yêu mà.” Lý Tuấn Phi vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào, hoàn toàn không để tâm tới thái độ lạnh lùng Diêm Lệ.

Thật ra thì anh theo đuổi Diêm Lệ cũng là vì nghe nói cô là con gái nhà giàu, đi học đều có xe hiệu đưa đón. Thân là thiên kim tiểu thư, đương nhiên sẽ có chút kiêu ngạo, chỉ cần anh kiên trì thì nhất định sẽ thành công.

Lại nói, nếu như Diêm Lệ thật sự ghét anh thì sẽ không để cho anh lại gần cô ấy. Điều này cho thấy là anh vẫn còn có hy vọng.

“Cậu quan tâm làm gì?” Diêm Lệ không khách khí nói, cô cho là nụ cười ngọt ngào đó sẽ biến mất nhưng không ngờ cậu ta vẫn có cách trả lời lại.

“Cậu thật là khiêm tốn! Tổ cũng có chăm sóc một đứa trẻ giống cậu, tổ làm thế cũng không phải là vì muốn được người khác khen ngợi.”

“Hả... Phải không?” Cô nghĩ là không phải như vậy đâu? Nếu không thì cậu ta đã không nói câu đó với giọng nói đột nhiên cao vút lên.

Quả nhiên...

“Lý Tuấn Phi, cậu thật là thương người đó!” Tiếng ca ngợi của con gái vang lên khắp phòng học.

Diêm Lệ len lén liếc mắt, vừa đứng nhìn thấy Hướng Dương Diễm đang đi tới chỗ cô.

“Chơi đủ chưa?” Không biết là có phải bị Thượng Quan Duật nói trúng không? Nhưng đứa trẻ này đã khơi dậy bản năng làm mẹ của cô. Chỉ cần nhìn thấy nó là cô chỉ muốn cưng chiều nó.

“Dạ rồi! Máy chị ấy thật ồn ào!” Hướng Dương Diễm trèo lên bấp đùi Diêm Lệ, vùi vào ngực cô làm nũng

“Muốn ngủ sao?”

“Muốn ngủ một chút.” Thằng bé ngáp một cái, bộ dạng rất đáng yêu.

Mặc dù phòng học rất ồn ào nhưng Diêm Lệ vẫn lấy áo khoác đắp lên thân thể nho nhỏ của Hướng Dương Diễm, cố gắng dỗ thằng bé ngủ. Hai người tạo thành một thế giới riêng, không ai có thể quấy rầy.

Nhưng lại có người không biết điều...

“Em trai, em tên gì vậy?” Lý Tuấn Phi trêu chọc Hướng Dương Diễm.

Một lớn một nhỏ còn chưa mở miệng thì có một bạn nữ đã trả lời: “Nó tên là Hướng Dương Diễm! Chúng tớ gọi nó là Tiểu Diễm.”

“Cái tên thật đáng yêu! Khó trách bề ngoài lại đáng yêu như vậy!” Lúc này cậu ta đã sờ vào gò má Hướng Dương Diễm.

Diêm Lệ cảm nhận được đứa bé trong lòng đang giãy giụa một cách bất an. Cô đang muốn ngăn cản thì Lý Tuấn Phi đã bế Hướng Dương Diễm lên. Hành động này làm Diêm Lệ hết hoảng.

“Cậu mau thả nó ra!” Tính nhẫn nại của cô đã đến cực hạn, nhất là khi thấy nước mắt của Hướng Dương Diễm thì cô càng hận là mình không thể một cước đá bay tên con trai đáng ghê tởm trước mặt này.

“Cho anh hôn một cái nào!” Lý Tuấn Phi chu miệng lên, hướng về phía thằng bé.

“Không muốn! Buông tôi nữa!” Bàn tay nho nhỏ phản kháng lại hành động biến thái.

Hương Dương Diễm rất tức giận, cậu bé muốn ngủ mà không ngủ được, điều này làm cậu tức điên lên. Lý Tuấn Phi lại còn trêu chọc cậu, bảo cậu làm sao mà nhịn được chứ. Nếu như cậu không lợi dụng ưu thế của một đứa trẻ, thì thật quá lãng phí.

Vì vậy...

“Bốp! Bốp!” Bàn tay nhỏ bé của Hương Dương Diễm in lên gương mặt kiêu ngạo của Lý Tuấn Phi.

Sau đó, gương mặt giả dối của mình tỉnh bắt đầu lòi ra.

“Thằng nhóc đáng chết này!”

Cậu ta muốn đánh Hương Dương Diễm. Lần này không chỉ Diễm Lệ, mà ngay cả fan hâm mộ của cậu ta cũng trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Thật may là Hương Dương Diễm phản ứng nhanh, cậu bé lập tức lấy chân nhỏ của mình đạp lên cằm của cậu ta. Nhưng mà lại làm ình ngã xuống đất, đau đến chảy cả nước mắt.

Lý Tuấn Phi then quá hóa giận, cậu ta đang muốn bắt Hương Dương Diễm thì Diễm Lệ đã nhanh chân hơn cậu ta một bước. Diễm Lệ kéo Hương Dương Diễm vào trong ngực, thuận tiện thưởng cho Lý Tuấn Phi một cú đấm, đủ làm cho cậu ta khóc rống lên.

“Cậu muốn làm gì?” Diễm Lệ không hề có ý định khách sáo với cậu ta.

Lý Tuấn Phi cũng bỏ đi vẻ ngụy trang của mình: “Đứa bé này là con nhà ai? Sao lại không có ai dạy dỗ thế hả?”

“Thật xin lỗi, bây giờ nó là người của nhà họ Diễm. Ý của cậu là nhà họ Diễm chúng tôi không biết dạy trẻ con sao?”

“Cậu... Rõ ràng là nó ra tay đánh người trước!”

“Hừ, rõ ràng là cậu trêu chọc nó trước. Cậu không thấy là nó muốn ngủ sao? Cậu không biết không thể quấy rầy con nít lúc nó đang muốn ngủ sao?” Diễm Lệ tức giận quở trách Lý Tuấn Phi.

“Diễm, Diễm Lệ, đừng tức giận nữa!” Một bạn học lấy hết can đảm ngăn cản cơn tức giận của sư tử.

“Đúng... Đúng vậy! Lý Tuấn Phi, chuyện này là cậu không đúng, còn không mau xin lỗi đi.” Một bạn học khác đứng ra nói chuyện thay Diễm Lệ.

“Tại sao muốn tớ nói xin lỗi? Là thằng nhóc này đánh tớ trước, người nên xin lỗi là nó.” Lý Tuấn Phi chỉ thẳng vào Hương Dương Diễm đang khóc thút thít. Cậu bé chỉ lẳng lặng chảy nước mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy ống quần của Diễm Lệ, bộ dạng rất đáng thương.

Người bên cạnh nhìn thấy mà đau lòng không thôi, ngay cả những bạn gái ái mộ Lý Tuấn Phi cũng rớt rít ủng hộ Hương Dương Diễm.

Lý Tuấn Phi chỉ có thể nói xin lỗi với Hương Dương Diễm, hơn nữa việc này cũng làm cho hào quang mình của cậu ta biến mất...

Trải qua chuyện này, Hương Dương Diễm mới phát hiện người muốn lợi dụng cậu để tiếp cận Diễm Lệ không phải là ít.

Người theo đuổi cô còn nhiều. Mặc dù cô không muốn hấp dẫn người khác nhưng cá tính phóng khoáng của cô đã hấp dẫn không ít người.

Nhưng mà cho dù bọn họ có mưu đồ gì thì cậu sẽ không cho bọn họ cướp vợ của mình. Vì vậy mấy người đó còn chưa kịp hành động thì đã rơi vào bẫy do cậu thiết kế. Tất cả đều lấy lý do là “Bắt nạt con nít” để Diễm Lệ cắt đứt với bọn họ.

Mãi cho đến khi Diễm Lệ tốt nghiệp đại học thì cô cũng không biết là có bao nhiêu quỷ chết oan dưới tay Hương Dương Diễm. Cô còn bị cột chung một chỗ với Hương Dương Diễm hai năm trời khi đang là nghiên cứu sinh. Còn Hương Dương Diễm thì cứ thảnh thơi tận hưởng cuộc sống an nhàn của mình...

Hết chương 2

3. Chương 3

Diêm hoàng điện nằm ở vùng ngoại ô, từ trước đến nay luôn yên tĩnh. Người ngoài đến đây sẽ nghe được tiếng chim hót líu lo hay giọng nói nhỏ nhẹ thân thiết của người làm.

Cho dù như thế nào, cũng sẽ không xuất hiện tiếng rống giận dữ. Cho dù có thì cũng sẽ biến mất ngay lập tức. Nhưng nếu chủ nhân của tiếng rống giận dữ đó lại là em gái của ông chủ thì đó lại là một chuyện khác.

“Tiểu... Tiểu thư, cô có muốn vào phòng VIP nghỉ ngơi một chút không? Chờng nào Hướg thiếu gia trở về tôi sẽ báo cho cô.” Người làm nhắm mắt cung kính nói với sự tử cải.

“Tôi không muốn! Tên kia thật sự có tới đây đúng không? Đi kêu hắn ra đây cho tôi!” Diêm Lệ trừng mắt, thiếu chút nữa là làm cho đối phương sợ đến ngất xỉu..

“Hướg... Hướg thiếu gia thật sự đã đi ra ngoài rồi... Tôi không biết chờng nào cậu ấy quay về...” Người làm lắp bắp nói, mất hơi sức thật lớn mới nói hết được câu đó.

Không thể trách anh yếu đuối được, nghe nói Diêm tiểu thư mặc dù là phụ nữ nhưng cú đấm lại mạnh hơn cả đàn ông, lỡ như chọc giận cô ấy, anh không bị chém thành hai khúc mới là lạ. Anh còn là thanh niên cường tráng, không muốn chết một cách lãng xẹt như thế đâu.

“Tôi không tin! Hướg Dương Diễm, cậu ra đây cho tôi?” Diêm Lệ gần như mất khống chế, cô điên cuồng lùng sục khắp khu vườn để tìm hung thủ. Nhưng vẫn chưa tìm được thì Diêm Tuấn đã xuất hiện.

“Lệ, em là sợ nơi này quá yên tĩnh hay là không vừa mắt hội viên nào ở đây?” Giọng nói của anh vẫn như dịu dàng như xưa nhưng cũng đủ hù dọa người khác.

“Anh... Em xin lỗi!” Diêm Lệ có ngang tàng đến đâu thì cũng không dám cãi lời anh trai mình.

Nhưng cô thật sự rất tức giận! Tên tiểu quỷ ấy làm ra chuyện đó, cô làm sao không tức giận cho được.

“Không được có lần sau, em vào phòng VIP chờ tụi nó đi.” Diêm Tuấn nở nụ cười còn đẹp hơn cả phụ nữ. Anh cũng không muốn trách cứ em gái của mình quá nhiều.

“Tiểu quỷ kia thật sự đi ra ngoài?” Nếu biết trước như vậy cô đã không lãng phí nước miếng của mình.

“Cậu ấy mới bị Tiểu Hi kéo ra ngoài mua đồ, chắc cũng về mau thôi! Nhìn em xem, còn chưa biết chuyện gì đã làm nhân viên của anh sợ thế kia.” Diêm Tuấn chỉ chỉ chàng trai đang run sợ đứng một bên.

“A... Thật xin lỗi!” Diêm Lệ lúng túng nói xin lỗi với người làm, sau đó mới đi theo Diêm Tuấn.

“Anh Diêm Tuấn, chúng em về rồi!” Hướg Dương Hi tươi cười đi vào, sau lưng cô còn có Hướg Dương Diễm.

Năm tháng dần trôi, thằng bé ngày nào bây giờ đã lột xác thành một cậu thiếu niên anh tuấn. Hướg Dương Hi vẫn xinh đẹp động lòng người, chẳng qua là ngày càng tinh quái hơn. Thịnh thoảg cũng có biểu hiện e lệ của thiếu nữ, nhất là khi cô nhìn Diêm Tuấn.

Chỉ có mỗi Hướg Dương Diễm là không phụ sự mong đợi của mọi người, cậu bé lớn lên vẫn là người hiền lành như xưa. Cho dù là già trẻ lớn bé, cũng đều bị cậu hạ gục, cảm tình đối với cậu chỉ có tăng chứ không giảm.

Chỉ có mỗi Diêm Lệ là càng lúc càng bức bối với cậu. Lúc này cô dùng giọng nói cực kỳ mất kiên nhẫn rống lên với người vừa vước vào.

“Hướg Dương Diễm!”

“Lệ! Sao chị cũng tới đây?” Hướg Dương Diễm vui mừng chạy đến trước mặt Diêm Lệ, hoàn toàn không nhìn thấy cơn tức giận của cô.

“Em...” Tên tiểu quỷ này gốc sao? Không nhìn thấy là cô đang rất tức giận à? Còn cười vui vẻ thế kia.

“Em như thế nào?” Còn không có đầu óc mà cười khúc khích nữa chứ.

“Em giải thích cho chị, đây là chuyện gì?” Diêm Lệ không thể nhìn được nữa, trực tiếp lấy phong thư ném vào tay anh

Hướng Dương Hi ghé đầu tới nhìn, cùng em trai trăm miệng một lời: “Thì ra là giấy thông báo nhập học!”

“Đương nhiên chị biết là giấy thông báo nhập học. Nhưng tại sao em lại ghi danh vào trường này?” Hai chị em này không biết đọc chữ sao?

“Bởi vì Hàn Liệt muốn học trường này! Em thấy trường nào cũng giống nhau nên cũng ghi danh theo! Ai ngờ đây lại là chuyện tốt!”

“Em...” Diêm Lệ lại một lần nữa biết được cảm giác thế nào là bất lực.

Tiểu quỷ này không biết động não sao? Với sự thông minh của em ấy thì đương nhiên là sẽ đậu vào trường này rồi. Nhưng mà hết lần này đến lần khác em ta cứ thi vào trường cô làm, đây mới chính là điều làm cô tức giận!

Tiểu quỷ này quần lấy cô bốn năm đại học cộng thêm hai năm ở sở nghiên cứu, ngay cả khi cô đi thực tập cũng gặp phải nó. Cứ tưởng rằng khi nó tốt nghiệp thì cô sẽ không phải là vú nuôi cho nó nữa, vì thế cô mới cố tình chọn một trường không danh tiếng gì, ai ngờ?

Hừ! Không nghĩ cũng biết là nó có âm mưu!

“Rốt cuộc thì em muốn đi theo chị đến chừng nào? Đừng nói với chị là nếu không có chị giám sát thì em sẽ học phải điều xấu nữa nha.” Chính là cái cơ này đã lấy đi ba năm của cô.

“A... Lần này hoàn toàn là trùng hợp! Em thật sự là muốn học chung với Hàn Liệt mà!” Hướng Dương Diễm còn muốn giả bộ vô tội nhưng mà Diêm Lệ không bị lừa vì đáng về đó.

“Chị không tin! Được, em không đổi trường khác phải không? Chị đổi là được!” Cô cũng không tin cô không thể tìm được trường khác.

“Lệ, đừng giận dỗi.” Rốt cuộc Diêm Tuấn cũng bỏ cuốn tạp chí xuống, anh nhìn em gái đang tức đến sùi bọt mép rồi lại nói tiếp: “Chuyện nhỏ như vậy có đáng để làm to ra không? Tiểu Diễm cũng không nói em phải chăm sóc nó, nó chỉ đến đó học theo mong ước của nó thôi.”

“Anh tin lời tên tiểu quỷ này nói sao?” Cô thật không hiểu nổi, tại sao từ trước đến giờ bất kể là chuyện gì anh Diêm Tuấn cũng đều giúp đỡ tên nhóc này.

“Nếu như Tiểu Diễm muốn theo em đến trường thì sao? Chẳng lẽ em muốn trốn tránh trách nhiệm?”

“Em không có!” Diêm Lệ vội vàng phản bác, không quên nhìn Hướng Dương Diễm một cái.

Nụ cười rạng rỡ quả nhiên là biến mất... Đáng ghét! Cô có gây nên tội lỗi gì đâu chứ?

“Không có gì là tốt rồi. Vậy cũng đừng vì chuyện này mà tranh chấp nữa.” Mọi chuyện đã được định đoạt!

“Em... Được rồi!” Cho dù Diêm Lệ còn một chút xiu không cam lòng thì cũng không dám mạnh miệng cãi lại Diêm Tuấn.

Ai, xem ra cuộc sống của cô lại như trước kia rồi... Thật là đáng ghét mà! Tại sao không có ai đứng về phía cô hết vậy.

Hừ, lần này tên tiểu quỷ kia thế nào cũng cười hơn hở nữa cho coi!

Diêm Lệ liếc Hướng Dương Diễm một cái, không ngoài dự đoán của cô, anh lại đang cười hì hì.

Không khí sáng sớm luôn trong lành làm cho con người ta thật sảng khoái. Nhưng đối với học sinh bị cuộc phải rời giường mà nói, thì bọn họ thà không khí này ô nhiễm đi còn hơn.

Hướng Dương Diễm cũng không ngoại lệ. Thậm chí có muốn anh ngủ hai mươi bốn tiếng một ngày thì cũng không phải là chuyện khó. Điều này làm Diêm Lệ hoài nghi là có phải anh bị mắc chứng thích ngủ không.

Nhìn tình hình lúc này, năm cái đồng hồ báo thức thay nhau oanh tạc, thế mà tên tiểu quỷ này lại có ngủ say sưa. Diêm Lệ không biết là có nên bội phục bản lãnh này của Hướng Dương Diễm không.

Nhưng mà nhìn kim đồng hồ nhích từng chút một cô chỉ có thể kéo Hướng Dương Diễm về thực tại.

“Tiểu quỷ! Mau đứng lên cho chị!” Diêm Lệ phải nhắc chần lên thì người trên giường mới động dậy được mấy cái.

“Ừ... Đừng ồn nữa...” Hướng Dương Diễm lười nhác, nghiêng người lại tiếp tục ngủ.

“Em còn ngủ nữa! Đã bảy giờ rồi, không nhanh lên là trễ học đó?”

Kể từ khi tên nhóc này được mười bốn tuổi thì cô liền phân phòng cho nó. Vì lý do an toàn nên người ngoài không được phép vào đây, cho nên trách nhiệm kêu tên nhóc này dậy rơi vào người cô.

Không ngờ tên nhóc này càng lớn lại càng thích ngủ nướng... Nếu không phải sợ bị anh Diêm Tuấn dạy dỗ thì cô đã sớm đến trường rồi, làm gì phải chờ tên nhóc này chứ. Thật tốt làm sao, bây giờ sắp bảy giờ rưỡi mà cô còn mắc kẹt ở đây với nó.

“Tiểu quỷ! Nhanh ngồi dậy cho chị!” Diêm Lệ đưa tay đẩy đẩy Hướng Dương Diễm, thấy anh không có phản ứng gì lại tiếp tục đẩy tiếp. Rốt cuộc Hướng Dương Diễm cũng mở đôi mắt buồn ngủ ra nhìn Diêm Lệ.

“Ừ... Lệ... Là chị à?”

“Trừ chị ra còn ai có thể xui xẻo như vậy không?”

“Hả? Chị dậy khi nào vậy? Sao em không biết?” Anh dụi dụi mắt, bộ dạng ngu ngốc khiến Diêm Lệ có muốn tức giận cũng không được.

“Em nhanh rời giường đi thì chị sẽ không tức giận nữa!”

“Dạ... Bây giờ là mấy giờ?”

“Bảy giờ.”

“Mấy giờ trường học đóng cửa?”

“Bảy giờ rưỡi.”

“A! Vậy sao chị không gọi em sớm một chút? Từ đây chạy xe tới đó cũng mất 30 phút rồi.” Hướng Dương Diễm nhảy dựng lên, vội vàng chạy vào phòng tắm, bỏ lại Diêm Lệ với vẻ mặt buồn cười đứng trên giường.

Tên nhóc này hành động thật nhanh! Sớm biết vậy cô đã dùng chiều này.

“Phù... Làm em sợ muốn chết! Nếu ngày nào cũng như vậy chắc em sẽ sớm được gặp Thượng Đế!” Khi Hướng Dương Diễm nhìn thấy cửa trường học ở phía xa thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Tự làm tự chịu, còn dám nói hả? Nếu không muốn bị dí sát đích thì sau này dậy sớm đi, có vậy thì mới không liên lụy chị.” Diêm Lệ liếc Hướng Dương Diễm, ngừng lại một chút rồi mới nói: “caravat của em đâu?”

“Ở đây. Em không biết đeo caravat.” Hắn móc túi ra một cái cà vạt, bắt đầu cười cười.

Diêm Lệ cầm lấy, thuận thực kéo cổ áo của Hướng Dương Diễm lên, vòng qua vòng lại một tí đã thắt xong caravat, còn thuận tiện sửa sang lại trang phục cho anh.

Sau đó, Diêm Lệ phát hiện mình đã phải ngược đầu lên nhìn Hướng Dương Diễm.

Thằng bé đáng yêu ngày xưa đã lớn lên thành một thiếu niên tuấn tú, đồng phục của nó cũng mang theo hơi hướm của đàn ông. Cô nghĩ thằng nhóc này chắc sẽ càng ngày càng đẹp trai ra.

“Lệ, cảm ơn chị!” Hướng Dương Diễm nở nụ cười với Diêm Lệ nhưng cái anh nhận được lại là một cú đấm.

“Đau quá! Tại sao lại đánh em?”

“Ai dạy em cười một cách ngu ngốc như vậy!” Cô trừng mắt, che giấu sự chột dạ của mình.

Kỳ quái, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy tên tiểu quỷ này cười. Tại sao hồi này cô lại có cảm giác... Ách, khác xa với ngày thường! Nhưng mà chỉ là tim đập nhanh một chút, mặt cũng nóng hơn một chút.

Cái cảm giác này giống như lần đầu tiên cô uống rượu say vào năm hai mươi tuổi... Chẳng lẽ tên tiểu quỷ này cũng giống rượu, sẽ làm say lòng người sao?

Cái gì? Cô đang suy nghĩ lung tung cái gì thế?

“Lệ, chị đang suy nghĩ cái gì thế? Tới trường học rồi!” Gương mặt tuần tú của Hướng Dương Diễm đột nhiên phóng đại trước mắt Diêm Lệ, cô bị giật mình hét lên.

“Tới thì tới, làm gì dọa chị như thế!” Cô gõ đầu Hướng Dương Diễm một cái.

“Em hù dọa chị hồi nào?” Hướng Dương Diễm vô tội kêu oan.

“Em đem gương mặt xấu xí của mình sát mặt chị như vậy thì không phải là hù dọa chứ là gì?” Cô tìm đại một lý do.

“Em xấu xí? Làm sao có thể?” Hướng Dương Diễm khó tin há to mồm, còn hỏi chú Vương lái xe: “Gương mặt của con rất xấu sao?”

“Không! Cậu chủ không hề xấu, so với nhiều thanh niên khác thì thiếu gia đẹp hơn nhiều.”

“Lệ, ngay cả chú Vương cũng thấy em đẹp trai mà!”

“Chú Vương lớn tuổi rồi nên mắt thẩm mỹ kém đi.” Cô lạnh lùng nói.

“Có thật không?”

“À... Tôi...” Tài xế Vương rất muốn giải thích là “Tuổi” của mình chỉ mới có ba mươi lăm, tóc còn chưa bạc trắng nữa mà!

Diêm Lệ nhin cười mở cửa xe, đi vào trường.

“Chờ em một chút!” Hướng Dương Diễm đuổi sát theo sau, chỉ một chút sau đã đuổi kịp Diêm Lệ, gương mặt tuần tú mang theo nụ cười rạng rỡ.

Nhiều năm qua, anh em Diêm gia đều ăn cơm cùng nhau nên nếu phòng ăn có đủ bốn người thì cũng không phải là chuyện lạ. Chuyện lạ là, Diêm La luôn ru rú trong phòng hôm nay lại mang theo cô gái anh nhận nuôi đi vào phòng khách.

Ai cũng biết Lạc Lê Nhi có mối thù sâu nặng với chị em Hướng Dương Hi nên Diêm La không cho ba người họ tiếp xúc với nhau. Ngay cả khi ăn cơm, anh cũng nhốt Lạc Lê Nhi ở trong phòng. Nhưng hôm nay anh lại mang cô ra đây. Không biết anh làm thế là vì không thêm để ý đến sự an toàn của cô hay là vì anh rất tự tin là không ai dám động vào người của anh?

Mặc dù có rất nhiều điểm làm người khác phải nghi ngờ nhưng bọn họ lại thấy được thái độ của chị em Hướng Dương Hi đối với Lạc Lê Nhi rất tốt. Cũng có thể vì thế mà Diêm La dám cho cô ra đây.

“Cái này ngon lắm đó! Chị gấp cho em một miếng... Còn có cái này, thịt gà thịt gà này cũng rất ngon đó!” Hướng Dương Hi nhiệt tình gấp thức ăn cho Lạc Lê Nhi.

Từ thái độ của Hướng Dương Hi thì cũng biết được là cô rất thích Lạc Lê Nhi. Trên thực tế không chỉ có cô, mà ngay cả Hướng Dương Diễm cũng đang bận rộn gấp thức ăn cho Lạc Lê Nhi.

Cái này đâu phải là thái độ đối với kẻ thù! Rõ ràng là đang chăm sóc em gái thì đúng hơn. Ba người lớn trong nhà đang nói chuyện với nhau, không hề cảm thấy kỳ lạ với cảnh tượng trước mắt.

“Trường học mới sao rồi? Đã quen chưa?” Diêm La hỏi Diêm Lệ.

“Còn sao nữa! Nếu không phải là tên tiểu quỷ kia ham ngủ thì em cũng không đi trễ ngay ngày đầu tiên đi làm.” Diêm Lệ liếc Hướng Dương Diễm một cái, cô cho là tên nhóc này sẽ vội vàng thanh minh. Ai ngờ nó đang bận chăm sóc cho em gái nhỏ, cả nghe cũng chẳng buồn nghe.

Diêm Lệ nổi giận trong bụng!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền lấy cái muỗng đập ngay sau ót Hướng Dương Diễm một cái.

“Đau quá! Lệ, tại sao lại đánh em?” Hướng Dương Diễm bị đánh rất oan.

“Ai bảo em làm chị đi làm muộn!”

“Thật xin lỗi mà...”

“Chị mặc kệ! Từ nay về sau mà còn ngủ nướng nữa thì chị đi trước.”

“Lệ!” Diêm Tuấn nhủ mày, hiển nhiên là không tán thành lời nói của cô.

“Anh, tại sao anh lại cứ giúp tên tiểu quỷ này?” Diêm Lệ không nhịn được oán trách anh trai .

Không ngờ lần này Hướng Dương Diễm không xuất chiêu giả vờ đáng thương ra, ngược lại còn rất ngoan ngoãn chấp nhận sự “vứt bỏ” của cô: “Không sao! Lệ nói đúng, mùa đông sắp đến rồi, đến lúc đó em sẽ không dậy nổi, sẽ làm Lệ đi làm trễ.”

“Cái gì?” Diêm Lệ có chút không quen với sự ngoan ngoãn của Hướng Dương Diễm.

Tên nhóc này thật lạ! Tại sao lại không ăn vạ giống như trước? Chẳng lẽ nó không cần cô nữa sao?

Diêm Lệ nghĩ tới đây lại cảm thấy có chút mất mát trong lòng.

Cô rất muốn lên tiếng hỏi nhưng lại cảm thấy lúng túng. Thật may là Hướng Dương Hi không hiểu chuyện đã hỏi thay cô: “Hiếm khi thấy em không bám theo chị Lệ nha.”

“Hi hi... không phải là có liên quan đến Hàn Liệt sao...” Hướng Dương Diễm nhắc tới bạn tốt thì cười càng vui vẻ.

“Em! Em...” Đột nhiên Hướng Dương Hi la to, chỉ vào em trai và nói: “Tên nhóc nhà người không phải là thích đàn ông đó chứ?”

“Phi phi phi! Nói lung tung !” Hướng Dương Diễm vội vàng phản bác: “Em chỉ thích Lệ, làm sao có thể thích người khác chứ.”

“Nói bậy gì đó!” Diêm Lệ không những không cảm động mà còn tặng anh một ánh mắt xem thường.

“Là tại em khi nhắc đến Hàn Liệt lại vui vẻ như vậy nên chị mới hiểu lầm!”

“Là tại chị nghĩ nhiều thôi.” Hướng Dương Diễm bĩu môi rồi giải thích: “Em vui vẻ như vậy là vì cậu ấy rất lợi hại. Cậu ấy có biện pháp khiến trường chấp nhận cho cậu ấy không phải đến trường đúng giờ, còn xin luôn phần cho em nữa.”

“Có chuyện như vậy sao?”

“Đúng vậy! Cho nên về sau Lệ sẽ không vì em mà đi làm trễ nữa! Em ngủ đủ thì sẽ đi học.”

“Như vậy không phải là phải ở lại học thêm giờ sao?” Hướng Dương Hi nhạo báng em trai.

“Không đâu!” Hướng Dương Diễm đã tính toán trước nên đảm bảo với mọi người: “Em nhất định sẽ tan học đúng giờ! Dĩ nhiên là tiết thể dục của Lệ sẽ không bỏ qua

“Không cần khách sáo như thế.” Mặc dù Diêm Lệ nói thế nhưng thật ra thì trong lòng lại rất vui.

Nhưng mà khi cẩn thận ngẫm nghĩ lại, cô lại cảm thấy kỳ quái: “Chị không nhớ là có dạy thể dục lớp em.”

“Nhà trường nói chỉ cần chị giúp em chấm điểm thể dục thì coi như em sẽ qua... Chị nhất định sẽ giúp em chứ?” Hướng Dương Diễm cười để lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Ai nói?” Thì ra là tên tiểu quỷ này đã sớm chuẩn bị hết. Quả nhiên là giống tác phong của cậu ấm. Nhưng mà cứ làm theo ý tên nhóc này thì không phải là quá dễ với nó sao?

“Đi mà...”

Trong chốc lát, Hướng Dương Diễm lại sử dụng tuyệt chiêu của mình, tiết mục náo nhiệt lại tái diễn...

Người anh yêu chính là em

Anh biết anh thật sự yêu em

Nếu không thì sẽ không vừa nghe thấy giọng nói của em

Thì khoe miệng lại giương lên nụ cười ngọt ngào.

Hết chương 3

4. Chương 4

Diễm Lệ không thể cưỡng lại được nụ cười của Hướng Dương Diễm nên chỉ có thể để cho anh tham gia khóa học thể dục của mình.

“Lệ...” Có ai đó đang gọi cô, cô quay đầu lại thì thấy Hướng Dương Diễm đang vẫy tay gọi cô cách đó không xa.

Diễm Lệ vốn muốn làm bộ như không thấy nhưng một lát sau lại có một trận xôn xao nổi lên làm cô không thể không ngược đầu lên nhìn.

Trời ạ! Là thần tượng nào tới chơi sao? Đám nữ sinh kia có cần phải hưng phấn như vậy không? Còn ủa lên vậy lại nữa chứ... cái gì, là tên ngốc kia sao?

“Lệ! Em ở đây...” Hướng Dương Diễm từ trong biển người mênh mông nhô đầu lên nhưng nụ cười rạng rỡ trên mặt đã biến mất.

Với tình hình trước mặt thì anh phải tốn rất nhiều thời gian mới đến được chỗ cô.

“Cô giáo, tại sao cậu ta lại gọi thẳng tên cô vậy?”

“Hả?” Diễm Lệ sợ hết hồn, nhìn về phía nữ sinh vừa nói chuyện.

“Em nói, tại sao cậu ta lại gọi thẳng tên cô? Hai người quen nhau trước rồi sao?”

“À... Em nghe lầm rồi. Vừa rồi cô có nghe thấy gì đâu!” Diễm Lệ cố bình tĩnh trả lời đồng thời cô cũng phát hiện ra nữ sinh này đang thăm dò mình.

Cô gái nhỏ này không phải là đang ghen với cô đó chứ? Đều do tên nhóc kia làm loạn.

Bởi vì thời gian bọn họ đến trường không giống nhau nên mọi người trong trường không hề biết là hai người ở chung nhà.

Nhưng mà cô cũng không nghĩ ra tên nhóc này có chỗ nào tốt chứ? Mặc dù lớn lên có đẹp hơn người bình thường một chút nhưng có gì đặc biệt đâu chứ. Cô có sợ tên nhóc này bám theo đây này.

“Tại sao các em lại thích cậu ta như vậy?” Cô bất giác hỏi.

“Bởi vì cậu ta rất đẹp trai! Lại rất thân thiện, bọn em cho cậu ấy cái gì cậu ấy cũng cười tươi nhận lấy. Còn nữa còn nữa...” Nữ sinh thao thao bất tuyệt về ưu điểm của Hướng Dương Diễm, hai gò má cũng càng ngày càng đỏ, một bộ dạng say mê như điều đó.

“À... Là vậy sao?” Ai cho cái gì cũng tươi cười nhận lấy sao?

Cô rất muốn nói như vậy nhưng vẫn lựa chọn im miệng. Dù sao cô cũng không nên đối đầu với fan cuồng của tên nhóc đó.

“Đúng vậy đúng vậy! Cho nên chúng em đều tốt thích cậu ấy... Không biết cậu ấy thích con gái như thế nào?”

“Đúng vậy...” Diêm Lệ gật đầu một cái, trong lòng cũng đang hỏi câu đó.

Cô cũng thật tò mò không biết tên nhóc đó thích con gái như thế nào... Hôm nào phải hỏi nó mới được.

Hướng Dương Diễm vượt qua một loạt chướng ngại vật, cuối cùng cũng có thể đứng trước mặt Diêm Lệ, gương mặt tuần tú nở nụ cười tươi.

“Lệ...” Anh theo thói quen gọi tên cô nhưng đã vội vàng sửa lại: “Cô Diêm Lệ, đã điểm danh rồi sao?”

“Điểm danh xong rồi, bắt đầu học.” Về mặt của Diêm Lệ không hề thay đổi, đến liếc anh một cái cô cũng không thèm.

Ai... Không cần nhìn cũng biết tên nhóc kia đang xụ mặt xuống. Nhưng cô cũng không muốn tạo nên lời đồn nên nhất định phải giữ khoảng cách với nó.

Dù sao tên nhóc này cũng đang vui vẻ mà, có một đám nữ sinh vây quanh... Hừ.

Kỳ quái, tại sao cô lại như vậy chứ?

“Cô giáo...” Một nữ sinh bước nhanh đến, giống như có chuyện muốn nói với cô.

“Có chuyện gì?” Là thân thể có chút không thoải mái sao?

“Cô giáo... Cái đó... bạn học Hướng...” Nữ sinh quay đầu lại nhìn Hướng Dương Diễm, mặt đỏ lên nói: “Cậu ấy... cậu ấy ném bóng xong rồi.”

“À. Mấy trái?” Diêm Lệ nhìn nữ sinh một cách kỳ quái, có chuyện gì khác thường sao?

Tên nhóc kia thật sự có sức quyến rũ lớn như vậy sao? Chỉ giúp nó đếm bóng thôi mà có cần phải đỏ mặt như vậy không?

“Không.”

“Cái gì?” Diêm Lệ cau mày, trong khoảng thời gian ngắn không thể tiêu hóa được câu trả lời kia.

“À, bạn học Hướng ném được không trái...” Nữ sinh lại một lần nữa đỏ mặt lên. Nói cô ấy mắc cỡ không bằng nói là xấu hổ mới đúng.

“Cậu ấy ném được mấy trái? Em nói lại một lần nữa xem.” Diêm Lệ hoài nghi mình nghe lầm.

Tên nhóc đáng chết này tập võ nhiều năm như thế lại là một tên vận động kém sao? Nếu thật như thế thì không phải thầy giáo dạy võ đã sớm phát điên rồi sao?

“Không... không trái.” Nữ sinh này dĩ nhiên không biết là Diêm Lệ đang nghĩ gì, cô ấy chỉ nói đúng thành tích của Hướng Dương Diễm thôi.

“Không trái? Được, rất tốt!” Diêm Lệ híp mắt lại, nhìn về phía người con trai đang cười vui vẻ.

“Hướng Dương Diễm!” Cô không chút khách khí gọi to, hơn nữa còn dùng mức decibel cao nhất của mình.

@Khuru Uy Uy: Đạo này em bận quá nên không thể làm nhanh được. Có thể đến giữa tháng 4 tốc độ mới nhanh hơn được. SS thông cảm nhé.

Có lẽ là do danh tiếng của Hướng Dương Diễm mà cũng có thể là do cô ít khi bị mất khống chế mà rống lên như vậy nên tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn cô với vẻ mặt khó tin.

Chỉ có cái tên thần kinh chậm tiến và cũng là đầu sỏ làm cô có hành động thất thố lại rất vui vẻ còn không biết thức thời chạy tới trước mặt cô, cười toét lên.

“Chị gọi em à?”

“Em!” Cô phải cố hết sức mới không xông lên đánh Hướng Dương Diễm, “Vừa rồi em không ném được trái nào sao?”

“Hả? Đúng vậy...” Hướng Dương Diễm gãi gãi đầu, hình như cũng rất ngượng ngùng.

“Cô không tin! Bây giờ em ném lại lần nữa cho cô xem!”

“Vâng.” Hướng Dương Diễm ôm lấy quả bóng đi đến cái rổ.

Một bước, hai bước, ba bước... Tay nâng lên, nhảy quãng... Không vào?

“Tại sao lại không vào?” Diêm Lệ mở to hai mắt.

“Em cũng không biết nữa!” Hai tay Hướng Dương Diễm nắm chặt lại với nhau, gương mặt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

“Em... Cô không tin, em ném lại lần nữa cho cô!” Cái này đúng là gặp quỷ mà!

Dưới sự kiên trì của Diêm Lệ, Hướng Dương Diễm một lần lại một lần thực hiện động tác chạy ba bước ném bóng cho đến khi chuông tan học vang lên...

Chiều chủ nhật, anh em nhà họ Diêm quây quần uống trà trong vườn hoa. Hôm nay tứ đường Đường chủ cũng có mặt, xem ra là rất náo nhiệt.

“Mấy anh tin được không? Ngay cả một trái mà nó cũng không ném được... không, phải nói là ngay cả vành rổ nó cũng không đụng đến được mới phải.” Diêm Lệ quang quác quang quác tuyên truyền thành tích của Hướng Dương Diễm - “Thiên Tài Thể Dục”.

“Không thể nào? Thành tích thể dục của hai tiểu bảo bối nhà anh luôn là loại giỏi đấy!” Khi Tư đồ nhắc tới con trai bảo bối nhà mình thì vẻ mặt rất kiêu ngạo.

Còn Tưởng Tế ngồi phía bên trái thì lại lộ ra vẻ mặt âm trầm: “Đúng vậy! Nhìn thân thể của cậu ta rắn chắc vậy mà lại không xài được à? Vậy mà cậu ta còn học võ rất nhiều năm đấy!”

“Anh Tưởng, anh nói vào trọng điểm rồi đó!” Diêm Lệ liên tục gật đầu, “Em cảm thấy rất kỳ lạ, tên nhóc đó đâu có vô dụng như vậy đâu. Mấy sư phụ dạy võ không hề la nó một tiếng nó. Quyền cước nó đánh ra cũng rất đẹp mắt, không có lý nào mà việc đơn giản như ném một trái bóng mà nó lại không làm được.”

“Lệ...” Hướng Dương Diễm thấy mặt mặt nên gật nhẹ áo của cô.

“Chị còn chưa nói em đó! Ở trường phải gọi chị là cô giáo, không được kêu bậy bạ, mắc công gây phiền phức cho chị.” Diêm Lệ vừa nghĩ tới ánh mắt sắc bén của nữ sinh kia thì da đầu liền tê dại.

“Lệ...” Lần này ngay cả mặt của Hướng Dương Diễm cũng xịu xuống.

Đương nhiên là anh không muốn gây phiền phức cho Lệ rồi.

“Chị Lệ, Tiểu Diễm không có nói dối đâu. Từ nhỏ em ấy đã không thích chơi bóng rổ rồi, đến ngay cả trái bóng em ấy còn không chạm qua thì làm sao mà ném bóng được?”

“Đúng vậy đúng vậy!” Hướng Dương Diễm liền vội vàng gật đầu phụ họa.

“Thật không?” Diêm Lệ rất nghi ngờ.

“Đúng vậy!” Hai chị em trằm miệng một lời.

Thượng Quan Duật ngồi một bên cũng chen miệng nói: “Hồi học cấp hai tớ có một người bạn bộ dạng rất cao to nhưng lại không có năng khiếu vận động. Nhưng mà cậu ta viết thư pháp bằng tay trái rất đẹp... Á! Tại sao cậu lại đánh tớ?” Anh nói xong câu này liền ôm đầu kêu to.

“Ai bảo cậu ăn nói bậy bạ! Bây giờ chúng ta đang nói đến vấn đề thể dục, cậu lôi thư pháp ra làm gì?”

“Ý của tớ là, mặc dù võ nghệ của Tiểu Diễm không tệ nhưng cũng có thể bóng rổ lại là điểm yếu của em ấy thì sao?”

“Anh Thượng Quan nói rất đúng! Cho nên, có thể lại phải làm phiền chị Lệ rồi nha!” Khuôn mặt xinh đẹp của Hướng Dương Hi hiện lên một tia xảo trá khó ai có thể phát hiện được.

“Làm phiền chị?”

“Đúng vậy! Phiền chị tăng cường dạy thể dục cho Tiểu Diễm... Cũng không cần nhiều, mỗi ngày trước khi đi ngủ tập ba tiếng là được rồi. Tiểu Diễm, em phải chăm chỉ tập luyện, đừng có phụ tấm lòng của mọi người đó.” Hướng Dương Hi giả bộ khuyên răn em trai mình còn người còn lại thì rất là nghiêm túc gật đầu liên tục.

Tất cả mọi người đều không phản đối ý kiến này, chỉ có mỗi Diễm Lệ là cất cao giọng cự tuyệt: “Chị không muốn!”

“Tại sao?” Mọi người trăm miệng một lời hỏi ngược lại.

“Mọi người... Em...” Diễm Lệ có chút cứng lưỡi, cô dừng một lát rồi mới nói: “Em nói không muốn là không muốn! Tên nhóc này không biết chơi bóng rổ thì có nhờ bạn học dạy. Tại sao phải là em dạy chứ?”

“Nhưng mà bọn họ mắc học rồi, cũng không thể chiếm lấy thời gian nghỉ giải lao của người ta? Với lại tan học bọn họ còn phải về nhà, ai rảnh rỗi mà dạy Tiểu Diễm chứ?”

“Chị mặc kệ! Chị cũng cần được nghỉ ngơi!” Diễm Lệ chính là không chịu đồng ý. Cô cảm thấy mình bị hai chị em ăn hiếp triệt để. Bây giờ còn muốn chiếm lấy thời gian sau khi dạy học của cô nữa sao? Cô không muốn!

“Chị Lệ, chẳng lẽ chị nhẫn tâm nhìn Tiểu Diễm bị đuổi học sao?”

“Không biết ném bóng rổ với bị đuổi học có liên quan gì với nhau chứ?” Khoảng cách này cũng quá xa đi.

“Trường học có quy định rớt môn thể dục liền bị đuổi học. Chị không tin thì có thể nhìn nội quy thứ mười ba của trường học, trên đó viết rất rõ ràng.” Chẳng biết lúc nào, tay của Hướng Dương Hi đã xuất hiện một sổ tay học sinh.

Diễm Lệ cúi đầu nhìn xuống nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Dù sao thì em trai của em cũng là thần đồng... Em ấy có thể sử dụng cái danh hiệu đó của mình, chị tin rằng chuyện này không làm khó được em ấy.”

“Lệ...” Mắt Hướng Dương Diễm ngân ngấn nước nhìn Diễm Lệ, anh cố gắng chạm tới lòng thương hại của cô.

“Làm trò?”

“Lệ.” Lần này là Diễm Tuấn.

“Tại sao lần nào anh cũng giúp thằng nhóc này hết vậy?” Diễm Lệ không cam lòng cãi lại.

“Bởi vì em ấy vẫn còn con nít.” Diễm Tuấn bình tĩnh trả lời.

Cũng trong lúc đó, sắc mặt của Hướng Dương Hi thoáng qua một tia khác thường nhưng sau đó lại biến mất rất nhanh.

“Em không phải là con nít, chị em cũng không phải.” Đột nhiên Hướng Dương Diễm mở miệng nói, câu này làm ọi người không phản ứng kịp. Chỉ có Diễm Tuấn là dùng gương mặt lạnh nhạt nhìn Hướng Dương Diễm.

“Ha! Tên nhóc này không muốn làm con nít nữa rồi sao? Nhưng mà trước khi em kết hôn thì vẫn do Lệ chịu trách nhiệm.” Từ Đồ xuyên tạc lời nói của Hướng Dương Diễm, nhưng mà anh cũng kéo đề tài lại đúng lúc.

“Đúng vậy! Tiểu Lệ, dù sao em cũng có nhiều thời gian vậy thì giúp Tiểu Diễm một chút đi. Chẳng lẽ em lại khuyến khích nó sử dụng đặc quyền sao?” Tưởng Tế nói tiếp.

“Em, em không có khuyến khích nó. Hơn nữa nếu như em có nhiều thời gian thì cũng không nên lãng phí trên người nó.”

“Lệ...” Tiếng ai oán quen thuộc vang lên.

“Mấy lời này của cậu thật độc ác. Tớ còn tưởng rằng cậu nuôi Tiểu Diễm lớn lên thì cũng sẽ có tình cảm với nó, nhưng bây giờ cậu lại cảm thấy nó phiền phức sao?” Thượng Quan Duật nhìn không được nói lớn, còn Hướng Dương Diễm thì vẻ mặt tràn ngập sự mất mát nhìn xem Diễm Lệ có thật sự nhẫn tâm như vậy không.

“Cậu muốn ăn đòn phải không? Tớ nói nó phiền phức khi nào chứ?”

“Nếu không phải vậy thì tại sai cậu lại nói không muốn “lãng phí” thời gian trên người Tiểu Diễm.” Thượng Quan Duật cố ý tăng thêm âm lượng kích động Diễm Lệ làm cô tức đến dậm chân.

“Tớ không có ý đó!” Cô giơ tay lên muốn dạy dỗ Thượng Quan Duật thì Diễm Định Sinh đứng một bên lại làm một hành động khiến cô khựng lại... Không, phải nói là làm ọi người ghen hòng mới đúng.

Mọi người thấy tay của anh không ngừng sờ xoạc trên người Hướng Dương Diễm, còn liên tục phát ra lời khen ngợi: “Tiểu Diễm, không ngờ thân hình của em cũng không tệ nha! Mặc dù gầy một chút, nhưng mà có bắp thịt, có đường cong, rất đẹp...”

“Thật sao? Em không có luyện tập gì nhiều chỉ là khi còn bé có học qua một chút võ tự vệ thôi.” Hướng Dương Diễm ngày ngốc cười trả lời.

Vào thời điểm này, đại khái chỉ có người ngu ngốc như Hướng Dương Diễm mới có thể cười được.

Mặc dù Diễm Định Sinh không phải lưng hùm vai gấu nhưng cũng đủ để áp đảo một cậu bé mới lớn. Huống chi đối phương còn không hề có một chút phòng bị nào.

Mọi người đều thay cô bé quàng khăn đỏ toát mồ hôi lạnh nhưng không ai dám cướp miếng mồi của tên sói xám.

“Được rồi! Anh muốn dạy em chơi bóng rổ, chắc đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Nếu vậy anh...”

Diễm Định Sinh còn chưa nói xong thì “miếng thịt tươi ngon” trên tay đã bị Diễm Lệ cướp mất.

“Em thấy hay là để em dạy Tiểu Diễm được rồi!”

“Tại sao lần nào em cũng giành với anh hết vậy?”

“Em... em không có! Em chỉ là nhớ ra anh không có nhiều thời gian rảnh để tới đây mỗi ngày cho nên cứ để cho em dạy Tiểu Diễm thì tốt hơn.” Diễm Lệ miễn cưỡng nặn ra nụ cười, từ chối ý tốt của anh.

“Thật không?” Diễm Định Sinh cười cười hỏi mọi người.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Đám người Tư Đồ vội vàng gật đầu, âm thầm cảm thấy cô bé quàng khăn đỏ thật may mắn khi thoát khỏi miệng sói xám.

“Vậy cũng được! Khi nào em rảnh thì tới tìm anh, anh sẽ huấn luyện cho em.” anh sẽ tới đây dạy em.” Có rảnh rồi ta trở lại làm của người dạy thay huấn luyện viên.” Diễm Định Sinh cười cười nhìn về phía Hướng Dương Diễm.

Diễm Lệ hoảng hốt, vội vàng nói: “Không phiền anh lo lắng! Em sẽ dạy cho Tiểu Diễm, ngày nào cũng dạy.”

“Nếu cần anh hỗ trợ thì cứ nói, đừng khách sáo.” Diễm Định Sinh nói với Hướng Dương Diễm.

“Dạ!” Vì Diễm Lệ đồng ý sẽ dạy anh nên Hướng Dương Diễm cười càng rạng rỡ hơn.

Nhưng mà nụ cười của Hướng Dương Diễm lại làm ọi người lo lắng không thôi.

Tên nhóc này bị thần kinh à... Có phải là quá ngốc rồi hay không?

“Lệ, tại sao đột nhiên chị lại đồng ý dạy em?” Hai tay Hướng Dương Diễm ôm trái bóng, cười hì hì đi theo phía sau Diễm Lệ.

Sau khi bàn bạc với nhau, mỗi ngày vào lúc mười giờ đêm bọn họ sẽ luyện bóng rổ trong sân bóng của Diễm Minh. Mặc dù phương pháp dạy học của Diễm Lệ rất không có tính người nhưng anh vẫn thích thú.

“Không có tại sao, chị thấy hứng thú thôi!” Cô thuận miệng trả lời.

Cũng không thể nói cho tên nhóc này biết là cô sợ nó bị tên sói xám ăn vào bụng.

“Chẳng lẽ là bởi vì cơ bắp của em không to? Nhưng anh Diêm nói là như vậy nhìn mới đẹp.”

“Em... Sao cũng được!” Diêm Lệ thất bại thở dài, “Nhưng mà từ nay về sau em không được để anh ấy sờ xoàng nữa.”

“Tại sao?”

“Chị cảm thấy rất kỳ cục.”

“À, vậy em sẽ nói anh Diêm không làm trước mặt chị là được. Anh ấy cũng sẽ không tức giận.”

“Bất luận là ở trước mặt chị hay ở đâu thì cũng không được để cho anh ấy sờ. Có biết không?” Cô cảm thấy mình đang dạy cô bé quàng khăn đỏ né tránh sói xám. “Em không cảm thấy bị anh ấy sờ như vậy rất kỳ cục sao?” Chẳng lẽ tên nhóc này cũng cùng hệ với anh ấy?

“Không có! Từ nhỏ anh Diêm thường sờ sờ em nên em quen rồi.”

“Trời ạ!” Một lần nữa Diêm Lệ thất bại vỗ vỗ cái trán, cô đột nhiên nghĩ đến điều gì nên hỏi, “Vậy con gái thì sao? Em có thích cô nào không?”

Hỏi cái này là trực tiếp nhất! Nếu như có thì cho thấy nó vẫn ăn mặn!

“Có...” Gương mặt tuần tú hiện lên một tia ngượng ngùng, nhìn về phía ánh mắt sáng ngời của cô, rất là mê người.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút không tự nhiên, cô bất mãn gật đầu một cái: “À... Vậy thì tốt.”

Tại sao cô vừa nhìn thấy ánh mắt kia thì cảm thấy tê dại cả người? Đây không phải là cảm giác điện giật người ta thường nói đó chứ... A! Cô và tên nhóc này làm sao có thể bị điện giật được?

Nhưng mà khi biết Tiểu Diễm thích con gái thì cô phải vui mừng mới đúng chứ. Tại sao cô lại cảm thấy lòng mình nhói đau thế này...

Đợi chút! Cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Vậy giờ cô phải khích lệ Tiểu Diễm theo đuổi con gái mới đúng. Để tránh tên nhóc này có ngày nào đó thần kinh không ổn định bị lão yêu quái ăn hết vào bụng.

“Khụ khụ... Em đã có người con gái mình yêu mến thì nên tích cực theo đuổi người ta.”

“Em có mà!”

“Phải không?” Nhưng mà người luôn ở bên cạnh tên nhóc này là cô mà? Tám phần cô gái kia là bạn học của nó rồi.

“Nhưng mà...” Thái độ hoang mang của Hướng Dương Diễm cắt đứt dòng suy nghĩ của Diêm Lệ.

“Nhưng mà cái gì?” Không phải là nó muốn nói nó thích ở với lão yêu quái đi.

“Nhưng là cô ấy... hình như cô ấy không thích em.”

“Làm sao có thể?” Diêm Lệ trừng lớn mắt, cảm thấy không thể nào có khả năng này.

Không phải là nàng huênh hoang nhưng tên nhóc này học hành hoặc võ nghệ đều rất giỏi. Hơn nữa với gương mặt luôn tươi cười này, làm sao có cô gái nào kháng cự được chứ?

“Chị cảm thấy em phải làm gì để theo đuổi chị... À, “cô ấy”?”

“Em hỏi chị?” Làm sao cô biết được chứ?

Diêm Lệ đang tính từ chối trả lời thì lại nghĩ, tên nhóc này thích con gái còn đỡ hơn là thích đàn ông. Mặc dù đối với chuyện yêu đương, kiến thức của cô chỉ là nửa vời, nhưng dạy nó theo đuổi con gái thì rất đơn giản...”

“Quần quít chặt lấy!”

“A?” Lần này đến lượt Hướng Dương Diễm tròn tròn mắt: “Chị nói thật sao? Nhưng mà chị... “cô ấy” ghét em quần lấy cô ấy.”

“Hả...” Cô chỉ là thuận miệng nói đại thôi mà, “Con gái luôn thích giả bộ vậy đó! Quần lâu một chút thì sẽ được.”

“Là à... Vậy thì em yên tâm rồi!” Hướng Dương Diễm nhìn cô cười một cách thâm ý.

“Đúng vậy!” Dù sao chỉ cần nó quần lấy con gái, không có thời gian để ý đến lão yêu quái là được.

Căn bản là Diêm Lệ không biết cô gái trong miệng Hướng Dương Diễm là ai, cô càng không biết được điều cô thuận miệng nói ra lại được áp dụng trên người mình.

Hết chương 4

5. Chương 5

Ba giờ rưỡi sáng, Diêm Lệ nằm trên giường lăn qua lộn lại, làm gì cũng không ngủ được.

“A, phiền chết mất! Tại sao mình lại nghĩ đến chuyện đó hoài vậy?”

Trong đầu cô không ngừng lóe lên khuôn mặt tươi cười của Hướng Dương Diễm, còn có hình ảnh mơ hồ của một cô gái, sau đó là những dấu chấm hỏi liên tiếp nhau...

Cô bé kia là ai? Có đáng yêu không? Hay có xinh đẹp không?

Mấy chuyện này có gì quan trọng chứ? Nhưng cô lại không thể không suy nghĩ đến nó... Ghen tỵ.

Cô ghen tỵ cái gì chứ? Chẳng lẽ cô và cô gái bí ẩn kia đang tranh giành người yêu với nhau sao?

Nhưng mà cô làm sao có thể thích tên nhóc kia được?

Cô không phủ nhận là tên nhóc kia làm người ta rất yêu thích... không cần nói đến những thứ khác, chỉ cần nhìn gương mặt tuấn tú của nó thì cũng đã đủ đánh bại mấy thằng đàn ông khác.

Còn có nụ cười đánh đâu thắng đó kia nữa chứ, từ nhỏ đến lớn, không biết có bao nhiêu cô chú tranh nhau yêu thương nó. Cho dù là người lạnh lùng đến mức nào, chỉ cần nhìn thấy nụ cười kia thì liền đổ rục... Tứ đường đường chủ của Diêm mình chính là mình chứng tốt nhất.

Mặc dù cô không thích bộ dạng đáng thương của nó nhưng bề ngoài của nó thật sự là rất xinh đẹp. Bộ dạng đó làm cho ai cũng không muốn nhìn thấy bộ mặt đura đám thất vọng của nó.

Hơn nữa tên nhóc đó luôn tươi cười rạng rỡ, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy nó tức giận. Còn cô thì ngược lại, hờ chút là tức giận như một đứa trẻ, còn nó thì chỉ cần cười một cái là cô liền cảm thấy áy náy, liên tục bao dung cho nó.

Ai... Nói cho cùng, tên tiểu quỷ đó rất lợi hại!

Cho nên, có cô gái nào sẽ từ chối tình yêu của nó chứ?

Thực sự là cô nghĩ không ra! Rốt cuộc là người nào chứ...

Diêm Lệ cẩn thận suy nghĩ một lần nữa, cô chưa biết là Hướng Dương Diễm thích cô gái nào.

Chắc là bạn học của tên nhóc đó? Nếu không làm sao hai người ở chung một chỗ mà cô lại không biết chứ?

Nhưng mà so với vấn đề này thì cô lại có một vấn đề khác cần phải suy nghĩ, tại sao cô lại cảm thấy mất mát chứ? Cô cảm thấy bảo bối mình yêu quý nhất bị người khác cướp mất...

Rốt cuộc cô bị gì thế này? Không lẽ là bị yêu tình quá nhiều sao?

Diêm Lệ trần trọc cả đêm cho đến tảng sáng mới không cưỡng lại cơn buồn ngủ mà ngủ thiếp đi...

“Hơ...” Diêm Lệ ngồi ở trong phòng làm việc rất không nho nhã mà ngáp lớn, đôi mắt sụp xuống cho thấy là cô buồn ngủ cỡ nào

“Cô Diêm, hôm qua cô ngủ khuya lắm sao?” Dương Văn Thịnh, cũng là giáo viên dạy thể dục, đi tới thăm hỏi.

“Không có, chỉ là ngủ không ngon thôi.” Diêm Lệ cười cười.

“Sao vậy, tối qua cậu không ngủ mà đi ăn trộm à?” Ngồi đối diện Diêm Lệ Liễu Thanh Thanh, giáo viên dạy môn Văn. Cô không chỉ là bạn học của Diêm Lệ mà còn là người của Diêm gia. Ngay cả chuyện Diêm Lệ nuôi dưỡng Hướng Dương Diễm, cô cũng biết rõ hơn ai hết.

Có lẽ là bị Diêm Lệ ảnh hưởng nên cách Liễu Thanh Thanh nói chuyện chẳng khác gì đàn ông.

“Ai làm ăn trộm chứ? Tớ chỉ bị mất ngủ thôi!”

“Nhớ ai mà mất ngủ vậy? Chẳng lẽ là người đàn ông độc thân hoàng kim thầy giáo Dương Văn Thịnh của chúng ta?” Ánh mắt của Liễu Thanh Thanh mấp mờ vòng qua vòng lại giữa hai người.

Dĩ nhiên là Diêm Lệ hiểu được sự chế nhạo trong câu nói của Liễu Thanh Thanh, cô cũng không có biểu hiện gì nhưng nam chính thì lại lúng túng, vội vàng giải thích: “Cô Liễu đừng nói lung tung! Làm sao có chuyện này chứ?”

Dương Văn Thịnh tuy là nói vậy nhưng ánh mắt của anh lại hiện lên sự mong đợi. Chỉ tiếc là nữ chính bị cơn buồn ngủ lấn át, căn bản là không có thời gian nhìn thấy ánh mắt thâm tình của anh. Nhưng mà người bên cạnh thì lại không như vậy.

“Ha ha... Không có việc gì là không thể nào nha!” Liễu Thanh Thanh nháy mắt mấy cái với Dương Văn Thịnh, khẩu hình nói: phải cố gắng lên!

Dương Văn Thịnh mỉm cười với sự khích lệ của cô, đến lúc anh nhìn lại Diêm Lệ thì cô đã nhắm mắt ngủ.

“Ách... Tôi đi ra ngoài một chút.” Anh đi ra phòng làm việc.

“Ai...” Liễu Thanh Thanh cũng không nhịn được thở dài.

Dương Văn Thịnh người ta dầu gì cũng coi là người đàn ông độc thân, vẻ ngoài chánh trực, tài sản cũng không ít, quan trọng là anh ta là người nhiệt tâm, là một người đàn ông chân chính, rất hợp với Diêm Lệ. Làm sao có thể tìm được người nào hợp với Diêm Lệ hơn anh chứ?

Kết quả thì thế nào? Cô ấy lại không hiểu phong tình, trí tuệ chậm chạp, ngay cả cô cũng không chịu nổi nữa. Nếu không phải cô đã thích người khác thì cô đã tóm lấy anh ta rồi.

Hả, có người đến. Lúc này một gương mặt khả ái xuất hiện trước mặt cô.

“Tiểu Diễm!” Liễu Thanh Thanh hưng phấn bước nhanh tới, chỉ kém không đề ngã Hướng Dương Diễm thôi.

Nhưng mà Hướng Dương Diễm lại không ngại, ngược lại anh còn nở nụ cười: “Chào chị Thanh Thanh.”

Hướng Dương Diễm gọi như vậy là do Liễu Thanh Thanh yêu cầu. Kể từ khi cô học đại học đã mê luyến Tiểu Diễm, vì vậy mà làm bạn trai ăn nhiều dấm chua. Thật ra cô chỉ xem Tiểu Diễm như em trai... mặc dù mức độ cưng chiều nhiều khi làm cho người ta phải chỉ trích.

“Sáng sớm tới văn phòng làm gì?”

“Đến gặp chị và Lệ!” Hướng Dương Diễm mới trả lời thì cái ót lập tức bị gõ một cái.

“Lệ cái gì mà Lệ! Chị nói với em mà em quên rồi sao?” Đột nhiên Diêm Lệ xuất hiện ở sau lưng Hướng Dương Diễm, bộ dáng giống như một vị thần ác độc.

Liễu Thanh Thanh vội vàng vuốt ve cái ót của Hướng Dương Diễm, cô vẫn không quên quở trách thủ phạm: “Diêm Lệ, tại sao cậu lại dữ với Tiểu Diễm như thế? Làm cô giáo mà một chút lòng nhân từ cũng không có,

cậu lại đi hành hung học sinh... Còn là một người dễ thương, đáng yêu, đánh đâu trúng đó, không ai cản nổi...”

“Dừng... cậu nói đủ chưa?” Diêm Lệ không kiên nhẫn liếc mắt.

Tình cảm của bạn tốt đối với Hướng Dương Diễm không phải là cô không biết. Nếu như nói Diêm Định Sinh thích con nít thì Liễu Thanh Thanh cũng không khá hơn chút nào! Cũng sắp là phụ nữ ba mươi tuổi rồi mà còn say mê tên nhóc kia... Thật là đủ rồi!

Tóm lại một câu, cuộc sống của cô tràn ngập những con người quý dị, nguyên nhân là bởi vì tên nhóc kia.

“Em không học mà chạy đến đây làm gì?” Giọng nói bén nhọn của cô cất lên.

“Lệ... Cô giáo, sao cô dữ vậy? Em có cái này cho cô ăn.” Hướng Dương Diễm cười hì hì trình “Cống phẩm” lên.

“Cái này là cái gì?” Diêm Lệ nhú mày, nhìn vật thể lạ trên tay Hướng Dương Diễm.

Một chiếc hộp với ruy băng màu hồng? Tên nhóc này kiếm cái thứ nữ tính này ở đâu ra?

“Oa! Thật đáng yêu đó... Tiểu Diễm thiên vị! Tại sao chị lại không có?” Liễu Thanh Thanh la lên, hoàn toàn không còn hình tượng của một cô giáo.

“Thật xin lỗi, chị Thanh Thanh. Cái này chỉ có một phần... Nhưng mà lúc người nhà em đi Thụy Sĩ, em có nhờ họ mua socola về.” Hướng Dương Diễm lấy ra một cái lọ sắt đưa cho Liễu Thanh Thanh: “Cho chị này!”

“Oa! Tiểu Diễm chị yêu em. Cái này thật đáng yêu đó!” Liễu Thanh Thanh nhân cơ hội này ôm Hướng Dương Diễm, còn là nhảy lên ôm nữa chứ. Thật may là văn phòng chỉ còn lại ba người, nếu không thì không biết giải thích như thế nào nữa.

Nhưng mà hình ảnh bọn họ vui đùa với nhau cũng làm Diêm Lệ không vừa mắt.

“Rốt cuộc cái này là cái gì?” Diêm Lệ hưng phấn lắc qua lắc lại đồ vật trong tay.

“A! Chị làm vậy sẽ hư hết đó! Ở trong là bánh ngọt dâu tây đó” Hướng Dương Diễm vội vàng ngăn cản Diêm Lệ bạo hành với hộp bánh.

“Bánh ngọt dâu tây? Làm sao em có được thứ này? Còn có...” Diêm Lệ liếc mắt nhìn cái lọ trong tay Liễu Thanh Thanh: “Vậy cái này ai cho em? Chị nhớ là trong nhà không có ai đi Thụy Sĩ!”

“Anh Diêm đó!” Anh chỉ đích danh Diêm Định Sinh.

Hướng Dương Diễm vừa nói xong, mặt Diêm Lệ xanh đi một nửa.

“Lão già kia chỉ đơn giản mua đồ giùm em thôi sao? Chẳng lẽ... anh ta muốn “cái kia” với em?”

Ai ngờ Hướng Dương Diễm nghe vậy lại đỏ mặt, ấp úng trả lời: “À... Ờ... Anh Diêm có yêu cầu em một chuyện... Nhưng, nhưng em không thể nói được.”

“Em nói rõ cho chị! Rốt cuộc anh ta muốn em làm gì?” Diêm Lệ nóng nảy, trong đầu thoáng qua các hình ảnh biến thái.

“Không thể nói được!” Hướng Dương Diễm liều mạng lắc đầu, gương mặt tuấn tú càng thêm ửng hồng. Diêm Lệ thấy vậy thì càng tức giận, chỉ còn kém chạy tới vắn tội Diêm Định Sinh.

Chết tiệt, lão hồ ly kia chẳng lẽ muốn ra tay sao?

“Lệ, chị đừng hời hợt! Mau ăn đi!” Hướng Dương Diễm cố gắng nói sang chuyện khác, quả nhiên tiếng rống của sư tử hà đông lập tức vang lên.

“Bây giờ không phải là lúc ăn!”

“Vậy lúc nào thì chị mới chịu ăn?” Tên ngốc này hết lần này đến lần khác làm người ta tức chết mà.

“Em...”

Lúc Diêm Lệ nổi đóa lên thì người thứ tư xuất hiện.

Thì ra là Dương Văn Thịnh biến mất đã trở lại văn phòng, trong tay còn có thể một ly cà phê và một hộp trái cây.

“Đông vui quá... Em Hường cũng tới đây sao?” Anh cười với Hường Dương Diễm, sau đó đem toàn bộ đồ trong tay đưa cho Diêm Lệ: “Uống chút cà phê để lấy tinh thần, làm vậy cũng sẽ không buồn ngủ. Hộp trái cây này là bạn tôi cho, mùi vị cũng không tệ, cô giáo Lệ nể mặt ăn một chút đi.”

“Cám ơn!” Diêm Lệ lấy ly cà phê trong tay, há miệng uống một hớp to.

Đúng lúc cô đang cần bình tĩnh lại, nếu không cô nhất định sẽ bị tên nhóc này chọc tức đến hộc máu.

“Cậu chú ý hình tượng của mình có được không?” Liễu Thanh Thanh bắt đầu dỗi dằn.

“Chị ăn cái này đi! Ăn cái này uống cà phê rất ngon đó!” Hường Dương Diễm không quên tiếp tục tiếp thị cái bánh của mình.

“Em Hường, cái này em làm sao?” Dương Văn Thịnh ngạc nhiên nhìn cái ruy băng màu hồng: “Cái này không phải là tác phẩm của nữ sinh trong giờ học nấu ăn sao?”

“Đúng vậy! Lúc này có một đám bạn học nữ cho em! Em chọn cái đẹp nhất cho Lệ... cô giáo.” Hường Dương Diễm cười nhìn cái mặt xanh mét của Diêm Lệ, anh vẫn còn không thức thời mà tiếp tục nói: “Mau ăn đi! Cái này chắc ăn cũng rất ngon đó!”

“Chắc? Chẳng lẽ em chưa từng ăn sao?” Cô cố ý chọn lỗ hổng trong câu nói của Tiểu Diễm.

“Đúng vậy! Chỉ có một hộp nên em vội vàng mang đến cho chị, đương nhiên là em chưa có ăn.”

“Vậy nếu như rất khó ăn thì làm sao?”

“Chắc là sẽ không như vậy đâu. Trang trí đẹp như thế thì chắc tay nghề cũng không tệ.”

“Chị mặc kệ! Chị không muốn ăn đồ không rõ lai lịch.” Cô hất đầu, ý nói là không muốn thấy cái hộp này nữa.

Hừ, tiểu quỷ này thật đúng là hiểu thế nào là mượn hoa hiến Phật... Tức chết người mà! Bất kể là lão hồ ly thích trẻ em hay đám nữ sinh kia thì đều làm cô bức chết mà.

“Lệ... Cô giáo...” Khuôn mặt tươi cười của Hường Dương Diễm xụ xuống.

“Diêm Lệ?” Dĩ nhiên là Diêm Lệ không hề bị ảnh hưởng.

“Chị không muốn ăn chính là không muốn ăn!” Giống như là cố ý muốn khiêu khích Hường Dương Diễm, Diêm Lệ cầm một miếng trái cây lên cắn một miếng thật to.

“Cái này ăn rất ngon.” Cô nói với Dương Văn Thịnh, cố tình không để ý tới vẻ mặt thất vọng của ai đó

“Không ăn thì không ăn!” Hường Dương Diễm cầm hộp bánh lên, giận dữ chạy ra khỏi phòng.

“Tiểu Diễm...” Liễu Thanh Thanh lo lắng nhìn theo bóng dáng chạy đi, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm bạn tốt.

Đêm đó Diêm Lệ, Diêm Tuấn và Hường Dương Hi cùng ăn bữa tối. Không có sự xuất hiện của Hường Dương Diễm nên không khí có chút lạnh tanh.

“Chị Lệ, Tiểu Diễm đâu?” Người làm chị đương nhiên phải quan tâm em trai mình.

“Đừng để ý đến nó! Dám chọc giận chị!” Vừa nghĩ đến là cô đã tức giận.

Tên nhóc kia còn dám có bí mật với Diêm Đình Sinh, vậy cô không lấy bánh của nó thì không được sao? Hường chi cái bánh đó còn do hoa si... ách, bạn học nữ làm. Hừ!

“Có phải em lại cáu kỉnh với Tiểu Diễm rồi không?” Diêm Tuấn hỏi.

“Em làm gì có! Tên nhóc kia...” Diêm Lệ đang chuẩn bị phun một tràng dài thì người đưa cơm cho Hường Dương Diễm quay lại. Cuộc nói chuyện bị ngừng lại vì vẻ mặt của người đó rất hết hoảng.

“Sao vậy?” Diêm Tuấn mở miệng, hai người khác nín thở chờ câu trả lời.

“Hình như Hường thiếu gia bị bệnh rồi, cậu ấy ới hoài...”

“Cái gì?” Diêm Lệ đứng dậy, ngay cả nụ cười của Hường Dương Hi cũng biến mất.

“Tiểu hi, gọi cho Định Sinh.” Diêm Tuấn vẫn là người bình tĩnh nhất, anh lập tức kêu Hường Dương Hi gọi cho Diêm Định Sinh.

Diêm Lệ đứng bên cạnh anh thì không bình tĩnh được như vậy. Cô cảm thấy nôn nóng hơn bao giờ hết. Đôi chân dường như được gắn hỏa lực, nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

“Chị Lệ đi nhanh thật đó!” Hường Dương Hi cúp điện thoại, đi tới bên cạnh Diêm Tuấn.

“Chúng ta cũng qua đó xem một chút đi!” Khóe miệng của Diêm Tuấn nhếch lên nụ cười thâm ý, sau đó đi ra ngoài.

Hường Dương Hi vội vàng chạy tới ôm lấy khuỷu tay anh, cố gắng đuổi theo bước chân ưu nhã của anh.

“Làm sao em lại biến thành bộ dạng này?” Diêm Lệ cau mày nhìn Hường Dương Diễm.

Mặc dù cô rất lo lắng, nhưng chẳng biết tại sao, khi câu nói ra khỏi miệng lại như một câu chất vấn. Nhưng mà điều đó cũng làm cho bệnh nhân thỏa mãn.

“Lệ...” Gương mặt không còn chút máu nào nở ra một nụ cười, nhưng đã không còn rực rỡ như xưa.

Lúc này Hường Dương Diễm đã không còn nôn mửa nữa nhưng sắc mặt lại tái nhợt, làm cho người ta không yên lòng.

“Nghe chị Lý nói là em ới không ngừng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chắc là tại ăn quá nhiều bánh ngọt...”

“Bánh ngọt? Lấy đâu ra nhiều bánh ngọt cho em ăn?”

“Là do bạn học nữ tặng. Lúc đầu chỉ có mười cái...” Anh rất nghiêm túc tính toán một chút.

Diêm Lệ tức giận nói: “Bất kể là bao nhiêu cái, em cũng không thể ăn hết một lần. Em rất coi trọng quà của mấy người đó sao?”

Ghê tởm!

“Không phải...” Hường Dương Diễm giải thích: “Ai bảo chị không ăn bánh em đưa. Trong lúc tức giận em đem bánh ra ăn hết...”

“Vậy là lỗi của chị sao?” Diêm Lệ dùng ngón tay trở đâm đâm trán của anh.

“Đau quá!” Anh cau mày trầm mặc một hồi mới nói: “Lệ, chị sẽ không thích đàn ông như thầy giáo Dương chứ?”

“Hả? Sao lại nói tới chuyện này?” Lần này đến lượt cô nhú mày: “Im lặng, nghỉ ngơi đi.”

“Em không muốn! Trừ phi chị nói chị không thích anh ta!” Hường Dương Diễm quật cường lắc đầu.

“Em muốn ăn đòn phải không?” Diêm Lệ giơ nắm đấm lên theo bản năng, hình ảnh ngược đãi bệnh nhân vừa vụt rơi vào trong mắt của ba người ngoài cửa.

“Chị Lệ!” Hường Dương Hi sốt ruột nói đầu tiên: “Tiểu Diễm bị bệnh rồi mà chị còn muốn đánh nó sao?”

“Lệ, em làm gì vậy?” Sắc mặt của Diêm Tuấn cũng không tốt lắm. Người còn lại cũng không nhìn Diêm Lệ mà đi thẳng tới bên giường.

“Chỗ nào không thoải mái?” Giọng nói của Diêm Định Sinh hết sức dịu dàng, nhưng trong đầu Diêm Lệ lại hiện lên hai chữ... “Khả nghi”

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, chỉ là vừa rồi mới thẳng... Chắc là do ăn không tiêu.”

“Đâu? Để anh xem một chút.” Diêm Định Sinh đưa tay sờ lên trán Hường Dương Diễm muốn thử nhiệt độ. Vậy mà động tác này trong mắt Diêm Lệ lại thành “Sói lang bỏ nhào vào dê”. Diêm Lệ không chút suy nghĩ liền giơ “Móng vuốt sói” ra.

Cái hành động này trong nháy mắt như đẩy cô xuống vực thẳm...

Cô mới làm gì thế này? Cô vừa đánh Diêm Định Sinh. Xong rồi! Cái người thích sạch sẽ này trừ Tiểu Diễm ra thì không cho ai đụng vào người. Vậy mà cô lại đi “Sờ” anh chứ.

Cô chết chắc rồi?

Diêm Lệ hoảng sợ nhìn về phía Diêm Định Sinh, anh dùng vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn lại cô. Hai người trầm mặt hồi lâu, sau đó Diêm Định Sinh chậm rãi mở miệng nói: “Những người không có liên quan thì đi ra ngoài!”

Hết chương 5

6. Chương 6

Diêm Lệ ở ngoài cửa đi qua đi lại, mấy lần muốn vọt vào phòng nhưng lí trí đã kịp kéo cô lại.

Bây giờ cô không dám động tới Diêm Định Sinh nhưng cứ để cô bé quàng khăn đỏ ở một mình với sói xám thì rất nguy hiểm. Ai biết lão hồ ly kia có lợi dụng thời cơ này để Bá Vương ngạnh thượng cung không? Không chừng bây giờ anh ta đã cởi sạch quần áo của Tiểu Diễm, đang ngấu nghiến nó...

A... cô không dám suy nghĩ nữa.

“Không được! Mình phải cứu Tiểu Diễm!” Cô lẩm bẩm nói, xoay người tính vọt vào phòng.

“Chị Lệ, chị muốn làm gì?” Hường Dương Hi ngăn cô lại, không cho cô đi vào.

“Chị muốn vào xem tên nhóc kia!” Chẳng lẽ Tiểu Hi không lo lắng cho em trai mình sao? Bây giờ còn cản đường cô nữa.

“Nhưng mà anh Định Sinh chưa cho vào.”

“Nhưng...” Chờ lão hồ ly kia cho vào thì sẽ không kịp!

Diêm Lệ đang không biết phải giải thích thế nào thì Hường Dương Hi đã nói: “Thì ra chị Lệ còn rất quan tâm Tiểu Diễm nha... Yên tâm đi, có anh Định Sinh thì sẽ không có chuyện gì.”

“Không phải là chuyện này...” Cô vô lực nói.

“Nhưng mà...” Hường Dương Hi đột nhiên ảo não.

“Nhưng mà cái gì?” Cuối cùng cô cũng phát hiện có chuyện gì đó không bình thường.

“Tiểu Diễm rất ít khi ngã bệnh, em nghe người ta nói, mấy người như thế một khi bị bệnh thì rất nguy hiểm.”

“Chẳng phải chỉ là ăn không tiêu thôi sao?” Nếu bây giờ không đi cứu nó thì nó có thể sẽ bị thất thân!

“Nhưng là anh Định Sinh cũng có nói, ngộ độc thức ăn cũng có thể chết người...”

“Phi phi phi! Làm gì có! Đừng nghĩ nhiều như vậy!” Cô vỗ vỗ đầu Hường Dương Hi. Mặc dù ngoài miệng cô nói vậy nhưng không hiểu sao, trong lòng lại dâng lên một tầng mây đen.

Ba người đợi ở ngoài cửa khoảng nửa tiếng thì Diêm Định Sinh mở cửa phòng ra.

“Anh Định Sinh, Tiểu Diễm thế nào rồi?” Hường Dương Hi chạy nhanh lại hỏi.

Diêm Định Sinh liếc mắt nhìn Diêm Lệ ở phía sau rồi mới nói: “Tên nhóc uống thuốc rồi ngủ rồi, không có gì đáng ngại, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Diêm Lệ bật thốt lên, hoàn toàn không nhận ra là mình đang lo lắng.

“Triệu chứng của ngộ độc thức ăn rất đa dạng, nhẹ thì nôn mửa, nặng thì hôn mê. Vì vậy buổi tối phải chăm sóc cho Tiểu Diễm cẩn thận, tốt nhất là tìm người trông chừng nó... Nếu không có ai rảnh thì anh không ngại ở lại đâu.” Ánh mắt của Diêm Định Sinh toát ra ý cười.

“Không! Em sẽ ở lại!” Diêm Lệ vội vàng nói.

“Em thật thích tranh với anh. Còn nữa... chuyện vừa rồi là sao?” Ý anh muốn nói là chuyện Diêm Lệ đẩy tay anh ra.

“Hả... Không có! Em chỉ là nhất thời bấn loạn thôi!” Trời ạ! Quả nhiên là anh còn ghi thù.

“Là vậy à... Không sao.” Diêm Định Sinh cười cực kỳ gian trá: “Dù sao thì Tiểu Diễm cũng đã xin lỗi thay em.”

“Xin lỗi? Tại sao tên nhóc đó lại xin lỗi?” Tim của Diêm Lệ suýt nữa nhảy ra ngoài.

Tại sao tên nhóc kia lại xin lỗi thay cô? Chẳng lẽ... Không thể nào! Chẳng lẽ cô gián tiếp đẩy tên nhóc này vào hang sói.

“Ha ha... Bí mật!” Diêm Định Sinh cười mập mờ, căn bản là không thèm nhìn sắc mặt xanh mét của Diêm Lệ.

“Em đi về trước.” Diêm Định Sinh nói với Diêm Tuấn.

“Ừ.” Diêm Tuấn cười yếu ớt.

“Này! Anh...” Diêm Lệ còn muốn biết chuyện gì đã xảy ra nhưng Diêm Định Sinh đã xoay bước đi.

“Nếu chị Lệ muốn chăm sóc Tiểu Diễm thì em và anh Diêm Tuấn về nghỉ ngơi đây.” Hướng Dương Hi ôm lấy khuỷu tay Diêm Tuấn, bộ dạng rất là yên tâm.

“Ừ.” Diêm Lệ gật đầu một cái, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Hướng Dương Diễm vừa mở mắt liền thấy Diêm Lệ đang nằm bên mép giường, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm xúc ấm áp.

Anh thật sự càng ngày càng thích cô rồi...

Mặc dù cô lớn hơn anh mười một tuổi nhưng may là anh có đầu óc thông minh, biết lợi dụng ưu thế của mình để đánh lui kẻ địch. Hơn nữa anh còn có một “quý nhân” trợ giúp nên mới có thể ngày ngày ở bên cạnh cô.

Mặc dù cả ngày bị cô la mắng nhưng anh cũng không thấy buồn. Anh biết điều kiện của anh rất kém nhưng anh chỉ yêu một mình cô, hơn nữa anh đã quyết định điều này từ mười năm trước.

Anh chỉ muốn cô, cho dù có người đẹp hơn cô, anh cũng không cần!

Nhưng mà, còn cô thì sao?

Nghĩ đến đây, Hướng Dương Diễm nhích người gần lại phích Diêm Lệ, ngắm nhìn gương mặt khi ngủ say của Diêm Lệ.

“Lệ...” Anh lẩm bẩm nói nhỏ nhưng không ngờ lại đánh thức cô.

“Em tỉnh rồi sao?” Diêm Lệ dụi dụi con mắt, lúc này cô mới phát hiện khoảng cách của hai người rất gần.

“Em làm gì thế?” Cô ngả người ra sau, kéo xa khoảng cách giữa hai người.

“Lệ...” Anh lại gọi cô, lần này không chỉ đến gần mà thậm chí còn cố ý hôn lên đôi môi đang hé mở.

Lúc Diêm Lệ còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi của Hướng Dương Diễm đã công thành chiếm đất. Anh hôn lại hôn, quần quít lại quần quít, đến khi cô chịu không nổi phải leo lên giường mới có thể giữ vững cơ thể.

Trước khi cô đẩy anh ra thì anh đã chủ động buông tha cho cô.

Hai người hai cặp mắt, bốn mắt nhìn nhau mặc dù không nói gì nhưng sóng ngầm lại rất mãnh liệt.

“Em...” Diêm Lệ vung tay lên muốn thưởng cho Hướng Dương Diễm một cái tát.

Lúc này cô không biết là mình thẹn thùng hay tức giận, cô chỉ biết là tiểu quỷ này sàm sỡ cô...

Làm sao tên nhóc đó có thể hôn cô chứ? Đó là nụ hôn đầu của cô mà!

Nếu không dạy dỗ tên nhóc này một trận thì cô không còn là Diêm Lệ!

Diêm Lệ nổi giận nhưng nào ngờ cô vừa nhìn thấy mặt của Hướng Dương Diễm thì cánh tay liền ngưng lại...

Rõ ràng là cô rất giận! Nhưng cô lại không ra tay được, tức chết mà!

“Lệ, em không nên tức giận.” Hướng Dương Diễm bắt lấy tay cô giữa không trung, dùng vẻ mặt nghiêm chỉnh trước nay chưa từng có nhìn cô.

“Buông tay!” Cô vội vàng bắt an hất tay Hướng Dương Diễm ra.

“Không buông!” Anh kiên định lắc đầu: “Cả đời đều không buông!”

“Em có biết em đang nói gì không?”

Theo cô thấy thì tên nhóc này không phải là ngộ độc thức ăn mà là trúng tà. Nếu không tại sao lại trở nên kỳ quái như vậy?

“Anh chỉ biết anh thích em, anh yêu em! Cho nên anh không thể buông tay.” Anh bất chấp rồi.

Anh Định Sinh nói đúng, hôm nay phụ nữ có thể nhận điểm tâm của người đàn ông khác thì ngày mai có thể tiếp nhận tình cảm của họ. Mà cô đã ăn thức ăn do Dương Văn Thịnh tặng thì chứng tỏ cô cũng có thể thích anh ta.

Anh không thể để điều này xảy ra. Cho nên từ giờ trở đi, anh muốn cô hiểu được tâm ý của anh, muốn cô nhìn anh như một người đàn ông đang theo đuổi cô... ít nhất anh có thể cạnh tranh công bằng với Dương Văn Thịnh.

“Rốt cuộc em đang phát điên cái gì vậy? Cái gì yêu, cái gì thích, chị không hiểu em đang nói gì.” Cô quay đầu đi không nhìn đôi mắt thâm tình kia, cô sợ mình sẽ không kiềm lòng được.

“Anh không muốn em trốn tránh anh!” Hướng Dương Hi nắm bả vai cô, cưỡng bách cô xoay đầu lại, nói ra từng chữ từng chữ một cách rõ ràng, biểu thị công khai tâm ý của mình: “Anh thích em.”

“Em...” Cô bất đắc dĩ nhún vai: “Con nít đừng nói lung tung...”

“Anh đã không còn là một đứa trẻ, điểm này em rõ ràng hơn ai mà, không phải sao?”

“Chị...” Diêm Lệ không phản bác được.

Đương nhiên cô biết là Tiểu Diễm không còn là một bé trai. Nó đã không còn bộ dạng ngây thơ trong sáng như xưa mà đã trưởng thành, ánh mắt nghiêm túc lại mê người...

Nhưng cho dù nó có lớn lên bao nhiêu thì cũng vẫn nhỏ hơn cô mười một tuổi! Hai người họ... Làm sao có thể?

“Lệ, anh thật sự rất thích em! Chúng ta cũng không có quan hệ máu mủ, nếu như có quen nhau thậm chí là kết hôn thì cũng không có gì là không thể.” Hướng Dương Diễm có chút nóng nảy.

Khi còn bé Lệ đã cho anh một cái cam kết nên anh mới liều mạng bám theo cô. Sau này anh mới biết là cô chỉ vô tình nói thế, nhưng anh đã hăm sâu quá rồi.

Cho nên, anh bắt đầu thấy sợ, sợ cô không còn để ý đến anh nữa...

“Em... chị...” Lần này Diêm Lệ không biết nói gì.

Tiểu Diễm hỏi vậy muốn cô trả lời sao đây? Điều nó nói là không sai nhưng mà nếu nàng gật đầu thì không phải quan hệ của họ sẽ tiến thêm một bước sao?

Không được không được? Lúc này đầu óc Diễm Lệ đã rối như tơ vò, không thể suy nghĩ gì hết và cô cũng không muốn suy nghĩ nữa! Tại sao tên nhóc này lại ném cho cô một vấn đề khó khăn thế này?

“Bây giờ chị không muốn nói chuyện với em về vấn đề này! Em nghỉ ngơi đi, chị muốn về phòng.” Cô muốn chạy trốn.

“Chị không được đi!” Hướng Dương Hi vội vàng ôm lấy cô.

“Em đừng có quá đáng!” Lòng cô loạn lên, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

“Đợi anh nói xong thì sẽ buông tay.” Hướng Dương Hi ôm Diễm Lệ thật chặt, đến khi cô không còn giấy dựa nữa mới buông hai cánh tay cô ra.

Anh nghiêm túc nói: “Anh không nói lung tung cũng không phải muốn quấy phá. Anh thừa nhận Tiểu Hi có ảnh hưởng rất lớn tới anh nhưng trong đó không bao gồm tình cảm. Anh thích em bởi vì anh cần em, em hiểu không?” Đôi mắt trong suốt của Hướng Dương Diễm tràn đầy sự thật lòng, bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ cảm động.

Đương nhiên là Diễm Lệ cũng không ngoại lệ. Cho tới lúc này, cô mới quyết định nhìn thẳng vào người “Hồ ngôn loạn ngữ” cả ngày nay.

“Em... thật sự nghiêm túc sao?” Lòng cô thấp thỏm bất an, cô không biết cái này là do phiền não hay là khấn trương.

“Ừ!” Hướng Dương Diễm gật đầu khẳng định.

“Nhưng mà... Em không cảm thấy kỳ quái sao? Rốt cuộc em thích chị ở chỗ nào chứ? Chị không dịu dàng lại không xinh đẹp, còn lớn hơn em mười một tuổi. Em... có phải nên đi tìm một cô gái bằng tuổi không? Không phải các cô ấy sẽ đối xử với em tốt hơn sao?” Cô không thể phủ nhận lúc nói câu này tim cô đột nhiên nhói lên.

Cô thật muốn tên nhóc này yêu người khác sao?

“Ừ...” Hướng Dương Diễm nghiêm túc nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Theo điều kiện bình thường mà nói, em rất không xứng với anh. Không dịu dàng lại không xinh đẹp, còn lớn tuổi hơn anh. Từ nhỏ đến lớn bởi vì sai sót của em mà anh ngã bệnh bị thương rất nhiều lần, hơn nữa mỗi lần đều là do anh Định Sinh bức bách em mới chịu chăm sóc anh nhưng gương mặt lại hiện lên vẻ không tình nguyện...”

Này, tên nhóc này đang bắt đầu quở trách cô sao?

“Mấy cô gái theo đuổi anh cũng không tệ! Không chỉ bằng tuổi với anh mà còn dịu dàng hơn em, hai ba ngày lại làm thức ăn cho anh ăn... mặc dù anh không ngon nhưng cũng là có tâm ý. Không giống như em, chỉ có lúc anh bệnh khi còn bé mới mua cho anh một chén cháo trứng ở bên ngoài, ngay cả cháo trắng cũng không nấu cho anh ăn. Ai...”

Này này, tên nhóc này là heo tinh chuyển thể à? Lúc nào cũng chỉ biết ăn! Khó trách ngộ độc thức ăn, ới chết cũng đáng!

“Ngay cả anh Định Sinh cũng chu đáo hơn em, biết anh đang nghĩ gì...” Giọng nói của Hướng Dương Diễm tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Này này này, tại sao tên nhóc này càng nói càng quá đáng thế? Còn nói cô thua xa con sói xám kia nữa! Ghê tởm!

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì nữa!” Diễm Lệ không hiểu tại sao mình lại đứng đây nghe tên nhóc này quở trách. Lúc đàn ông theo đuổi phụ nữ cũng thế này sao?

Cô cố ý nhìn Hướng Dương Diễm nhưng bất giác lại nhìn thấy đôi mắt tràn đầy thâm tình.

“Nhưng mà, anh chính là thích em như vậy!” Hướng Dương Diễm kiên định nói ra từng chữ.

“Em...” Cô không kiềm được đỏ mặt, lòng lại xao xuyến lạ thường.

Tên nhóc này biết phóng điện lúc nào vậy? Chỉ cần nó nhìn cô thì toàn thân cô liền nhũn ra... Thật là gặp quý!

“Anh nói xong rồi, còn em thì sao?”

“Chị...” Đường nhiên là cô biết Tiểu Diễm đang hỏi gì.

Cô đã quen có Tiểu Diễm bên cạnh, cô không thể tưởng tượng được mình sẽ sống như thế nào nếu không có tên nhóc này. Cô không muốn thay đổi mối quan hệ giữa bọn họ. Nhưng mà nhìn thái độ nghiêm túc của nó, cô không thể mơ hồ cho qua được...

“Bây giờ chị không thể trả lời em được, dù sao chị cũng không muốn nói tới vấn đề này.” Đây là câu trả lời tốt nhất của cô.

Vấn đề nghiêm trọng như vậy dĩ nhiên là cô phải suy nghĩ cẩn thận mới được!

“Được, anh sẽ chờ em!” Hướng Dương Diễm gật đầu, rốt cuộc cũng nở nụ cười.

“Tên nhóc đáng ghét!” Cô vì nụ cười của Tiểu Diễm mà cười theo.

“Lệ...”

“Sao?” Căng thẳng trong lòng được gỡ bỏ nên giọng nói của cô cũng dịu đi rất nhiều.

“Anh... Kỹ thuật hôn của anh có được không?” Giọng điệu mang theo rất nhiều sự mong đợi

Trả lời anh là một cú đấm bạo lực.

“Anh Diêm Tuấn, anh cảm thấy chị Lệ sẽ thích Tiểu Diễm chứ?” Hướng Dương Hi nghiêng đầu nhìn người đàn ông xinh đẹp bên cạnh, không hề che dấu tình yêu say đắm của mình.

Dù được một cô gái xinh đẹp yêu say đắm nhưng Diêm Tuấn trước sau vẫn lạnh lùng như cũ: “Lệ cần thời gian để suy nghĩ. Với tính tình của em ấy, chắc chắn là chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.”

“Vậy kết quả sẽ thế nào? Là tốt hay xấu?” Cô nóng lòng thay cho em trai.

“Em lo Tiểu Diễm sẽ không có ai yêu sao?” Diêm Tuấn cười nói.

“Đâu có đâu! Người nên lo lắng không phải là anh sao?” Hướng Dương Hi bĩu môi, khuôn mặt đầy vẻ không phục: “Chị Lệ lớn tuổi rồi, nếu không nắm chặt lấy Tiểu Diễm thì sẽ thành hàng ế đó.”

“Anh nuôi em ấy cả đời thì cũng không phải là vấn đề.” Anh trai rất hào phóng chăm sóc cho em gái.

“Này này! Anh biết ý của em mà! Em không hy vọng Tiểu Diễm sẽ thất bại.” Đôi mắt của Hướng Dương Hi tràn ngập sự nghiêm túc.

Kể từ khi ba mẹ qua đời, cô thế phải chăm sóc cho em trai thật tốt, cô muốn nụ cười rực rỡ đó không bao giờ biến mất.

“Em không nên ích kỷ như thế, Lệ có quyền lựa chọn yêu hay không yêu.” Diêm Tuấn để quyền sách trên tay xuống, nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp trước mặt.

“Em biết!” Cô thở dài: “Nhưng em cảm thấy chị Lệ cũng thích Tiểu Diễm... không có ai là không thích nó, phải không?”

“Ừ, Tiểu Diễm là một đứa trẻ dễ thương.”

“Em ấy lớn lên cùng em, xin đừng dùng từ “đứa trẻ” để hình dung được không?” Cô nghiêm túc nói, ánh mắt lộ rõ vẻ u buồn.

“Được.” Anh không có ý kiến.

Hương Dương Hi quay lại chủ đề hồi nãy: “Chị Lệ chưa từng để ý tới người đàn ông khác, chị ấy chỉ quan tâm đến một mình Tiểu Diễm. Mặc dù chị ấy không thích Tiểu Diễm bám theo nhưng mọi người đều có thể thấy được là chị ấy rất vui, không phải sao? Còn lúc Tiểu Diễm ngã bệnh thì chị ấy còn lo lắng hơn cả em. Nếu như chị Lệ không thích Tiểu Diễm thì đó là gì?”

“Em quan sát rất kỹ.” Đường như Diễm Tuấn cũng đồng ý với điều đó.

Tiểu Hi nói không sai. Em gái anh rất lạnh lùng, nếu không phải có sự xuất hiện của Hương Dương Diễm thì sợ rằng cả đời này em ấy sẽ không có nhiều biểu hiện tình cảm như vậy.

“Đương nhiên! Em là quân sư của Tiểu Diễm mà!”

“À? Không phải là đường Đường chủ sao?”

“Hi hi... Thì ra là anh đã sớm biết.” Hương Dương Hi nói.

Cô và Diễm Định Sinh đã kết làm đồng minh từ mười năm trước. Hai người hợp sức tác hợp cho Diễm Lệ và Hương Dương diễm. Dĩ nhiên là cô luôn lấy hạnh phúc của em trai làm gốc, còn về phần tại sao Diễm Định Sinh lại đồng ý giúp đỡ thì cô cũng không biết. Cô cho rằng trừ “thù lao bên ngoài” ra thì tám phần là do anh ấy cảm thấy thú vị.

“Diễm Đường chủ hy sinh thật lớn.” Không chỉ bị đồn đãi là đồng tính luyến ái mà còn phải diễn kịch nữa, thật là một thử thách lớn.

“Hình như anh ấy cảm thấy chơi rất vui, với lại anh ấy diễn kịch rất giỏi, đúng không?” Ngay cả cô cũng phải bộ phục tài năng diễn kịch của anh ấy, nói chi là người không biết nội tình như Diễm Lệ.

“Diễm Đường chủ là một người không bao giờ làm ăn lỗ vốn.” Diễm Tuấn gật đầu.

“Anh ấy tác thành cho Tiểu Diễm, em liền tác thành cho anh ấy!” Cô gái xinh đẹp rất là đặc ý.

“Em cũng biết giao dịch nữa à.”

“Hừ, điều em biết không ít đâu! Em còn biết...” Cô nhìn anh, giống như cô không nói thì anh cũng biết.

Chỉ tiếc, đôi mắt của người đàn ông trước mặt vẫn lạnh lùng như cũ...

Người anh yêu chính là em

Anh biết anh thật sự yêu em

Nếu không thì sẽ không vừa chạm nhẹ vào em

Anh liền lưu luyến hơi thở của em.

Hết chương 6

7. Chương 7

Suốt một tuần lễ, Diễm Lệ luôn cố tình giữ khoảng cách với Hương Dương Diễm. Mà Hương Dương Diễm hình như cũng hiểu được dụng ý của cô nên không bám lấy cô như trước nữa.

Cô vốn là muốn suy nghĩ thật kỹ rồi mới trả lời Tiểu Diễm nhưng đến giờ cô vẫn chưa biết nên trả lời như thế nào. Cô tính tiếp tục trốn tiếp nhưng kì thi giữa kì lại sắp đến, nếu cô không huấn luyện cho Tiểu Diễm thì thế nào nó cũng rớt.

Tối nay cô hẹn Tiểu Diễm mười giờ ra sân tập bóng. Cô còn chưa tới sân bóng thì đã thấy hàm răng sáng bóng của nó dưới ánh đèn đường.

Đáng ghét! Cô hồi hộp muốn chết mà tên nhóc lại vui vẻ như vậy sao?

“Cười cái gì mà cười? Nhặt được vàng à?” Diêm Lệ không cam lòng liếc Hướng Dương Diễm.

Là ai hại cô mấy ngày nay không ngủ được? Vậy mà bây giờ lại còn dám cười à!

“Thấy em nên anh mới vui đó!” Câu trả lời này làm tai cô đỏ ửng lên.

“Em nói chuyện này để làm gì? Tập bóng nhanh lên!” Diêm Lệ xấu hổ dùng sức ném quả cầu cho Hướng Dương Diễm.

“Được rồi!” Lại là cái chiêu cười khúc khích.

Tập một lát thì Hướng Dương Diễm đã thở hổn hển thiếu chút nữa ngã xuống đất. Diêm Lệ thì ngược lại, gương mặt rất là vui vẻ.

“Rất tốt! Em tiến bộ rất nhanh. Thi giữa kỳ lần này chủ yếu là chạy ba bước ném bóng, em làm cũng không tệ, còn phần dẫn bóng thì hơi tệ một chút, nhưng đó cũng không phải là vấn đề.”

“Có thật không?” Gương mặt đầy mồ hôi nở nụ cười, dưới ánh đèn chiếu rọi càng thêm mê người.

“Đúng vậy!” Cô cố tình nói lớn để che giấu nội tâm rối loạn của mình.

Nhưng mà Hướng Dương Diễm cũng không để ý, ngay sau đó lại nói: “Lệ!”

“Cái gì?” Chẳng lẽ tên nhóc này muốn cô trả lời sao?

Diêm Lệ đang phiền não không biết nên trả lời thế nào thì không ngờ, Hướng Dương Diễm lại nói sang chuyện khác.

“Em dạy anh Dunk (tay không nhét bóng vào rổ) có được không?”

“Cái gì?” Cô sửng sốt một chút.

“Anh muốn học Dunk (tay không nhét bóng vào rổ)! Chắc anh cũng đủ cao phải không?”

Cuối cùng Diêm Lệ cũng hiểu được Hướng Dương Diễm muốn nói gì, cô thẹn quá hóa giận nói: “Muốn chị dạy sao còn không mau đứng lên?”

Tên nhóc đáng ghét! Hại cô hồi hộp!

“Tiểu tử, cậu có được không đó?” Một bạn học nam choàng tay qua cổ Hướng Dương Diễm

“Giả bộ ngực! Bỏ tay cậu ra, cậu xiết tố nghet thổ quá.”

Bạn học nam to con nghe vậy càng thêm xiết tay vào: “Cái gì mà giả bộ ngực? Muốn ăn đòn phải không? Tổ tên là Trang Khải.”

Ngược lại Hàn Liệt đứng một bên thì nhàn nhạt cười: “Có chuyên gia chỉ đạo nên kỹ thuật của cậu ấy không ai có thể sánh nổi, ngay cả nói chuyện cũng lớn tiếng hơn lúc bình thường.”

“Đương nhiên!” Hướng Dương Diễm nói xong, đột nhiên ngoắc tay lại ném Trang Khải qua vai.

“Cậu dám ném tớ sao?” Hình như Trang Khải không bị gì, cậu ta lập tức bò dậy chuẩn bị đánh nhau với Hướng Dương Diễm.

Mặc dù hai người là bạn tốt nhưng đôi khi cũng có động tay động chân với nhau. Vì hai người đều có tập võ nên động tác rất đẹp mắt, người vây càng ngày càng nhiều.

“Đừng đùa nữa, thầy giáo tới rồi.” Hàn Liệt thờ ơ lạnh nhạt hồi lâu rốt cuộc cũng lên tiếng ngăn lại.

Nói cũng kỳ quái, vốn là hai người đang đánh nhau rất hăng thế mà bây giờ đồng phục lại rất ngay ngắn chỉnh tề, không thể nhìn ra là mới trải qua một trận ẩu đả, tiếng than thở xung quanh lại càng nhiều thêm.

“Có chuyện gì vậy?” Diêm Lệ cùng đi tới với Dương Văn Thịnh, cô tò mò hỏi.

“Lệ!” Hướng Dương Diễm theo bản năng kêu lên, thật may là Hàn Liệt đứng bên cạnh đã kịp thời che giấu: “Thầy Dương cũng tới đây sao?”

“A... còn tay trong tay với nhau nữa... thật là mờ ám.” Một học sinh không biết chuyện la lên, sắc mặt của Hướng Dương Diễm càng ngày càng khó coi.

Đương nhiên là Diễm Lệ cũng chú ý tới, cô vội vàng quát: “Im lặng! Ba phút sau bắt đầu thi, mọi người đến đứng dưới vòng rổ. Đúng rồi, thầy Dương tìm tôi có việc gì sao?”

Thành thật mà nói cô cũng cảm thấy kỳ quái, Dương Văn Thịnh tới đây làm gì? Hơn nữa hai người bọn họ từ phòng làm việc đi tới đây cũng có không ít thời gian, nhưng mà anh ta cứ nói lan man suốt.

“Không có việc gì, tôi không có lớp nên tìm cô nói chuyện một chút... Có phải là quấy rầy cô không?” Dương Văn Thịnh khách sáo hỏi.

Diễm Lệ không muốn nói nhiều, cô nói: “Cũng không có gì là quấy rầy nhưng mà lớp tôi phải thi, chỉ sợ là không có thời gian nói chuyện với anh.”

Dương Văn Thịnh không biết làm sao nhưng vẫn cố ý ở lại: “Không sao, dù sao tôi trở về cũng ngồi có một mình.”

Người sáng suốt vừa nhìn là có thể thấy tâm ý của anh nhưng Diễm Lệ lại đang bận rộn dạy bảo cho Hướng Dương Diễm nên không thấy được.

“Hướng Dương Diễm, em tới đây một chút, những người khác đi luyện bóng trước!” Cô cố ý gọi Tiểu Diễm ra một góc.

Người bị kêu tên hình như rất cao hứng: “Lệ, em tìm anh à?”

“Bây giờ mà còn cười được! Mấy thứ chị dạy em, em còn nhớ không?” Diễm Lệ nói.

“Nhớ!”

“Vây thì tốt.” Cô nhìn thấy nụ cười của Tiểu Diễm thì gương mặt liền mặt nóng lên, cô vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Sau khi Hướng Dương Diễm thi xong thì đi chơi bóng với bọn Hàn Liệt.

“Diễm, có tiến bộ đó!” Hàn Liệt nói.

“Đúng vậy! Lúc dẫn bóng không cùng tay cùng chân rồi!” Trang Khải tiếp lời.

“Còn phải nói à! Gọi tớ là người bay đi!” Hướng Dương Diễm giơ tay lên chuẩn bị ném rổ.

“Nói mạnh miệng quá! Thua nè!” Trang Khải vùng tay chặn quả bóng lại.

“Cậu rất đáng ghét! Cho tớ lột một trái sẽ chết sao?” Hướng Dương Diễm oán trách.

“Em Hướng, chúng ta chơi với nhau một trận được không?” Dương Văn Thịnh đột nhiên đi tới nói.

“Hả? Thầy Dương, không phải thầy đang nói chuyện với cô giáo của tụi em sao?” Trang Khải hỏi.

“Cô giáo của các em bận việc nên thầy không quấy rầy. So tài với thầy một trận được không?” Dương Văn Thịnh có chút lúng túng.

Bởi vì Diễm Lệ đang bận chấm điểm thi cho học sinh nên anh không thể nói chuyện với cô ấy cũng không thể giúp cô ấy một tay. Anh không thể làm gì khác hơn là tìm việc khác để làm.

“Được! Thầy chọn hai người, chúng ta ba đấu ba.” Hướng Dương Diễm nhao nhao nói.

“Này, hình như cậu rất cao hứng thì phải?” Hàn Liệt cảm thấy kì quái với thái độ hưng phấn của Hướng Dương Diễm, anh tranh thủ nói nhỏ bên tai cậu ấy.

“Đương nhiên! Thầy ấy là tình địch của tớ, không nhân cơ hội này chinh một trận thật là lãng phí.”

“Cậu xác định là cậu chinh thầy ấy hay là thầy ấy chinh cậu?” Hàn Liệt buồn cười hỏi ngược lại.

“Hả? Tại sao?”

“Bởi vì thầy ấy là thầy giáo thể dục, mà cậu lại bất hạnh là người không có tư chất thể dục.” Hàn Liệt nói.

“Đúng vậy! Vậy làm sao bây giờ?” Lúc này Hướng Dương Diễm mới nhớ ra điều này, thiên tài vốn “có chút khác người”.

“Nhưng mà mục đích của cậu không phải chỉ có một thôi sao?” Hàn Liệt cười hỏi.

“Đúng vậy! Cậu có biện pháp gì không?” Chỉ cần đánh đuổi được tình địch có sức uy hiếp lớn nhất ra khỏi Lệ là được.

“Biện pháp thì có nhưng mà cậu có chịu hy sinh hay không?”

“Chỉ cần có hiệu quả thì cái gì tớ cũng làm!” Hướng Dương Diễm nói như đinh chém sắt, không hề chú ý tới ánh mắt đùa dai của Hàn Liệt.

“Này! Hai cậu mau lại đây! Nói nhỏ cái gì đó?” Trang Khải hét lớn.

“Tới đây!” Hướng Dương Diễm trả lời, sau đó hỏi Hàn Liệt: “Liệt, biện pháp cậu nói là gì vậy?”

“Đến lúc đó cậu sẽ biết.” Hàn Liệt cười bí hiểm...

Mặt trời lên cao, tất cả học sinh đều chạy tới xem bọn Hướng Dương Diễm tranh tài.

Sáu người trên sân bóng không ai nhường ai, động tác của Hàn Liệt gọn gàng, chuyển banh từ tay này sang tay kia, sau đó ném cho Hướng Dương Diễm đứng dưới vành rổ.

“Diễm, trực tiếp ném vào rổ!” Trang Khải hét lên.

“Được, xem tớ này!” Hướng Dương Diễm vọt lên trên chuẩn bị ra một cú Dunk (tay không nhét bóng vào rổ), không ngờ bóng vừa chạm phải vành rổ lại bị Dương Văn Thịnh đánh bật ra ngoài.

“A!” Hướng Dương Diễm ngã xuống đất, anh hét lên không phải vì cú Dunk (tay không nhét bóng vào rổ) thất bại, mà là không biết người nào quét chân của anh một cái làm anh ngã nhào, khuỷu tay phải của anh tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Đau! Đau quá!” Tuy nói là đàn ông không thể rơi nước mắt nhưng gãy xương là chuyện con người không thể chịu được, vành mắt của Hướng Dương Diễm ngân ngấn nước mắt.

“Diễm thật đáng thương!” Nhiều bạn học nữ khó nén được cảm xúc.

“Đừng vây quanh như vậy, cản hết không khí, mấy người muốn hại cậu ấy bị sốc sao?” Hàn Liệt ở một bên lạnh lùng nói, mọi người nghe vậy liền tản ra nhưng mà vẫn có vài người nhân cơ hội này trộm nhìn Hướng Dương Diễm vài cái.

“Làm sao bây giờ?” Mọi người nhìn về phía Dương Văn thịnh. Thầy giáo thể dục chắc là biết cách xử lý vết thương?

“Thầy giúp em xem một chút.” Dương Văn Thịnh nâng tay phải của Hướng Dương Diễm lên kiểm tra vết thương. Lúc này một hòn đỏ nhỏ không biết ở đâu bay tới điểm vào huyết đạo trên cánh tay của Hướng Dương Diễm.

Cánh tay tê rần, Hướng Dương Diễm hôn mê bất tỉnh...

Lần này Hướng Dương Diễm không lên tiếng nhưng mọi người đứng xung quanh lại hét lên.

“Tiểu Diễm, tỉnh tỉnh!” Trang Khải lắc lắc Hướng Dương Diễm, nhưng cậu ấy đã hôn mê.

“Cậu ấy bất tỉnh thật rồi!”

“Đều là do thầy Dương! Nếu không phải tại thầy chặn cú ném đó thì cậu ấy đã không bị gãy tay, bây giờ đau đến nỗi hôn mê rồi.” Mấy bạn nữ trước giờ luôn ủng hộ Hướng Dương Diễm bắt đầu làm khó dễ.

Các bạn học trai mặc dù không mê luyến Hướng Dương Diễm nhưng vẫn đồng tình với thương tích của cậu ấy. Bởi vậy họ không thể tha thứ cho lỗi lầm của Dương Văn Thịnh: “Có khi nào bị liệt luôn không? Thầy Dương không phải rất rành sao?”

“Hả... Thầy...” Dương Văn Thịnh bị mọi người nói đến á khẩu không trả lời được, sau đó anh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Diêm Lệ trong đám người.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Cô lo lắng nhìn Hướng Dương Diễm đang bất tỉnh nhân sự.

Không phải vừa rồi tên nhóc này còn rất năng động sao? Sao bây giờ lại nằm im một chỗ vậy?

“Cô Diêm, ngại quá, là tôi xử lý không tốt.”

“Cái gì gọi là xử lý không tốt? Anh làm gì nó vậy?” Diêm Lệ quýnh lên, giọng nói cũng lớn hơn rất nhiều.

“Tôi...” Dương Văn Thịnh giật mình nhìn cô, anh không hiểu tại sao cô lại tức giận như thế.

“Quên đi! Tôi đưa em ấy về phòng y tế trước, phiền anh chấm điểm thi thay tôi, cảm ơn!” Diêm Lệ nhàn nhạt nói.

“Cô giáo, em giúp cô đỡ bạn ấy.” Trang Khải xung phong nhận việc, ôm ngang Hướng Dương Diễm đang hôn mê lên.

“Cảm ơn.” Cô gật đầu.

Đợi đến khi ba người họ đi xa, trên sân bóng mới bắt đầu râm ran trở lại.

“Không chơi nữa phải không? Vậy tớ cũng đi.” Hàn Liệt đi tới trước mặt kẻ bại trận Dương Văn Thịnh nói: “Ngại quá, đã làm phiền thầy!”

“Hả?” Dương Văn Thịnh nhìn bóng lưng thông thả bỏ đi, anh hoàn toàn không hiểu cậu ta nói gì.

Nhưng mà vừa nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Diêm Lệ thì tim anh liền lạnh đi...

Vì Hướng Dương Diễm bị thương quá nặng nên Diêm Lệ chỉ băng bó đơn giản cho anh rồi trực tiếp mang anh về nhà. Sau đó, gọi điện bảo Diêm Định Sinh đến khám.

Thật ra thì cũng có thể đưa tới bệnh viện nhưng cô muốn chắc chắn là cánh tay của tên nhóc này sẽ không để lại di chứng. Mà cô chỉ tin tưởng tay nghề của Diêm Định Sinh.

“Tên nhóc này, không thể để cho chị yên tâm một lúc sao?” Cô vuốt ve khuôn mặt Hướng Dương Diễm đang ngủ say, động tác nhẹ nhàng cứ như là sợ sẽ đánh thức anh vậy.

Diêm Định Sinh và Hướng Dương Hi đi vào, sắc mặt của hai người cũng không tốt hơn chút nào: “Chị Lệ, Tiểu Diễm sao rồi?”

“Em ấy bị gãy xương.”

“Làm sao em ấy bị gãy xương? Còn hôn mê bất tỉnh nữa?”

“Có một vị thầy giáo không cẩn thận nên... chị nghĩ là do em ấy đau quá nên ngất đi. Anh mau tới xem Tiểu Diễm một chút đi.” Diêm Lệ nhìn về phía diêm Định Sinh.

“Trời, xương khuỷu tay bể hết! Một đứa trẻ mà em cũng không chăm sóc được, thật là...” Diêm Định Sinh nói.

Diêm Lệ nghe vậy thì mặt đen đi một nửa: “Tại sao có thể như vậy? Anh mau trị cho nó đi.”

Tiểu quỷ này còn hôn mê như vậy nữa thì cô sẽ phát điên mất.

Mặc dù gãy xương không phải là bệnh nan y nhưng nhìn sắc mặt Tiểu Diễm trắng bệnh, lòng cô không khỏi đau đớn.

“Được được... không phải là anh đang chữa trị sao?”

“Anh Định Sinh, anh nhất định phải chữa khỏi cho Tiểu Diễm đó.” Hướng Dương Hi lo lắng nhìn em trai mình.

“Biết rồi!” Diêm Định Sinh cười đáp, lập tức xử lý vết thương của Hướng Dương Diễm.

Anh thành thực bôi thuốc ở khuỷu tay rồi bắt đầu chỉnh xương cho Hường Dương Diễm. Đến khi mọi chuyện xong xuôi cũng đã là nửa đêm.

Hường Dương Hi ngồi ngay đầu giường đã bắt đầu buồn ngủ. Còn Diễm Lệ thì không hề buồn ngủ chút nào, cô nhìn chăm chăm vào người đang hôn mê nằm trên giường, tâm loạn như ma.

“Đại công cáo thành! Hô... mệt chết mất.” Diễm Định Sinh vừa nói vừa dọn dẹp hòm thuốc.

“Anh Định Sinh...” Hường Dương Hi xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo: “Tiểu Diễm sẽ khỏi hẳn chứ?”

“Chuyện đó là đương nhiên!” Từ trước đến giờ anh luôn tự hào với tay nghề của mình.

“Cám ơn anh...” Diễm Lệ im thin thít cuối cùng cũng mở miệng nói, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi.

“Chị Lệ...” Hường Dương Hi cũng chú ý tới điều đó.

“Đừng lo lắng! Tên nhóc này nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe lại liền. Nhớ chuẩn bị mấy loại thức ăn tốt cho xương cốt.”

“Vâng. Nhưng chừng nào Tiểu Diễm mới tỉnh lại?” Cô lo lắng nhìn người đàn ông nằm trên giường.

“Anh sợ Tiểu Diễm tỉnh lại lúc anh đang trị liệu nên đã cho nó uống nửa viên thuốc ngủ. Sáng mai nó sẽ tỉnh lại.”

“Vậy thì tốt.” Diễm Lệ thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiễn Diễm Định Sinh và Hường Dương Hi ra về, còn mình thì ở lại chăm sóc cho Hường Dương Diễm.

Cô ngồi bên giường chăm chú nhìn gương mặt đang say ngủ của Hường Dương Diễm. Theo từng giây từng phút trôi qua, giọng nói trong lòng cô lại càng rõ hơn.

Cô sẽ không quên được cảm giác lúc nhìn thấy Tiểu Diễm xỉu ở sân bóng. Khi đó cô cảm thấy khó thở, cô tưởng rằng tim mình đã ngưng đập luôn vào lúc đó. Cô không thể kiểm soát được chính mình, cô muốn đánh người.

Khi đó cô không hiểu là tại sao nhưng sau khi bình tĩnh lại cô đã hiểu ra, Tiểu Diễm đối với cô rất quan trọng.

May là, mọi chuyện không quá muộn...

“Thật may... Thật may là em không sao...” Cô vuốt mặt Hường Dương Diễm, tự lẩm bẩm.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ, cô nắm chặt lấy tay anh, trong lòng đã có đáp án...

Hết chương 7

8. Chương 8

Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, cuối cùng Hường Dương Diễm cũng tỉnh lại, nhưng mà khi anh lật người thì một cơn đau ập đến.

“A... Đau!” Hường Dương Diễm bị đau nên khẽ kêu lên, Diễm Lệ ngủ gà ngủ gật bên mép giường lập tức nhảy dựng lên.

“Anh làm sao vậy? Có sao không?” Cô lo lắng nhìn vết thương của Tiểu Diễm nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại thấy anh đang cười.

“Cười cái gì mà cười? Anh hại em lo lắng lắm đó biết không?” Cô xấu hổ nói.

“Biết!” Hường Dương Diễm gạt đầu, chữ “biết” phát ra từ miệng anh mang theo ngữ điệu rất là vui sướng.

“Biết là tốt rồi, lần sau không được làm thế nữa...” Diễm Lệ nhìn thấy nụ cười quen thuộc thì sự căng thẳng cả ngày hôm qua dường như tan biến hết. Sau đó...

“Đáng ghét! Tại sao mình lại không khóc chứ?” Cô vội vàng lau nước mắt đang tràn ra.

“Lệ!” Nụ cười rạng rỡ của Hướng Dương Diễm đã biến mất mà thay vào đó là cái nhú mày không vui.

“Đều là tại anh hết!” Nước mắt của cô chảy ròng ròng, sự phách lối thường ngày vơi đi một nửa: “Sau này không cho anh làm em sợ nữa! Anh có biết là em lo lắng lắm không? Làm sao mà anh có thể bất tỉnh trước mặt em chứ? Tại sao anh lại làm mình bị thương nặng như thế? Nếu như không có Diễm Định Sinh thì không phải cánh tay này đã bị liệt luôn rồi sao? Anh có biết không hả?”

“Biết, anh biết mà. Em đừng khóc nữa!” Anh đau lòng lau đi nước mắt trên mặt cô, thuận tiện ôm cô vào lòng.

Lần này Diễm Lệ không tức giận cũng không giãy giụa, mặc cho anh vừa ôm vừa dụ dỗ. Chỉ có nước mắt là không ngừng rơi xuống.

Hướng Dương Diễm ôm cô, mặc dù vết thương cánh tay không ngừng truyền đến từng cơn đau nhức nhưng lòng anh lại rất vui vẻ.

Ha ha... Cô ấy đã chịu cho anh ôm! Hơn nữa còn khóc vì anh... Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nước mắt của cô, điều này đáng quý biết bao!

“Lệ...” Anh yêu thương hôn lên nước mắt trên mặt cô, hành động này làm cho Diễm Lệ dần dần quên khóc thút thít, thay vào đó là sự xấu hổ.

Lúc cô chưa rõ lòng mình thì không tính nhưng bây giờ cô đã rõ ràng, lại bị anh ôm như vậy thì không khỏi cảm thấy... Ai nha, cô cũng không biết phải hình dung như thế nào nữa, dù sao chính là vừa cao hứng lại có chút không cam lòng!

“Anh nghỉ ngơi cho tốt đi!” Cô giùng giàng muốn đứng dậy lại vô ý đụng vào vết thương của anh.

“Đau...” Hướng Dương Diễm cắn răng kêu đau: “Em đừng cử động!”

Lần này Diễm Lệ không dám động dậy nữa: “Được được được... em không động dậy, anh từ từ nằm xuống giường đi.”

Mặc dù tư thế của bọn họ bây giờ rất mập mờ nhưng vì không muốn vết thương của anh nặng thêm, cô không thể cử động được. Cô thầm cầu nguyện không ai xông vào phòng lúc này.

Nhưng Hướng Dương Diễm lại không thấy có gì mất tự nhiên, anh chỉ biết bây giờ anh không muốn thả cô ra!

Từ từ từ từ, anh ôm cô trong ngực chậm rãi nằm xuống, tư thế càng lúc càng mờ ám.

“Này, em bảo anh nằm xuống chứ không phải là cả em cũng phải nằm.” Cô bất đắc dĩ nói nhưng không giãy giụa, cô sợ làm anh đau.

Nhưng mà bây giờ nên làm gì đây? Hai người cứ nằm như vậy cũng không phải là cách hay! Lỡ như bị ai nhìn thấy thì không tốt!

“Lệ...” Anh nói khẽ, dùng âm điệu dịu dàng nhất của mình.

“Cái gì nữa?” Ngữ điệu của Diễm Lệ vẫn thô lỗ như cũ nhưng tai đã từ từ ửng hồng.

“Lệ...” Anh lại kêu lần nữa, không hề thấy gương mặt của người đẹp trong ngực đã đỏ bừng cả lên.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì nữa? Kêu hoài vậy!”

“Em thật là không có chút dịu dàng nào!”

“Tiểu tử thúì, em chính là vậy đó! Nếu không thì anh đi tìm người khác chăm sóc cho anh đi.” Cô khẩu thị tâm phi nói.

“Em nói dối! Em cũng thích anh đúng không?” Hướng Dương Diễm giống như đứa bé, lớn tiếng lên án.

“Anh phiền quá đi! Em còn phải đi nữa!” Cô tìm đường chui ra.

“Không muốn!” Hướng Dương Diễm vội vàng nắm chặt lấy tay cô: “Em đừng động dậy, lỡ như vết thương của anh rách ra thì sao.”

“Anh dám uy hiếp em sao?” Cô tức giận nói nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm lại trong ngực anh.

“Không có ai thấy đâu!”

“Không có người thấy cũng vậy, nằm vậy làm sao mà nghỉ ngơi chứ?” So với vấn đề mặt mũi, cô lo lắng cho vết thương của anh hơn.

“Em trả lời câu hỏi của anh trước thì anh liền nghe lời em.”

“Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, còn điều kiện gì chứ?” Đương nhiên là cô biết anh muốn hỏi gì, gương mặt của cô càng lúc càng đỏ ửng.

“Lệ...” Anh không thèm để ý cô xấu hổ như thế nào: “Em thích anh, có phải không?”

“Anh...” Nói quanh co nửa ngày, cô cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Làm gì có ai hỏi trực tiếp như vậy? Anh cho rằng ai cũng không có thần kinh như anh sao?

“Lệ...”

“Ai nha! Phiên chết đi... Thích! Vậy được chưa?” Cô cảm thấy mặt mình như muốn nổ tung lên.

Gì, sao lại không có phản ứng gì vậy?

“Này, tại sao anh không nói chuyện?” Làm cô thấy lúng túng, cứ như là cô đang tỏ tình với anh vậy.

“Anh cảm động!” Anh ôm chặt lấy cô, lúc này Diêm Lệ mới nghe được tim anh đập anh như thế nào.

“Anh đó...” Diêm Lệ thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy anh: “Đứa ngốc!”

Đang lúc hai người im lặng ôm nhau thì đột nhiên xuất hiện tiếng mở cửa. Diêm Lệ muốn nhảy xuống giường nhưng tất cả đã quá trễ.

“A...” Hướng Dương Hi sợ hãi la lên phá tan bầu không khí yên tĩnh.

“A?” Ngay cả Diêm Tuấn bước vào sau cũng không giấu được sự kinh ngạc.

“Ai nha nha, không ngờ tới đây sớm lại nhìn thấy một màn này! Hiếm khi nào anh dậy sớm vậy mà lại được nhìn thấy hình ảnh bổ mắt này, thật là đáng giá.” Diêm Định Sinh vào sau cùng và cũng không quên châm chọc mấy câu.

“Anh, các anh... Chuyện không phải như các anh nghĩ đâu!” Diêm Lệ vừa thẹn thùng vừa lúng túng, vội vàng nhảy xuống giường với tốc độ nhanh nhất.

“Em có biết em nói mấy câu này rất không có tính thuyết phục không?” Diêm Định Sinh lạnh lùng liếc Diêm Lệ.

“Chị Lệ, không sao! Lúc nào em cũng chuẩn bị để làm chị dâu.” Hướng Dương Hi lập tức bổ sung thêm một câu, Diêm Lệ càng nghe càng nhức đầu.

“Bọn em thật không có gì mà! Là Tiểu Diễm kéo em nằm xuống...”

“Nằm xuống? Ừ, nằm xuống rất tốt!” Hiếm khi là Hướng Dương Hi đã hiểu sai ý câu nói.

“Bước đầu tiên lúc nào cũng là nằm xuống nha!” Diêm Định Sinh không sợ chết phụ họa.

“Tiểu Hi, em... mấy người đừng có đoán mò nữa mà!” Cô thật muốn chết đi cho rồi.

“Sau đó thì sao? Hai người nằm xuống lúc nào?” Hướng Dương Hi quay đầu hỏi thăm vai nam chính.

“Nói với em ấy là không có gì hết...” Vai nữ chính vội vã phủ nhận.

Đáng tiếc là người nào đó từ trước đến giờ rất nghe lời chị mình: “Mới vừa nằm xuống thôi.”

“A... vậy là chưa kịp làm gì sao?” Gương mặt của Hướng Dương Hi đầy vẻ tiếc hận.

“Này!” Diêm Lệ vừa bực mình vừa buồn cười.

Nếu như mấy người này không tới kịp thì có thể bọn họ sẽ tiến tới nữa chăng?

“Tiểu quý! Không lẽ em ấy lại tệ như vậy sao?” Diêm Định Sinh ngụ ý cười nói.

“Cái này em cũng không biết!” Hướng Dương Diễm nói thật.

Rốt cuộc Diêm Lệ cũng không chịu nổi nữa, cô la to: “Em nói là bọn em không có gì mà.”

“Vậy vừa rồi hai người ôm nhau làm gì?” Hướng Dương Hi lại hỏi, vừa nói vừa chỉ em trai mình.

“Không có làm gì hết...” Diêm Lệ không tiếc nói láo để bảo vệ mặt mũi.

Nhưng mà người nào đó lại rất thành thật trả lời: “Lệ nói là Lệ thích em.”

“Anh nói ra làm gì!” Cô không nhịn được gõ đầu anh một cái.

“Đau... Nhưng mà anh không có nói láo! Vừa rồi em nói là em thích anh mà!”

“Lệ còn nói...” Diêm Lệ giơ tay lên muốn đánh Hướng Dương Diễm một cái.

“Lệ, đừng quậy nữa. Lỡ như vết thương nứt ra thì làm sao bây giờ?” Diêm Tuấn lên tiếng ngăn cản hành động bạo lực của em gái.

“Ai biểu anh ấy nói lung tung!” Cô chu mỏ oán trách.

“Nhưng lời Tiểu Diễm nói là sự thật phải không?” Diêm Tuấn nói, thành công làm cho sắc mặt của em gái mình càng thêm ửng đỏ.

“Anh.” Diêm Lệ tức giận dậm chân tại chỗ, oán trách anh mình lâu lâu lại nói một câu làm cô đứng hình.

“Được được được, không làm khó em nữa. Nếu Tiểu Diễm không có gì đáng ngại thì anh đi trước, anh hai tìm anh.” Diêm Tuấn cười tươi vì em gái mình biết thẹn thùng.

“Vâng!” Trêu người ta xong là phải mông chạy mất, đúng là có lương tâm mà.

“Em cũng đi tìm “búp bê” chơi đây! Ngày mai chị lại tới đây thăm em.” Hướng Dương Hi chào tạm biệt em trai xong thì vui vẻ khoát tay Diêm Tuấn rời đi.

“Gặp anh hai thì đừng có trêu vào.” Diêm Tuấn không có ý kiến, mặc cho Hướng Dương Hi thân mật ôm cánh tay anh.

“Vậy anh cũng đi luôn...” Diêm Định Sinh cười thần bí, nói tiếp: “Đi xem kịch vui!”

Đương nhiên là anh muốn xem “yêu nữ giang hồ nấu với đại ma vương”. vở kịch này xem hoài không thấy chán.

“Xấu xa!” Hướng Dương Hi quay mặt lại cười hì hì rồi đi theo Diêm Tuấn.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Hướng Dương Diễm và Diêm Lệ. Anh bảo cô đi tới phía giường.

“Lệ, em thích anh mà, phải không?” Trông mắt trong suốt của Hướng Dương Diễm nhìn chăm chăm Diêm Lệ làm cho gương mặt, đỏ cả mặt.

“Rốt cuộc muốn em nói mấy lần thì mới tin hả? Không tin thì thôi!” Cô giả vờ tức giận.

“Anh tin! Anh tin mà!” Hướng Dương Diễm vội vàng kéo tay Diêm Lệ lại, anh thấy cô không giãy giụa nữa mới cười nói: “Vậy chúng ta...”

“Anh muốn làm gì?” Ánh mắt của anh bây giờ rất... “Dâm dăng”.

“Chúng ta có thể không...” Giọng điệu ngập ngừng xác nhận cho sự hoài nghi của cô.

“Không thể!” Cô dùng đầu gối cũng biết anh muốn làm gì! Đúng là tiểu sắc quý!

“Tại sao?” Hướng Dương Diễm khó nén được nổi thất vọng. Diêm Lệ vừa bực mình vừa buồn cười.

Chẳng lẽ anh cho rằng chỉ nói một tiếng là phụ nữ sẽ đáp ứng sao?

“Vậy anh nói cho em biết trước, tại sao có thể?”

“Bởi vì anh muốn có thật nhiều thật nhiều em bé với em...” Hướng Dương Diễm nhìn Diêm Lệ một cách nồng nàn.

“Tham quá!” Cô cười mắng, trong lòng lại ngọt ngào.

“Chậm rãi sinh cũng được! Nhưng mà em lớn tuổi rồi, không thể trì hoãn quá lâu...”

“Hướng Dương Diễm! Anh không muốn sống nữa phải không? Chê em già thì tìm người khác mà sinh đi.”

“Không cần!” Hướng Dương Diễm ôm ngang hông cô: “Anh chỉ muốn đứa trẻ của chúng ta.”

“Anh đó...” Cô bắt đắc dĩ thở dài.

Cô không thể không thừa nhận, cô thua dưới tay tên nhóc này... Ai bảo anh nói ngon ngọt đến thế

“Có thể không! Không bằng... Bây giờ chúng ta liền thử một chút đi, có được không?” Cánh tay anh càng thêm xiết chặt hơn.

“Bây giờ sao?” Cô hoảng hốt, vội vàng ấn anh trở lại giường: “Tình trùng của anh chạy lên não rồi hả? Tay bị thương thế kia còn muốn làm gì? Nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Trời ạ! Rốt cuộc tên nhóc này đang nghĩ gì? Hại cô mắc cỡ không biết phải làm gì bây giờ.

“Chờ anh khỏe lên là có thể sao?” Ánh mắt của Hướng Dương Diễm tràn đầy mong đợi nhìn Diêm Lệ.

“Anh...” Diêm Lệ trợn mắt lên, cô quyết định không để cho anh suy nghĩ tới vấn đề này nữa: “Chờ anh khỏe lên rồi nói tiếp.”

Ai... Cái này gọi là yêu sao? Vừa mới tỏ tình đã phải “Hy sinh thân mình”! Hơn nữa cô có dự cảm là mình sẽ rơi vào tay giặc, thật là nguy hiểm mà.

Sau mấy ngày Diêm Lệ ở nhà chăm sóc Hướng Dương Diễm, cuối cùng cô cũng có thể đi làm lại. Còn Hướng Dương Diễm thì bị cô cưỡng ép tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi.

Lúc cô vừa bước vào phòng làm việc thì bị Liễu Thanh Thanh công kích tại chỗ.

“Diêm Lệ! Cám ơn trời đất! Rốt cuộc cậu cũng tới rồi!”

“Có chuyện gì?” Đầu cô bị lay đến sắp bất tỉnh rồi. Nếu đây không phải là bạn thân của cô thì cô đã sớm đập một cú bay ra đường.

“Tiểu Diễm có khỏe không?”

“Thì ra là chuyện này à...” Cô còn tưởng là trời sập chứ! Nhưng mà Liễu Thanh Thanh thích trẻ con như vậy, tên nhóc kia lại bị thương nặng nên cũng không khác trời sập là mấy.

“Rốt cuộc em ấy ra sao rồi? Nghe nói là bị thương rất nặng, còn hôn mê nữa.” Liễu Thanh Thanh theo sát phía sau Diêm Lệ, hùng hồn hỏi.

Diêm Lệ đi tới bàn làm việc của mình trước, sau đó mới chậm rãi nói: “Tiểu Diễm không bị gì hết.”

“Này! Cậu chỉ nói một câu đơn giản như thế thôi sao?” Liễu Thanh Thanh bĩu môi, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời này.

“Chứ chẳng lẽ cậu hi vọng Tiểu Diễm xảy ra chuyện à?” Người phụ nữ này thật kỳ quái!

“Không có! Ý tớ là cậu có thể nói rõ tình hình hôm đó cho tớ biết được không? Nhất định là có không ít chuyện thú vị.”

“Cậu...” Người này thật là tò mò mà.

“Sao nào! Tớ cũng hỏi thầy Dương rồi nhưng anh ta lại hỏi ngược lại tớ chuyện của cậu với Tiểu Diễm! Hừ tớ vội vàng chạy mất, chưa kịp moi tin tức gì.”

“Anh ta hỏi cái đó để làm gì?” Diêm Lệ không hiểu.

Ổ trong mắt cô, Dương Văn Thịnh không phải là người nhiều chuyện!

“Làm sao tớ biết được chứ?” Liễu Thanh Thanh nhún nhún vai, hiển nhiên là không quan tâm đến đề tài này: “Dù sao thì cậu mau nói cho tớ biết vết thương của Tiểu Diễm ra sao rồi?”

“Cậu phiền quá đi! Tớ đã mời một bác sĩ cực giỏi để chữa trị cho Tiểu Diễm, nếu như Tiểu Diễm có bị gãy hết xương thì cũng không chết được.”

“Cậu nói chuyện sao lại độc ác như vậy? Lại đi nguyên rửa Tiểu Diễm đáng yêu của tớ.” Liễu Thanh Thanh liếc Diễm Lệ.

“Tớ chỉ là thí dụ thôi mà?” Diễm Lệ ngượng ngùng nói.

Làm sao cô có thể nguyên rửa Tiểu Diễm chứ...

“Sao tự nhiên mặt cậu đỏ vậy?”

“Làm gì có!” Diễm Lệ quay mặt đi, vừa lúc Dương Văn Thịnh đi tới.

“Xin chào!” Dương Văn Thịnh chủ động chào hỏi hai người, chỉ là nụ cười hôm nay có chút miễn cưỡng: “Chuyện đó... em Hường có khỏe không?”

“Hả... “nghe nói” em ấy đã khỏe nhiều rồi, có thể là sẽ nghỉ học mấy ngày nữa.” Diễm Lệ không được tự nhiên nói dối, dù sao chuyện cô và Hường Dương Diễm ở chung vẫn là bí mật.

“Sao cô lại đột nhiên nghỉ phép nhiều ngày thế? Không khỏe sao?”

“À... Nhà tôi có chút việc...”

“À...” Dương Văn Thịnh nhìn ra được là cô không muốn nói chuyện nhiều nên cũng không hỏi tới nữa. Nhưng mà nhìn bộ dạng của anh giống như là còn chuyện muốn nói.

“Thầy Dương, còn có chuyện gì sao?” Liễu Thanh Thanh hỏi.

“À, tôi muốn giải thích với cô Diễm về tình hình ngày hôm đó...” Anh không cách nào quên được vẻ mặt lạnh lùng của cô ngày đó.

“Không cần thiết! Tôi biết anh không phải cố ý, là do tôi quá lo lắng thôi.” Cô nhớ tới phản ứng hơi quá của mình cũng cảm thấy có lỗi.

Chắc cũng vì thế anh ta mới nghi ngờ mối quan hệ giữa cô và Hường Dương Diễm.

“Nhưng mà...” Anh muốn nói không phải, không phải anh làm Hường Dương Diễm gãy xương!

“Không sao? Tiểu Diễm cũng không để ý... À, tôi nói là tôi đã tới thăm nhà em Hường, em ấy nói là do mình không cẩn thận nên ngã bị thương. Hơn nữa chuyện này cũng qua rồi, anh đừng để trong lòng.” Diễm Lệ rất sợ nói lỡ lời nên vội vàng kết thúc đề tài này.

“VẬU... Cô không còn giận tôi chứ?” Gương mặt anh tuần thoáng qua một tia xấu hổ.

“Hả?” Diễm Lệ ngỡ ngàng nói: “Tôi không có giận anh.”

“Thật không? Vậy thì tốt quá!” Lúc đầu Dương Văn Thịnh hoài nghi một chút nhưng nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Diễm Lệ thì nhẹ nhõm hẳn lên.

“Vậy tôi lên lớp trước.” Mặc dù Diễm Lệ không hiểu Dương Văn Thịnh vui mừng vì điều gì nhưng cô cũng không có hứng thú để tìm hiểu. Cô cầm danh sách lớp lên đi thẳng một mạch.

“Này! Thầy Dương, tôi nghĩ thầy phải cố gắng nhiều hơn mới được.” Liễu Thanh Thanh lắc đầu than thở, Dương Văn Thịnh nghe thấy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Tiểu Diễm! Mau lại đây giúp một tay!” Hường Dương Hi còn chưa xuất hiện thì giọng nói đã sớm truyền khắp đại sảnh Diễm Minh.

Hường Dương Diễm đang nói chuyện với đám người Diễm Vệ lập tức nhìn về phía cửa đi, anh nhìn thấy chị gái mình đang đỡ Diễm Lệ đi vào, bộ dạng rất chật vật.

“Lệ bị sao vậy?” Hướng Dương Diễm nôn nóng hỏi.

“Em mau đón lấy này!” Hướng Dương Hi la lên: “Hô... Nặng chết chị rồi!”

Với thân thể thấp bé của Hướng Dương Hi mà kéo Diêm Lệ từ bãi đậu xe về đại sảnh quả là một nhiệm vụ khó khăn, cũng khó trách mặt mày cô ấy lại nhăn nhó như vậy: Mồ hôi ướt đầm, thở hồng hộc. Dĩ nhiên là Hướng Dương Diễm cũng nhìn ra chị gái đã cố hết sức, anh vội vàng đỡ Diêm Lệ về phía mình.

“Lệ! Lệ!” Anh vỗ vỗ gò má đỏ bừng của Diêm Lệ nhưng mà hiển nhiên là cô không bị ảnh hưởng.

“Tại sao cô ấy lại say như vậy? Không phải hai người cùng ra ngoài với nhau sao?”

Hướng Dương Diễm nhớ là chị gái anh cũng không uống rượu... ít nhất là anh chưa từng thấy. Hôm nay tại sao lại say xin như vậy? Huống chi là chị ấy còn ra ngoài với anh Định Sinh, làm sao có thể uống rượu được?

“Bọn chị đi ăn đồ Nhật, anh Định Sinh và chị Diêm Lệ mời rượu nên chị uống thôi. Ai biết là chị Lệ lại uống rượu kém thế, mới uống hai ly đã say. Hại chị phải vác chị ấy về đây, mệt chết mất!” Hướng Dương Hi bắt đầu dĩ giải thích.

“Thì ra Lệ uống rượu rất kém sao?” Khuôn mặt của Hướng Dương Diễm cũng là bắt đầu dĩ.

“Chị còn có thể uống được một chai đó.” Vợ của Diêm Vệ rúc trong ngực chồng cười nói.

“Đúng đó! Anh còn tưởng rằng em kém nhất rồi không ngờ em vẫn đứng vị trí thứ hai.” Diêm Vệ mỉm cười nhìn vợ yêu.

“Làm sao em biết được!” Hướng Dương Hi nhún nhún vai.

Nhưng thật ra là cô và Diêm Định Sinh cài bẫy Diêm Lệ, hai người làm cho Diêm Lệ lầm tưởng là Diêm Định Sinh muốn ăn Hướng Dương Diễm. Hơn nữa còn bày ra chuyện đánh cuộc bằng tiệc rượu, nhưng mà người nào đó lại say mất trước rồi.

Vì muốn cho Diêm Định Sinh thua cuộc rút lui, quả nhiên Diêm Lệ đã đồng ý đánh cuộc, sau đó... Hắc hắc hắc! bây giờ chị ấy đã biến thành “con mèo đáng yêu” rồi.

“Em mau ôm chị Lệ về phòng nghỉ ngơi đi.” Hướng Dương Hi cố nín cười nói với em trai.

“Vâng.” Hướng Dương Diễm nghe lời nói tạm biệt với mọi người rồi ôm Diêm Lệ đi ra ngoài. Anh mới đi được mấy bước đã bị Hướng Dương Hi chặn lại.

“Phải nấu gạo thành cơm đó!”

“Gạo nấu thành cơm?” Hướng Dương Diễm ngồi ở mép giường phì cười.

Ý tứ của chị gái không phải là anh không hiểu, nhưng mà... muốn anh “nấu” thế nào chứ?

Đúng là bây giờ Lệ không hề có chút phòng bị nào nằm trên giường nhưng như vậy thì có khác gì hôn mê đâu chứ? Anh có thể làm vậy với cô sao?

Đang lúc Hướng Dương Diễm vẫn còn khổ não không thôi thì nữ chính đã động đây.

“Khát quá... Tôi muốn uống nước...” Hai tay Diêm Lệ quơ giữa không trung, đòi uống nước.

“Được, anh sẽ mang đến cho em.” Hướng Dương Diễm lập tức đi rót nước, anh tính đưa thẳng cho cô. Nhưng anh nghĩ cô không thể nào tự mình uống nước nên tính đỡ cô dậy. Lúc này tay cô lại quơ lung tung mém tính là đổ nước.

“Làm sao bây giờ đây?” Anh suy nghĩ một chút, thật vất vả mới nghĩ ra biện pháp.

Anh cầm ly nước đưa lên miệng uống, sau đó đem gương mặt đỏ ửng của mình kề sát gương mặt say xỉn mờ mịt của Diêm Lệ. Anh đem nước trong miệng chậm rãi đổ vào miệng cô.

“Ngô...” Cổ họng khô khốc cuối cùng cũng dịu lại, Diêm Lệ không nhịn được phát ra tiếng than thỏa mãn.

Vốn là Hướng Dương Diễm tính cho Diêm Lệ uống nước rồi thôi nhưng bây giờ anh lại không nén được khát vọng trong lòng!

Anh còn muốn nhiều hơn!

Nụ hôn lại sâu hơn...

Người phụ nữ bị hôn không hề phản kháng, vô ý thức mở đôi môi ra để cho chiếc lưỡi của anh thâm nhập vào. Cả người cô nóng ran lên, dán chặt vào người anh.

Sau đó, cơ thể trẻ tuổi nổi lên phản ứng.

Anh cuồng dã hôn cô, hai tay đã sớm sờ mó tứ tung. Ánh lửa trong mắt sớm có thể đốt cháy cả đồng cỏ, thân thể mê người vẫn không ngừng treu chọc ý chí yếu ớt của anh.

“Lệ, em thơm quá...” Anh ngửi mùi thơm của cô. Cho dù là miệng cô toàn mùi rượu hay là mùi thơm nhàn nhạt, anh vẫn bị điên đảo, say mê không dứt.

Bàn tay của Hướng Dương Diễm không tự chủ được lướt qua bộ ngực của Diêm Lệ, thuần thực cưỡi cưỡi áo, chạm vào hai đồi núi trắng nõn.

“Tránh ra đi! Nóng quá à!” Diêm Lệ vùng tay lên.

Ai ngờ Hướng Dương Diễm lại lập tức nắm tay cô kẹp lại phía sau. Sau đó kéo khóa quần cô xuống, tìm tòi vào vườn cấm.

“A...” Diêm Lệ không biết gì khó chịu rên rỉ, thậm chí còn ưỡn người về phía anh. Còn anh thì không khách khí mà tiến quân thần tốc, ngón tay chậm rãi đi vào u huyết chặt hẹp.

“Ừ...” Cô nhịu mảy khó chịu, rồi lại vì khoái cảm mà rên rỉ yêu kiều.

Hướng Dương Diễm nhìn bộ dạng quyến rũ của Diêm Lệ thì lại càng thêm ra sức lấy lòng cô. Ngón tay thon dài trong cơ thể cô không ngừng rút ra đâm vào, cho đến khi u huyết cuộn cuộn tiết ra xuân triều vẫn không ngừng nghỉ.

Hướng Dương Diễm hôn lên mặt cô, môi cô, ngực cô, thậm chí là phần bụng dưới. Anh nghịch ngợm dùng lưỡi liếm láp rốn cô, cảm thụ sự run rẩy của cô.

Lúc này gương mặt của Diêm Lệ ửng đỏ, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ mê người, thỉnh thoảng lại tự lẩm bẩm, hiển nhiên là đã đắm chìm trong dục vọng.

“Anh... Là ai?” Hai mắt Diêm Lệ vẫn đóng chặt, đương nhiên là cô vừa nói mê.

Mà lúc này Hướng Dương Diễm đột nhiên giật mình tỉnh lại, không dám vượt qua ranh giới.

“Rốt cuộc mình đang làm gì thế này?” Anh tự lẩm bẩm, trong mắt là sự cô đơn và tự trách.

Ngay cả người vuốt ve cô mà cô còn không biết thì làm sao anh có thể làm chuyện quá đáng với cô chứ, anh không nên làm thế!

Anh thích cô, vì thế anh phải quý trọng cô mới đúng! Nếu như để chuyện này tiếp tục phát triển thì anh làm sao còn tư cách yêu cô chứ!

Nghĩ tới đây, Hướng Dương Diễm cắn răng đè xuống dục vọng, giúp Diêm Lệ mặc lại quần áo, buộc mình không nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, xoay người nhanh chóng ra khỏi phòng.

Một đêm này Hướng Dương Diễm cố ý lẩn tránh, đương nhiên là Diêm Lệ không biết điều này. Chẳng qua là, khát vọng của anh vẫn không có cách nào dằn nén được...

Hết chương 8

9. Chương 9

Hiếm có thứ bảy nào được nghỉ ở nhà, Diêm Lệ đến hồ bơi thỏa thích, sau khi tắm xong cô chuẩn bị về phòng. Đúng lúc đó, cô gặp hai chị em họ Hướng đang đi đến.

“Hai người tới đây làm gì?” Hồ bơi này của Diêm Minh chỉ có mình cô sử dụng, hơn nữa cách ăn mặc của hai người này cũng không phải là đến đây để bơi.

“Chị Lệ, sắp tới kì nghỉ đông rồi, sao bụng chị còn chưa có tin tức gì vậy?” Hướng Dương Hi hỏi, vẻ mặt tiếc hận nhìn cái bụng Diêm Lệ.

“Em sờ bụng cái gì đó?” Diêm Lệ gạt tay Hướng Dương Hi ra, bất đắc dĩ nói: “Rất cuộc muốn chị nói bao nhiêu lần em mới chịu hiểu hả? Chị và Tiểu Diễm không có xảy ra chuyện gì hết, lấy đâu ra tin tức chứ?”

“A... vẫn còn trong sạch sao?”

“Em có ý gì?” Chẳng lẽ là lỗi của cô sao?

“Thật đáng ghét! Người ta rất mong đợi mà...”

“Vậy thì chị phải xin lỗi em rồi.” Diêm Lệ cảm giác khóe miệng của mình đang co quắp.

Cô thật không biết nên nói thế nào với hai chị em nhà này. Một người thì ân cần nhỏ nhẹ nói cô sớm sinh con trai, người còn lại thì tối ngày la hét muốn “thực hành”, đúng là háo sắc mà.

Cô mới không ngốc tự đẩy mình vào tình cảnh ấy.

Mặc dù lúc ở bên anh rất ngọt ngào, thỉnh thoảng còn bị anh hôn lén nhưng mà cô vẫn chưa sẵn sàng để tiến thêm một bước.

“Tiểu Diễm, em thật vô dụng đó!” Nếu kháng nghị không có hiệu quả với Diêm Lệ thì cô phải quay ngược lại oán trách em trai mình.

“Lệ không gạt đầu, em lại không thể Bá Vương ngành thượng cung...” Giọng nói của anh có buồn bã.

“Này! Vậy là em phải xin lỗi anh sao?” Diêm Lệ liếc mắt nhìn.

“Không cần! Anh sẽ chờ em!” Anh nói

“Không chờ cũng không sao, không cần miễn cưỡng!”

“Không, anh nhất định sẽ chờ em!” Hướng Dương Diễm thề thốt, không quên hôn trộm cô một cái, chứng minh lời thề của mình.

“Tên nhóc thôi!” Cô vuốt ve gò má bị hôn lén, trong lòng dâng lên một trận ngọt ngào.

“Hi hi... Tiểu Diễm nhà chúng ta rất có kiên nhẫn nha!” Hướng Dương Hi cười vui vẻ, suy nghĩ một chút lại nói: “Nhưng mà mấy năm nữa chị sẽ là sản phụ lớn tuổi rồi! Vẫn là nên rèn sắt khi còn nóng nha...”

“Này! Chị già thế sao?” Tại sao lúc nào cô cũng bị hai người này bắt nạt! Chẳng phải cô chỉ lớn hơn họ mười một tuổi thôi sao.

“Không già không già! Bây giờ em rất chín chắn.” Hướng Dương Hi nịnh hót, mục đích cũng chỉ có một “Thích nhất là cục cưng!”

“Hừ!” Cô cũng sớm biết tên nhóc này không tốt đẹp gì.

“Có thật không? Vậy chúng ta...” Ánh mắt cô sáng lên.

“Chúng ta làm gì? Anh nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Nhưng mà chúng ta quen nhau cũng được một học kỳ rồi, vậy mà chỉ có hôn nhẹ thôi, không đủ.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Cô giả bộ ngây ngô, hết lần này tới lần khác muốn đối phương trả lời.

“Anh muốn...”

“Anh từ từ suy nghĩ đi! Em muốn về phòng!” Diêm Lệ trợn mắt, quyết định không để ý tới hai tiểu quỷ đáng ghét trước mặt.

“Ai nha, chị Lệ, chị không muốn biết bọn em tới đây làm gì sao?” Hường Dương Hi chặn Diêm Lệ lại.

“Tới đây làm chi?” Cô cũng thật tò mò.

“Tới mời chị dạy Tiểu Diễm bơi! Học kỳ sau của em ấy có môn bơi, nhưng mà Tiểu Diễm không biết bơi.” Hường Dương Hi cười hì hì công bố đáp án, em trai ở sau lưng cũng cười tươi như hoa.

“Được!” Thái độ bình thường của Diêm Lệ làm hai chị em chút giật mình.

“Chị không từ chối sao?” Hình như Hường Dương Hi có chút đáng tiếc.

Cô vốn cho rằng phải xuất ra chiêu sói sấm ăn cô bé quàng khăn đỏ thì Diêm Lệ mới đồng ý.

“Dù sao hai người cũng nghĩ cách ép chị đồng ý... Sao nào, hai người muốn chị từ chối sao?” Diêm Lệ hỏi.

“Không có!” Hai chị em nhất trí lắc đầu.

“Vậy chị về phòng nghỉ ngơi trước. Sayonara.” Diêm Lệ nắm túi rời đi, hai người ở phía sau mừng rỡ không thôi.

Kì nghỉ đông tới, Diêm Lệ đúng hẹn bắt đầu dạy Hường Dương Diễm bơi lội. Vì không cần đi học nên họ có rất nhiều thời gian để luyện tập, xé chiều ngày nào hai người cũng ngâm mình trong nước.

“Nhìn cái gì vậy? Nghiêm túc chút đi!” Hường Dương Diễm nhìn chằm chằm Diêm Lệ trong bộ đồ tắm làm Diêm Lệ ngượng ngùng.

Cô dạy anh bơi đã một tuần rồi, vậy mà anh có tiến bộ không thì cô không biết nhưng ánh mắt nhìn cô thì càng ngày càng không kiêng dè gì. Không biết tên nhóc đơn thuần đáng yêu ngày xưa chạy đi đâu mất rồi?

“Em mặc như thế rất hấp dẫn đó...” Hường Dương Diễm không sợ chết nói.

“Con nít thì biết cái gì là hấp dẫn!” Cô mặc đồ bơi màu đen kiểu dáng đơn giản thì hấp dẫn ở đâu ra chứ?

“Anh không phải là con nít!” Anh ôm cô vào trong ngực.

“Được được được, em biết rồi, anh mau buông em ra đi.” Sức lực của tên nhóc này từ lúc nào đã lớn như vậy? Cô không thể thở được nữa rồi. Nhất là đôi mắt kia, làm cho tim cô muốn nhảy ra ngoài.

“Hôn một cái trước đã!” Anh nói.

“Quậy nữa thì em không dạy anh bơi!” Cô cũng không phải là người dễ trêu chọc.

“Hẹp hòi!” Anh oán giận một câu, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn sét đánh tấn công đôi môi của cô.

Lúc đầu Diêm Lệ hơi kinh ngạc, sau đó quen dần, thậm chí còn hé đôi môi đỏ mọng hoan nghênh anh chiếm đoạt. Cứ như vậy, hai người thâm tình trao đổi nước miếng của nhau.

Từ từ, tay của Hường Dương Diễm dời về phía cái mông ngạo nghễ của Diêm Lệ, ép sát cô vào người mình, cũng làm cho cô hiểu rõ khát vọng của mình.

“Không...” Cô bị dọa sợ.

“Lệ.” Hường Dương Diễm lại dán lên môi cô một lần nữa, hai tay công kích phần eo mẫn cảm của cô.

“Anh... Đừng như vậy...” Hai chân Diêm Lệ mềm nhũn, không thể không dựa vào lồng ngực rắn chắc của Hường Dương Diễm.

Hường Dương Diễm khẽ cười thành tiếng, anh cảm thấy bây giờ cô còn giống con nít hơn cả anh nhưng trên người cô lại tỏa ra hương thơm mê người của phụ nữ, làm cho anh thật muốn...

“Anh đang muốn làm gì? Đừng quậy nữa!” Diêm Lệ thừa lúc Hường Dương Diễm suy nghĩ lung tung thì vội vàng đẩy anh ra xa.

Cô cho rằng chỉ cần làm như vậy thì sẽ tránh được anh được voi đòi tiên nhưng cô không ngờ, lần này cô tính sai rồi.

“Lần này, anh sẽ không nghe em!” Hướng Dương Diễm nói, trong ánh mắt là ngọn lửa thù đốt chưa bao giờ bùng cháy dữ dội như thế.

Còn Diêm Lệ, lúc này mới phát hiện ra, người cô phải đối mặt không còn là đứa trẻ ngây thơ năm nào...

Hình như nhiệt độ của hồ bơi đang tăng lên? Không, hình như là nhiệt độ của cô... Còn có của anh...

Ngay cả không khí xung quanh cô hình như cũng loãng đi, nhưng cô không hề cảm thấy khó thở mà ngược lại cảm thấy như đang lơ lửng trên chín tầng mây...

“Ừ...” Cô không kịp được hôn trả lại anh, cảm nhận nhiệt độ do anh truyền tới.

Đại khái là ngại đồ bơi cản trở nên Hướng Dương Diễm dùng tay xé hết. Đồ bơi màu đen của Diêm Lệ sau một tiếng roẹt đã tan tành. Dĩ nhiên là miếng vải trước ngực cô cũng rơi xuống, thân hình mềm mại hiện ra trước mặt Hướng Dương Diễm.

“A! Anh...” Diêm Lệ giật mình.

Cô cúi đầu nhìn thân thể trần truồng của mình rồi lại nhìn người đàn ông trước mặt. Quả nhiên anh ấy cũng không một mảnh vải che thân.

Mấy thứ này cũng không có gì đáng ngại, điều làm người ta xấu hổ nhất là, ánh mắt đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống kia.

“Thật là đẹp...” Hướng Dương Diễm thở dài nói, cặp mắt của anh cứ như muốn phun ra lửa.

Cái gì mà đẹp với không đẹp chứ? Cô đang mắc cỡ muốn chết nè!

“Anh không được nhìn!” Cô giơ tay lên, muốn che kín đi cặp mắt rực lửa kia.

Nhưng Hướng Dương Diễm đã sớm không khống chế được ham muốn của bản thân, anh nắm lấy hai tay cô, hung hăng hôn lên môi cô.

Từng chút từng chút một, nụ hôn rơi xuống cổ cô, cuối cùng giống như một đứa trẻ sơ sinh lưu luyến hai bầu vú của cô.

“A...” Diêm Lệ rên rỉ.

Cái lưỡi ướt át của anh trên chóp đầu vú phấn nộn của cô, anh giống như đang chơi trò chơi, thỉnh thoảng gặm cắn, thỉnh thoảng liếm láp.

Diêm Lệ bị khoái cảm chiếm cứ, cô nhắm nghiền hai mắt cho đến khi ngón tay của anh xông thẳng vào cô...

Cuối cùng cũng có thật

“Ừ ư...” Cô muốn ngăn cản hành động của anh nhưng toàn thân lại xụi lơ, hai chân còn phải dựa vào người anh mới đứng vững được.

Tiểu quỷ này học được chiêu này từ lúc nào vậy?

“A!” Con đường bên trong đột nhiên bị xông vào cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Lệ!” Hướng Dương Diễm oán giận cô không chuyên tâm, ngón tay cũng tăng thêm lực đạo, nhanh chóng ra ra vào vào.

Rất nhanh sau đó, hoa huyết chậm rãi tiết ra xuân triều trơn trượt, khoái cảm kích thích tình từ từ che mất lí trí của hai người.

Một lát sau, anh lại bỏ thêm một ngón tay vào. Con đường chật hẹp lại được mở rộng thêm một chút, ngón tay thon dài xuyên qua xuyên lại trong cơ thể cô, tốc độ chậm chạp giống như muốn trừng phạt cô.

“Ừ...” Bên dưới cơ thể truyền tới cảm giác tê dại làm cô rên rỉ thành tiếng nhưng lúc này cô không ngăn cản anh mà ngược lại còn khuyến khích anh tiến thêm một bước.

“Lệ...” Giọng nói của Hướng Dương Diễm khàn khàn mà hấp dẫn, ánh mắt nhìn Diêm Lệ ngày càng nóng bỏng giống như muốn một ngụm ăn sạch cô.

Nhưng anh lại cố gắng kiềm chế ham muốn của bản thân, anh chỉ dùng ngón tay tận tình rút ra đâm vào, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

“Ừ... Em sắp không chịu nổi nữa...” Diêm Lệ nức nở nghẹn ngào vì khoái cảm mãnh liệt, hai tay ôm sát cổ anh, cả người run rẩy không ngừng.

“Lệ...” Hướng Dương Diễm thâm tình hôn lên cánh môi cô mà cô cũng lập tức đáp lại.

Ngón tay của anh chậm rãi rút ra, thay bằng dục vọng nóng bỏng của đàn ông...

“Lệ?” Anh dùng ánh mắt hỏi ý cô.

Còn cô chỉ nhẹ nhàng nắm lấy vật tượng trưng cho đàn ông, vừa cảm thụ nhiệt độ do nó truyền tới vừa nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lệ...” Hướng Dương Diễm khó chịu, anh cúi đầu nhìn thấy sự đồng ý trong mắt cô.

Nếu còn nhẫn nại nữa thì anh sẽ hỏng mất...

Anh nâng eo cô lên, eo ếch động một cái xông thẳng vào bên trong, phá vỡ phòng tuyến của cô.

Không hề báo trước, đau đớn và khoái cảm cùng ập đến một lượt cuốn bay Diêm Lệ, giờ phút này cô chỉ có thể bám chặt lấy anh, cảm thụ khoái cảm xa lạ kia.

“Lệ, anh muốn động.” Hướng Dương Diễm vốn muốn cô thích ứng rồi mới động đây, ai nê thân thể mềm mại kia vừa bám vào người là ý chí của anh liền biến mất.

Anh không nhịn được nữa!

Dục vọng nóng rực thoát lui ra ngoài, Diêm Lệ thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc đó, Hướng Dương Diễm lại xông thẳng vào làm cô thở gấp liên tục.

“A a...” Cánh tay thon dài của cô ôm chặt lấy anh, hai gò má trắng noãn đã sớm nhuộm màu tình dục.

Nước trong hồ bơi vì động tác của anh mà không ngừng nổi sóng, tóc của Diêm Lệ đã ướt đầm, mềm mại xõa ngang vai. Hình ảnh này quả là ngàn năm có một.

“Lệ, em thật là đẹp...” Hướng Dương Diễm vui vẻ nhìn hình ảnh khiêu gợi của cô, anh không nhịn được mà tăng nhanh tốc độ.

“A! Không... Chậm một chút...” Diêm Lệ nhú mày muốn ngăn cản hành động của anh nhưng rồi lại không nhịn được mà mặc cho anh tàn phá cơ thể mình.

Đương nhiên là người đàn ông nào đó không ngờ để ý đến việc cô nói một đằng làm một nẻo, anh thẳng tiến đem dục vọng của mình xông vào con đường chật hẹp, hơn nữa mỗi một lần chỉ có mạnh hơn.

Hai tay anh chụp lấy bộ ngực cô, xoa bóp một cách thô bạo, thậm chí anh còn ác ý kéo kéo núm hoa hồng kia.

“A... Nhẹ một chút...” Cô không khỏi kêu đau, nhưng cô không thể không thừa nhận anh thô lỗ như vậy lại đem đến cho cô cảm giác rất tuyệt.

“Ừ!” Hướng Dương Diễm lại một lần nữa dùng sức xuyên vào trong cơ thể cô.

Không biết qua bao lâu, cô đã nhiều lần ngắt đi nhưng dục vọng trong người cô hình như không hề mềm đi mà lại càng ngày càng căng cứng hơn.

“Lệ...” Anh kêu tên cô, động tác càng lúc càng cuồng dã.

Trong lúc đó, hai người đều run rẩy, cuối cùng dục vọng của anh cũng không nhịn được nữa, anh bắn ra trong cơ thể cô.

Anh vẫn còn ở trong cơ thể cô... Diêm Lệ nghĩ tới đó thì gương mặt đỏ hỏn lên.

Mới vừa rồi anh giống như biến thành một con người khác, lúc đầu nghiêm túc, lúc sau lại quỵn rũ, không hề giống như một chàng trai mới lớn. Hơn nữa cô không biết là, ở phương diện kia anh lại... “xuất sắc” như vậy.

Oh! Cô đang nghĩ gì thế này? Cô trở thành sắc nữ bao giờ thế...

Diêm Lệ nghĩ lại biểu hiện vừa rồi của mình thì gương mặt càng đỏ hơn.

“Lệ...” Hướng Dương Diễm nhìn thấy gương mặt đỏ ửng của cô thì thân thể liền nổi lên phản ứng.

“Làm sao anh lại...” Cô kinh ngạc nhìn anh, cô hoàn toàn không thể nào tin được đối với dục vọng đang nhanh chóng thức tỉnh trong cơ thể mình.

“Anh còn trẻ mà!” Huyết khí của con trai mới lớn không bao giờ cạn được.

Hướng Dương Diễm lật người cô lảo, để cô đưa lưng về phía mình.

“Anh làm gì thế?” Diêm Lệ mắc cỡ nói!

Tư thế này thật là khó coi! Tên nhóc này học được ở đâu thế?

Nhưng Hướng Dương Diễm không nói lời nào cũng không xoay người cô lại, làm cho cô thấp thỏm chờ đợi động tác kế tiếp của anh.

Hai tay anh từ từ trườn lên ngực cô, hai chân cũng khéo léo tách mông cô ra. Sau đó dục vọng nóng rực xông thẳng vào hoa huyệt ẩm áp.

“A...” Đột nhiên bị xuyên qua, Diêm Lệ thở gấp liên tục. Mười ngón tay đặt trên thành hồ nắm chặt lại với nhau.

“A...” Hướng Dương Diễm nhìn sống lưng tuyệt đẹp của cô thì gằm nhẹ thành tiếng.

Hai tay anh vốn đặt trên ngực cô bây giờ đã dời xuống cái eo nhỏ, anh nắm chặt lấy cô, động tác càng lúc càng mạnh bạo.

“A a... Chậm, chậm một chút...” Diêm Lệ bị khoái cảm xa lạ ập đến.

Nhưng mà tiếng rên rỉ cầu xin của cô ngược lại càng khuyến khích anh hơn. Động tác của anh không hề chậm lại mà càng ngày càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

Động tác kéo dài cho tới khi dục vọng của Hướng Dương Diễm được thỏa mãn. Lúc ấy, Diêm Lệ dưới người anh đã sớm mất đi ý thức...

Hết chương 9

10. Chương 10

Màn đêm buông xuống, đột nhiên chỗ sâu nhất của hành lang truyền đến tiếng hét sợ hãi.

“A...” Diêm Lệ vừa tỉnh dậy, cô giật mình nhìn chằm chằm Hướng Dương Diễm đang trần truồng nằm bên cạnh mình.

Tại sao tên nhóc này lại nằm trên giường cô, hơn nữa toàn thân lại không có một mảnh vải.

A! Bọn họ đã... Cô nhớ mình đã ngắt đi...

Sau đó thì sao? Làm sao cô có thể về đây? Không phải là anh ôm cô về đó chứ?

A, lạnh quá...

Đột nhiên Diêm Lệ cảm thấy lạnh, cô không nhịn được cúi đầu nhìn... cô cũng trần truồng!

Ông trời ơi, chẳng lẽ thằng nhóc này không cho cô mặc gì mà cứ như vậy ôm cô về đây sao?

Diêm Lệ quá kinh sợ, đầu óc cô trống rỗng. Qua mấy phút, cô phát hiện người đàn ông nằm bên cạnh mình vẫn đang ngủ say như chết.

“Anh còn ngủ sao? Mau tỉnh lại cho em!” Cô tức giận lay anh, chỉ còn thiếu không tát mấy cái vào gương mặt đẹp trai kia.

“Ủ? Lệ... Sao vậy?” Cuối cùng Hường Dương Diễm cũng tỉnh lại, anh mở đôi mắt mơ màng nhìn về phía người phụ nữ đối diện.

“Anh còn dám hỏi em hả?” Diêm Lệ vội vàng kéo chăn trùm kín người, sau đó chỉ thẳng vào mũi Hường Dương Diễm chất vấn.

Đàn ông đúng là thứ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ! Ngủ xong là quên sạch sẽ mọi thứ.

“Nhưng mà anh thật sự không biết!” Anh vô tội nhìn cô.

Anh lại làm sai chuyện gì sao?

A! Chẳng lẽ là...

“Lệ, thật xin lỗi! Có phải em... Quá mệt mỏi không?” Hường Dương Diễm vừa nói gương mặt vừa ửng hồng: “Lần sau anh sẽ kiềm chế một chút!”

“Kiềm chế?” Cô không hiểu gì nhú mày lại, sau đó nhìn gương mặt đỏ ửng của anh mới hiểu ra.

“Anh đang suy nghĩ cái gì thế hả!” Diêm Lệ xấu hổ gõ đầu anh một cái, gương mặt đỏ ửng không biết là do xấu hổ hay tức giận.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Hường Dương Diễm nghi ngờ sờ sờ cái ót, lẩm bẩm một mình. Sau đó nói là một câu làm Diêm Lệ ngượng chết.

“Nhưng mà chúng ta làm rất lâu! Lúc ở hồ bơi là ba giờ chiều nhưng khi về phòng đã là sáu giờ. Mặc dù từ hồ bơi về đây rất xa nhưng mà chúng ta cũng ngâm nước rất lâu! Đừng nói là em mệt đến té xỉu, anh cũng cảm thấy có chút mệt mỏi...”

“Ngừng! Anh đừng nói nữa!”

Cái người này, sao dám nói như vậy? Cô nghi ngờ có khi nào mình bị tăng huyết áp mà chết không... lời nói đơn giản của anh ai mà chống đỡ được chứ!

“Nếu không thì em giận chuyện gì?” Anh thật sự đoán không ra.

Vừa rồi mọi chuyện còn tốt đẹp mà, tại sao mới ngủ một giấc lại thay đổi nhanh như vậy?

Chẳng lẽ... Cô ấy hối hận?

Hường Dương Diễm nghĩ đến đây thì gương mặt tuần tú xụ xuống.

“Này này...” Anh buồn cái gì chứ? Người nên buồn là cô mới phải.

Thành thật mà nói, không phải là cô tức giận, cô chỉ là cảm thấy không quen. Sau đó lại phát hiện anh lại làm như không có chuyện gì nằm ngủ ngon lành thì nhất thời cảm thấy tức giận... Thật sự muốn cô nói là nguyên nhân sao? Người này sao mà chậm tiêu thế.

Anh không biết nói lời ngon tiếng ngon sao? Đừng làm cho cô có cảm giác “bị ăn” chứ.

Đúng là ban đầu cô tính như vậy thật nhưng bây giờ cô lại cảm thấy có chút bực bội.

“Này! Anh làm sao?” Cô phát hiện mình thật vô dụng, ngược lại phải đi an ủi anh.

“Không có gì!” Hướng Dương Diễm mỉm cười, nhưng mà nụ cười có chút miễn cưỡng.

“Anh có biết bây giờ anh cười còn khó coi hơn khóc không? Không bằng đừng cười!” Cô bắt mắt cau mày, sau đó lại nghĩ lung tung.

Tên nhóc này không phải định “trả hàng” đó chứ? Chỉ có chuyện khó mở miệng như vậy nên cười mới khó coi.

Nhưng mà... cô tệ đến thế sao? Cô chỉ là không cẩn thận nên mới bất tỉnh vào phút cuối thôi nhưng mà cả quá trình cô đều có tham gia vào mà! Làm sao mà bây giờ anh lại cười không nổi thế kia.

Cô không tin!

“Này... Anh...” Cô vốn muốn hỏi rõ ràng nhưng vừa nhìn thấy mặt anh thì lại không mở miệng nổi.

Ai... Cô là một người phụ nữ thô lỗ, sao bây giờ lại không mở miệng nói được?

“Lệ...” Anh gọi cô, nhưng cô chỉ lo suy nghĩ vấn đề “hàng bền” nên hoàn toàn không để ý đến anh, càng làm cho sự nghi ngờ của anh càng lớn lên.

Ô... Nhất định là cô đang suy nghĩ làm thế nào để mở miệng nói đây? Đương nhiên là cô còn cảm thấy đau nên mới hồi hận kho ở chung với anh...

“Ai...” Hai người ngửa mặt lên trời thở dài.

“Anh than thở cái gì?” Cô tệ đến nỗi làm anh phải thở dài sao?

“Còn em thì sao?” Quả nhiên là cô đang phiền não làm sao để mở miệng nói với anh?

“Anh cảm thấy vừa rồi... Ách... chuyện vừa rồi như thế nào?” Thật ra thì cô muốn hỏi: anh thấy biểu hiện của em như thế nào?

“Ách... Em hỏi cái này làm gì?” Điều cô muốn nói không phải là: “chuyện vừa rồi coi như không có” sao?

Hướng Dương Diễm nghĩ thế, gương mặt tuấn tú càng lúc càng ảm đạm.

“Này này! Anh chuyên tâm chút có được không?” Cô cảm tức kéo lí trí anh về.

“À! Thật xin lỗi. Vừa rồi em nói gì?”

“Em nói...” Diễm Lệ hít sâu một hơi, sau đó đỏ mặt đề nghị: “Anh có muốn... thử lại lần nữa không?”

Mặc dù mặt cô sắp nổ tung rồi nhưng vì tôn nghiêm của phụ nữ, cô không thể không làm “chồng hài lòng”.

“Hả?” Hướng Dương Diễm cho là mình nghe lầm, cặp mắt tròn to như mắt cá.

Diễm Lệ không muốn nói lại lời mắc cỡ này. Vì không để cho Hướng Dương Diễm có cơ hội từ chối nên cô dùng phương pháp trực tiếp nhất...

Cô gạt cái mền ra, đánh về phía thân thể trần truồng của anh!

Kỳ nghỉ đông kết thúc, học kỳ mới bắt đầu, tình cảm của Diễm Lệ và Hướng Dương Diễm chính thức bước sang giai đoạn mới.

Bí mật vẫn là bí mật, nhưng mà có người vẫn không thể giấu được sự vui mừng...

“Là lá la...” Hướng Dương Diễm vui vẻ ngâm nga một bài hát không lời, nụ cười ngọt ngào trên mặt khiến người ta chán ghét.

Nụ cười tươi rói này làm cho các cô gái theo đuổi anh được mở rộng tầm mắt nhưng Hàn Liệt thì lại không như vậy.

Bây giờ anh đang ngồi trên ghế hội trưởng hội học sinh liếc nhìn cái kẻ đang tươi cười kia, vẻ mặt rất là bất mãn.

“Cậu có thể bỏ cái bản mặt đáng buồn nôn đấy đi được không?”

Mặc dù người ta vui vẻ không liên quan gì tới anh nhưng cậu ta cứ chùng cái bộ mặt đó lắc lư trước mặt anh cả ngày, anh là người xem thì cũng có quyền khiếu nại chứ.

“Hi hi... Nhìn tớ rất vui vẻ sao!” Hướng Dương Diễm không biết sống chết nói.

Thật là đủ rồi! Hàn Liệt hừ lạnh một tiếng, anh biết rõ nguyên nhân tại sao bạn tốt lại vui vẻ như vậy.

Kể từ khi anh thành bạn thân của Hướng Dương Diễm thì chuyện của cậu ta anh đều biết hết, bao gồm cả chuyện của người phụ nữ kia.

Tên nhóc này lúc nào cũng chỉ nghĩ tới cô ta. Chắc chắn lần này cũng có liên quan đến cô ấy.

“Ăn rồi hả?”

“Cái gì ăn chứ? Thật là khó nghe!”

“Vậy sao? Nếu không thì nói là được như ý à?”

“Không phải như thế. Cái này phải nói là “thân thể hợp nhất” mới đúng.” Hướng Dương Diễm nói.

“Tùy cậu. Chưa thỏa mãn dục vọng cũng nhanh lẫn về tìm người phụ nữ kia đi!”

“Làm gì có! Hôm qua chúng tớ mới... Ha ha...” Nụ cười sáng lạn chuyển thành mập mờ.

“Chuyện bắt đầu khi nào?” Hàn Liệt cũng có chút hiếu kỳ với tiến độ của họ.

Anh còn tưởng rằng người phụ nữ kia thà chết chứ không chịu theo! Huống chi tên nhóc này lại vô dụng như vậy... À, phải nói rất là đáng hoàng. Tóm lại, chuyện này thật sự ngoài dự liệu của anh.

“Cũng không lâu lắm! Tớ thừa dịp cô ấy dạy tớ bơi... Hắc hắc...”

“À, mặc ít đúng là dễ làm việc hơn.” Gương mặt của Hàn Liệt lộ ra vẻ hiểu rõ.

“Lúc bắt đầu tớ còn tưởng cô ấy hối hận! Bởi vì cô ấy tự nhiên tức giận.”

“Biểu hiện của cậu kém như vậy sao?” Hàn Liệt mập mờ nói.

“Không phải!” Hướng Dương Diễm vội vàng bảo vệ “phong độ” của mình. “Cô ấy nói muốn thử lại lần nữa.”

“Là muốn xác nhận cậu có xài được không, đúng không?” Hàn Liệt cười hỏi.

“Tớ cũng không biết... Nhưng mà sau đó cô ấy không tức giận nữa, vậy biểu hiện của tớ cũng không tệ đi?”

“Ai biết?” Hàn Liệt nhìn bộ dáng ngây ngốc của bạn tốt không khỏi nhún mày: “Có lẽ... Cô ấy ngại nói ra.”

Quả nhiên, anh nghe được tiếng gào khóc: “Không thể nào? Tớ đã rất nỗ lực rồi!”

“Tớ nói là “tâm” chứ không phải là tính!” Hàn Liệt già dặn nói.

“Có ý gì?”

“Tớ nói...” Hàn Liệt giả bộ nhe răng nói: “Có lẽ cô ấy hối hận vì đã phát sinh quan hệ với cậu, nhưng mà bây giờ cô ấy không thể nói gì nữa. Dù sao hai người cũng sống chung một nhà mà.”

“Không thể nào? Cô ấy hối hận sao? Nhưng mà cô ấy nói cô ấy thích tớ mà! Nếu không thì làm sao tới nào cũng...”

“A...” Hàn Liệt bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, trong lòng âm thầm cười trộm.

Chỉ cần dùng chút kĩ xảo là có thể biết mọi chuyện, bao gồm cả “Đông cung bí sử”... Nhưng mà cậu ta ngu ngốc thế kia, làm sao làm được chứ! Có thể là người phụ nữ lạnh lùng kia tự động hiến dâng.

“Ừ... Cậu nói cũng! Nếu như không có tình cảm thì phụ nữ sẽ không phát sinh quan hệ với đàn ông.”

“Đúng vậy đúng vậy! Cho nên cô ấy rất thích tớ, đúng không?” Hướng Dương Diễm mừng rỡ hỏi.

“Có hay không làm sao tớ biết được, nhưng có một biện pháp để giữ cô ấy lại.”

“Biện pháp gì?” Hướng Dương Diễm vội vàng hỏi.

“Tiếp tục cố gắng không ngừng... Làm!”

“Hả?” Đây là cái đề nghị quý quái gì thế?

“Phụ nữ là phải có quan hệ trước rồi mới yêu đương, sau đó dựa vào đó duy trì tình cảm, cho nên...” Biện pháp này mới nghe đã biết là lừa người rồi.

“Cho nên cái gì?” Hướng Dương Diễm hỏi.

“Cho nên mỗi ngày cậu phải thỏa mãn cô ấy, mới làm cô ấy yêu cậu được.” Hàn Liệt phải cố gắng hết sức mới không cười to.

Nhưng mà Hướng Dương Diễm lại không nghi ngờ chút nào, anh chỉ lo tiếp thu sự “ân cần chỉ bảo” của Hàn Liệt, anh đơn thuần gật đầu.

Phụ nữ... Cũng có nhu cầu vô độ sao?

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, phòng ngủ của Diêm Lệ đang diễn ra trận kịch tình kịch liệt.

“Ừ...” Diêm Lệ mệt mỏi thở dốc ngồi trên người Hướng Dương Diễm, cô đem cái mông trắng ngần của mình hạ xuống ngọn đuốc nóng rực của anh. Hai người phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều.

“Lệ...” Anh la lên, hai tay nắm lấy hai vú mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cuối cùng Diêm Lệ không kiềm chế được nữa, cô nâng mông lên tận lực nhún lên nhún xuống, đồng thời hưởng thụ khoái cảm ngọt ngào.

“A... Thật là giỏi! Nhanh lên một chút!” Anh nắm chặt eo cô, lấy giọng nói quyến rũ để dụ dỗ cô tăng nhanh tốc độ.

Diêm Lệ lập tức đáp ứng anh, cô tăng nhanh tốc độ, hai người kết hợp chặt chẽ với nhau. Hoa huyết chặt hẹp nuốt vào phun ra cây gậy nóng tạo nên hình ảnh tuyệt đẹp.

“A a...” Cô cố gắng để cho anh vào sâu trong cơ thể mình.

Không bao lâu sau, cô cảm nhận được người phía run rẩy một hồi thì mới an tâm nằm sấp xuống.

“Lệ, em thật là giỏi!” Anh thỏa mãn hôn lên má tóc ướt át của cô, hai tay hạnh kiểm xấu sờ mó tùm lum.

“Này... Đừng quậy... Em mệt quá...” Cô lẩm bẩm oán trách nhưng không cản tay anh lại.

“Anh...” Rốt cục cô mở mắt ra, làm động tác của anh ngừng lại.

Tinh lực của tên nhóc này dường như không bao giờ cạn. Cô tưởng rằng sau khi tự trường thì nó sẽ kiềm chế một chút nhưng cô không ngờ anh lại càng ngày càng mạnh bạo. Dường như tối nào họ cũng làm, hơn nữa còn không chỉ một lần. Kỹ quái là, kỹ thuật của anh càng lúc càng tốt, hình như là có trộm luyện qua...

Không muốn! Bây giờ cô đang nghĩ cách đối phó với sắc quỷ!

Diêm Lệ vừa mới nghĩ tới đây liền bị anh đè dưới thân, phái nam của anh căng cứng chờ tấn công vào cơ thể cô.

“Anh...” Cô lắp bắp, nhìn cái kia hùng dũng, hiên ngang đứng sừng sững.

Nó thật thật to...

Ai nha! Cô đang suy nghĩ gì thế này? Mắc cỡ chết đi được!

Nhưng mà tội nhân của việc này thì mặc cô ngượng ngùng, anh chỉ muốn lấy được đáp án.

“Lệ, em có yêu anh không?”

“Bây giờ đâu phải là lúc nói cái này?” Anh ngại cô chưa đủ ngượng sao?

“Nói cho anh biết, em có yêu anh không?” Hướng Dương Diễm nghiêm túc nói.

Cô nhìn anh, cô không biết tại sao anh lại chọn thời gian này để hỏi cô. Nhưng mà điều quan trọng nhất là cô không muốn duy trì tư thế quý dị này.

“Yêu! Em yêu anh!”

“Yêu bao nhiêu?” Anh cười.

“Này, anh đừng có được voi đòi tiên đó!” Rốt cuộc anh có làm hay không? Hai người trần truồng nói chuyện thật là kỳ quái.

“Yêu nhiều bao nhiêu?” Anh như đứa trẻ nói.

“Rất nhiều rất nhiều! Vậy được rồi chứ?” Cô không thể chịu nổi tư thế này nữa

Tên nhóc này chậm chạp không chịu động thì cô không để ý mình là người chủ động đâu.

“A...” Hường Dương Diễm vui sướng nói, anh động thân xuyên vào hang động kia.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng rên kích thích của anh, sau đó là tiếng thở gấp của cô...

Trong vườn hoa, cuối cùng Hường Dương Hi cũng tìm được người đàn ông mất tích cả buổi trưa.

“Anh Diễm Tuấn...” Cô ôm anh từ phía sau.

“Ừ? Có chuyện gì vui hả?” Anh bình tĩnh đóng sách lại, không để ý đến hành động thân mật của cô.

“Em nói anh nghe, quan hệ của Tiểu Diễm và chị Lệ đã có đột phá.” Cô nói.

Vốn là cô không hiểu tại sao mấy ngày nay không tìm được em trai. Vừa rồi cô mới mới được tin tức này từ miệng em ấy. Ha ha... Không hổ là em trai của cô, ngay cả ngoạn phụ nữ lên giường cũng giỏi như vậy.

“Hả? Chuyện khi nào?” Khó trách gần đây tên nhóc kia mặt mày hơn hớn, ngay cả em gái cũng giống phụ nữ hơn.

“Lúc nghỉ đông, thế mà tên nhóc kia giấu em lâu như vậy...” Cô oán trách.

“Chuyện như vậy không nên nói ra ngoài.”

“Hi hi... Cũng đúng!” Dĩ nhiên là cô cũng không để ý, cô lập tức cười hi hi phụ họa theo lời anh.

“Vậy là cuối cùng mọi người cũng thành công.” Ý anh nói là cô và Diễm Định Sinh.

“Đúng vậy! Đúng là nên cảm ơn anh Định Sinh thật tốt! Nếu không phải anh ấy diễn xuất quá tốt thì làm sao chị Lệ có thể mắc lừa được chứ.”

“Vậy em chuẩn bị xong chưa?”

“Đương nhiên là xong rồi! Anh cũng biết người kia không thể lừa gạt mà.”

“Em biết là tốt rồi. Lẽ vật đâu? Anh có thể xem một chút không?” Anh có chút tò mò với yêu cầu của Định Sinh.

“Hi hi... Ở trong phòng em, em đã...” Cô còn chưa nói xong thì một vật thể không xác định đã lao về phía cô. Hình như cái vật nho nhỏ này là “thù lao” cô chuẩn bị đưa đi! Mà người nhận thù lao đang đuổi theo ở phía sau...

“Chị Tiểu Hi. Mau cứu em!” Người đang nắm chặt vật áo cô, đúng là “Thù lao”.

Diễm Tuấn thoáng kinh ngạc nhìn đứa bé trước mặt.

Nó rất nhỏ, hơn nữa còn rất đáng yêu, nhất là đôi mắt long lanh nước kia, càng nhìn càng dễ thương.

Nhưng mà, ai lại làm nó sợ như vậy?

“Định Sinh?” Diễm Tuấn kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

Vật nhỏ này không phải là thù lao đó chứ?

“Hi!” Diêm Định Sinh chào hỏi qua loa, hai mắt thẳng tắp nhìn đứa trẻ sau lưng Hướng Dương Hi, ánh mắt hiện lên sự đói khát!

“Nó là...” Diêm Tuấn tò mò hỏi.

“Đồ của em.” Diêm Định Sinh duỗi tay ra giống như là muốn đem “thù lao” đi.

“Em không phải!” Vật nhỏ không sợ nói: “Ồ... chị Tiểu Hi, tại sao em lại ở đây? Em muốn tìm viện trưởng...”

“Tiểu Dạ, em đừng khóc!” Cô cũng không thể nói là cô bỏ thuốc vào trà rồi mang bé đến đây: “Anh trai này rất tốt! Tốt hơn cả viện trưởng đó!”

“Chị gạt em.” Tiểu Dạ liếc mọng lắc đầu, căn bản là không tin cô.

“Tùy em! Dù sao anh cũng chăm em rồi, mau đi theo anh!” Sói xám không chờ được nữa, ngay cả nói cũng lừa, anh lập tức xách “thù lao” vừa khóc vừa la mang đi.

“Này...” Hướng Dương Hi bắt đầu dĩ than thở.

Dù sao thì cũng phải cho an ủi bé một câu chứ! Như vậy lương tâm cô sẽ không cắn rứt!

“Thì ra là, Định Sinh cũng không phải là diễn.” Diêm Tuấn nói

Anh không biết là Định Sinh lại thích bé trai.

Nhưng mà... Bé trai xinh đẹp đó ở đâu ra?

Hướng Dương Hi nhận thấy ánh mắt của Diêm Tuấn, cô không thể làm gì khác hơn là nói ra: “Tiểu Dạ là đứa trẻ ở cô nhi viện em thường đến làm công. Anh đừng thấy nó nhỏ như vậy, thật ra nó đã mười hai tuổi rồi.”

“Em đến cô nhi viện làm công bao giờ?” Hôm nay điều làm anh ngạc nhiên quả không ít.

“Hắc hắc hắc... Em đến đó lâu rồi!” Nói đến đây, Hướng Dương Hi khó nén được đắc ý.

Từ lâu rồi, cô đã bắt đầu tìm hiểu về những đứa trẻ có thân phận giống cô ở cô nhi viện, Tiểu Dạ là một trong những đứa trẻ đó.

Tiểu Dạ xinh đẹp đáng yêu, người gặp người thích, rất giống với em trai cô nên cô đặc biệt chú ý đến nó.

“Vậy làm sao Định Sinh biết nó?”

“Có một lần em xin anh Định Sinh mang giúp đồ qua đó nên anh ấy gặp Tiểu Dạ ở đó.”

“Kết quả là vì hạnh phúc của em trai nên em quyết định hy sinh đứa bé kia?” Diêm Tuấn hỏi.

“Nhưng mà anh Định Sinh rất thích em ấy! Anh ấy nói lần đầu tiên muốn có một mìn đồ đến vậy.”

“Đồ?” Chẳng lẽ đang thu gom con nít sao?

“Ai nha, dù sao anh ấy sẽ yêu thương Tiểu Dạ. Em ấy lớn lên giống Tiểu Diễm, đợi em dạy em ấy mấy chiêu thì hai người ấy sẽ hạnh phúc.”

Diêm Tuấn biết cho dù anh có nói gì cũng vô dụng. Định Sinh sẽ không dễ dàng buông tha cho đứa bé kia.

Hướng Dương Hi ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Kia... Anh Diêm Tuấn, nếu anh thấy Tiểu Dạ xinh đẹp thì có thể...”

Diêm Tuấn không nói gì, chỉ cúi đầu lật sách.

“Anh Diêm Tuấn...”

Lúc Hướng Dương Diễm lớp mười hai thì bạn tốt Hàn Liệt tạm nghỉ học để kết hôn. Đương nhiên là anh không quên đến chúc mừng.

“Này, này giờ ở trường học không còn ai làm bạn, chẳng lẽ anh cũng muốn tạm nghỉ học à?” Diêm Lệ thông thả hỏi.

“Không cần!” Hướng Dương Diễm thông thả gặm hết miếng thịt mới trả lời.

“Tại sao?” Cô có chút kinh ngạc.

Không phải tên nhóc này từ trước đến giờ rất giống người kia sao...

“Bởi vì chúng ta là cô trò yêu nhau, nghỉ học làm gì.” Anh nói.

“Anh đó!” Cô không biết nên khóc hay nên cười đây.

“Lệ, em có yêu anh không?” Cái vấn đề này ngày nào anh cũng học.

“Anh mau ăn đi! Nói nhiều quá!” Cô đỏ mặt nói lảng sang chuyện khác.

Thật ra thì cô đã biết mình đã sớm yêu anh. Nhưng cô lại không thể thẳng thắn nói ra.

“Lệ...” Giọng điệu của anh dẫn đến không ít ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

“Này này, anh mau ăn đi!” Cô quay đầu không để ý tới anh lại ngoài ý muốn thấy được một cảnh được

Cái gì, đó không phải là lão bắt tử sao? Thì ra anh ta cũng tới tham gia hôn lễ của Hàn Liệt, còn mang theo một đứa bé lạ...

Ách, hai người kia cũng quá thân mật đi? Đứa bé kia sẽ không phải là... Con mới mới đó chứ?

Thật sự là quá kinh khủng! Thật may là cô kịp thời cứu thoát Tiểu Diễm. Nguy hiểm thật nguy hiểm thật...

Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cái gì, lão bắt tử nhìn về phía này, còn cười cười nữa chứ? Chẳng lẽ... anh ta chưa từ bỏ?

Diêm Lệ hoảng sợ nghĩ, cô vội vàng lấy thân mình che Hướng Dương Diễm, để tránh cho lão bắt tử tiếp tục mơ ước tới anh.

“Lệ! Em có yêu anh không?” Hướng Dương Diễm gặm hết sườn cừu lại tiếp tục hỏi.

Hướng Dương Diễm tưởng rằng sẽ phải hỏi đến hết bữa ăn, không ngờ cô lại nói một câu làm anh sững người...

“Yêu! Em rất yêu anh! Cho nên anh không thể để ai đến gần mình, biết không?” Cô tuyệt đối sẽ không để cho lão bắt tử có cơ hội tới gần

“Lệ...” Hướng Dương Diễm cảm động ôm chặt lấy cô, liên tục hôn cô vài cái.

“Đẹp đôi quá.” Khách cùng bàn không biết gì nhưng cũng tham gia náo nhiệt.

Không ai biết tại sao cô lại hành động như vậy, nhưng điều quan trọng là người đàn ông bên cạnh đang cười rất tươi. Đó mới là điều quan trọng nhất.

Hết

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-anh-yeu-chinh-la-em>